VIII. évfolyam, 32. szám
1952. augusztus 6.

Ludas Matyi

70 fillér

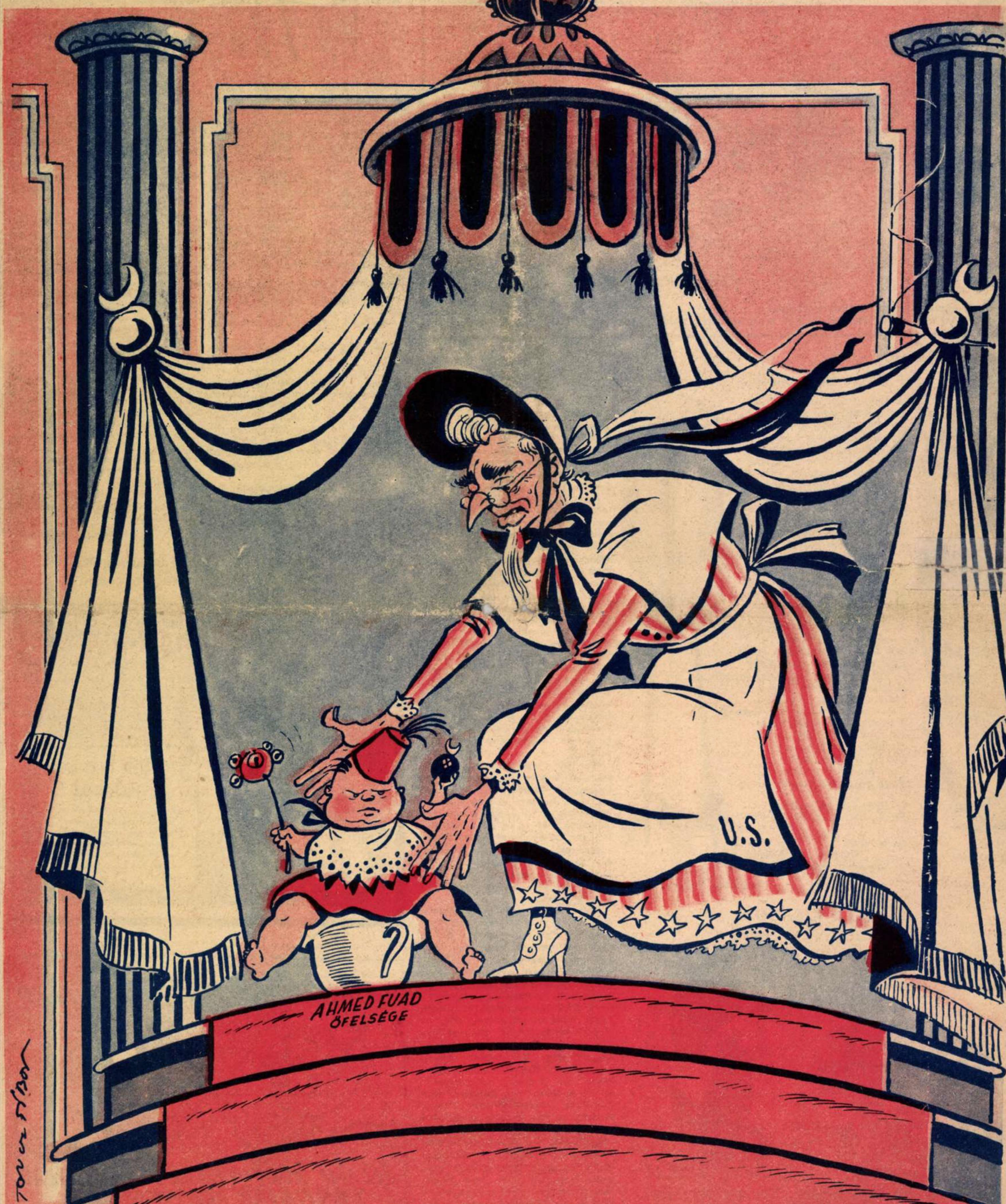
U.S.
AHMED FUAD
ŐFELSÉGE

Egyiptom és Szudán új uralkodója

avagy:

Végre egy király, aki csinál valamit . . .

Azt már kereshetik!

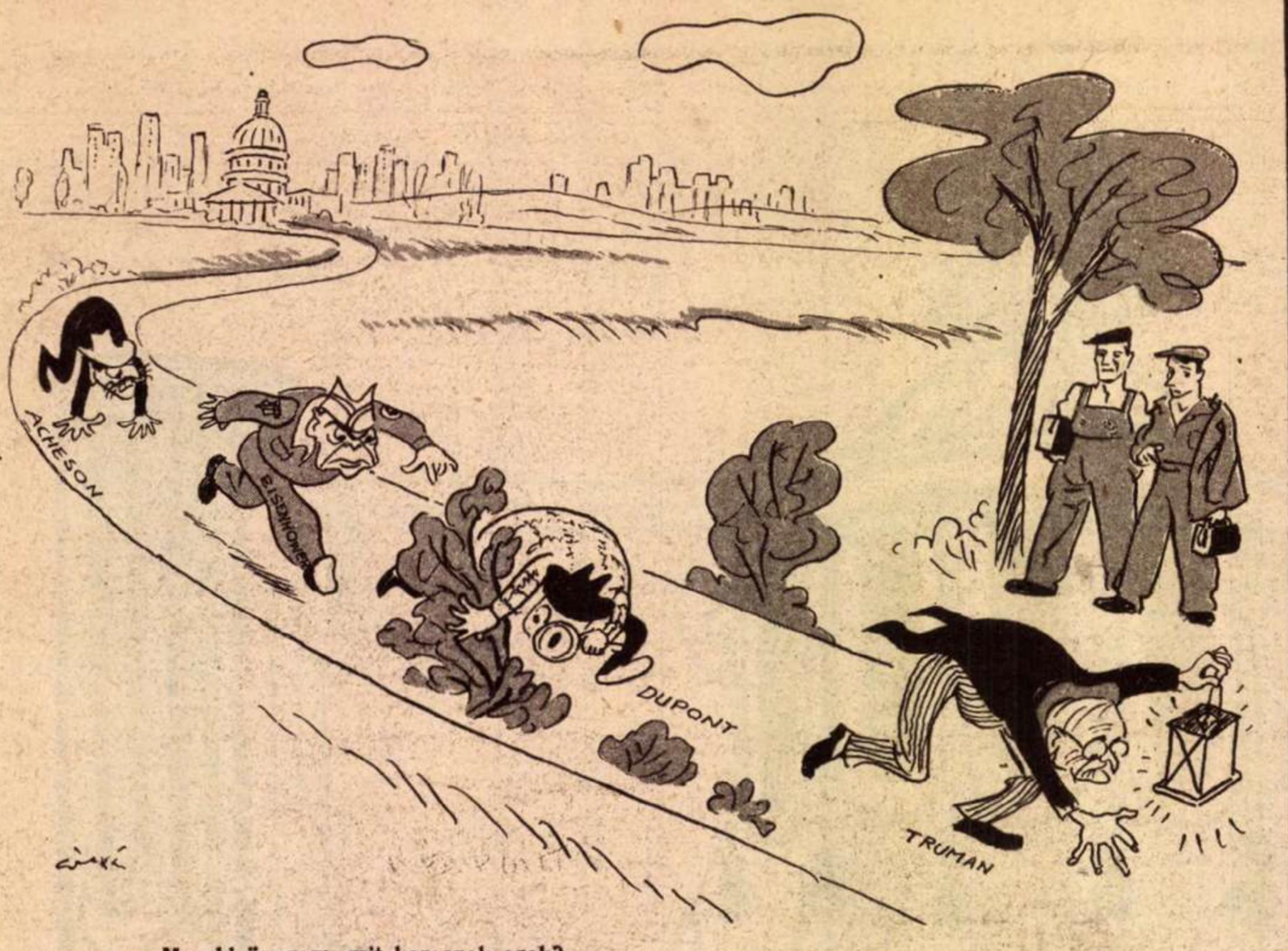

— Mondd öregem, mit keresnek ezek?
— Azt a 17 millió tonna acélt, ami a sztrájk miatt kiesett a fegyvergyártási programmjukból.

Grigorij Pjerov:

A rigó és a veréb

A bagoly úgy találta jónak:
Fel kell mondani a rigónak
És mint vállalatvezető
Ezt tüstént meg is tette ő,
Mert hanyag volt és szemtelen,
Mert nem ismerte a fegyelmet
S minden harmadnap róla kellett
Cikket írni a faliújságba,
Oly hírhedt volt a lustasága.
Mindezt gondosan mérlegelve,
A bagolynak ez volt az elve:
Munkára nem használható,
Mehet fütyülni a rigó.

A rigó bosszús volt, nem mondom,
De hamar túladott a gondon.
Talán a széles ég alatt
Már nincs is másik vállalat?
Nem dőlnek össze a hegyek,
Most majd a gólyához megyek!

Így szólt a hosszúcsőrű gólya,
Egy másik gyár igazgatója
— Jól van rigó, beléphetsz hozzám,
Dolgozhatsz nálam eleget!
Most küldtem el a verebet.
Azt már soha vissza nem hoznám,
Mert nagyképű csudabogár
És ronda lusta egy madár,
Nyelvel, pofázik szüntelen,
Hazug, civódik, szemtelen.
Csak magának köszönheti,
Hogy végleg felmondtam neki.

— Ez a beosztás csábító, —
Elvállalom, szólt a rigó.

És a veréb?
Ilyen a sors hatalma,
A bagolynál lépett be hivatalba.

Fordította: Pogonyi Antal

EZ CSAK VILÁGOS!

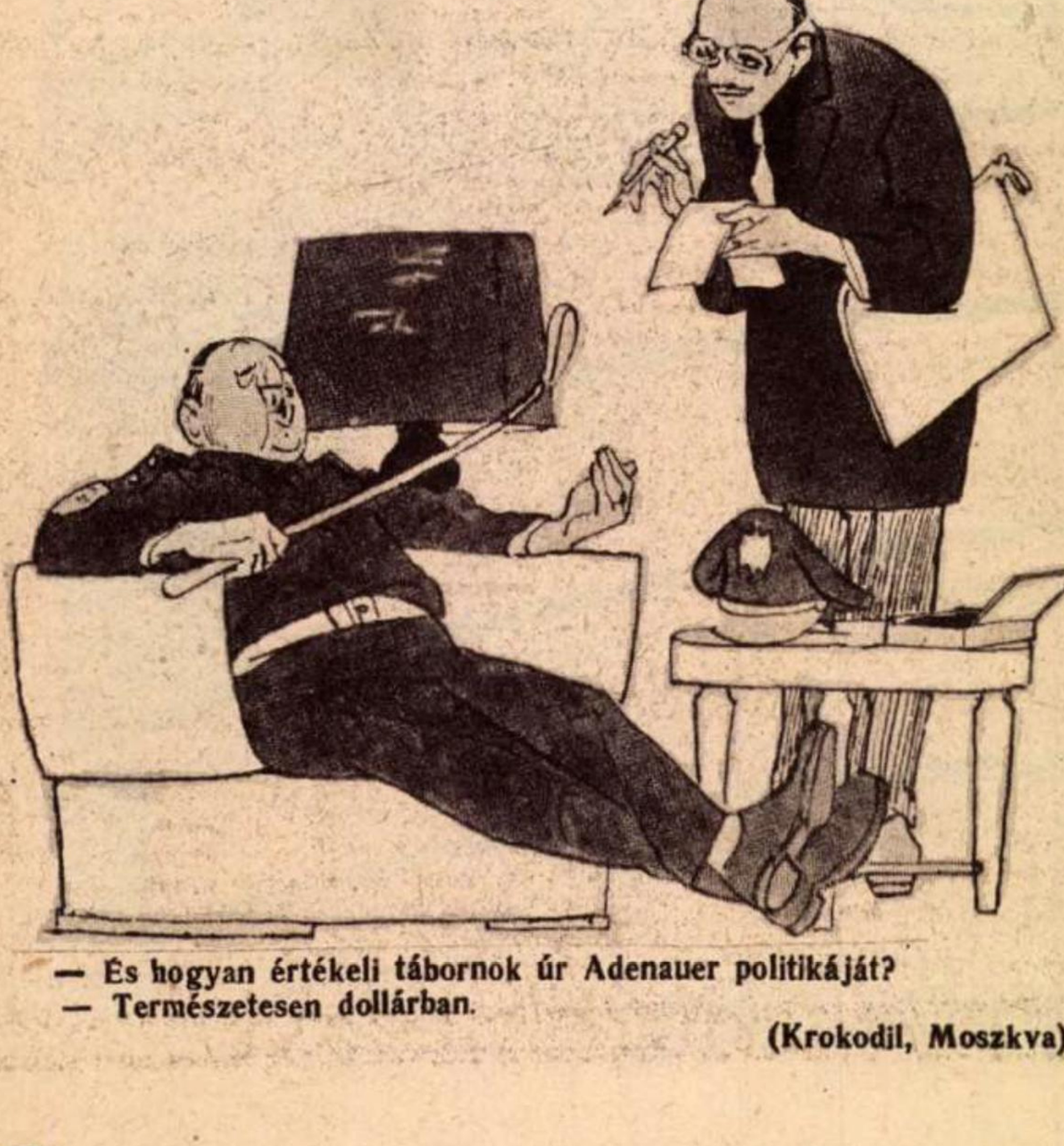

— És hogyan értékeli tábornok úr Adenauer politikáját?
— Természetesen dollárban.

(Krokodil, Moszkva)

Wellington sült, erdészleány módra

Az étlap olyan sajátos irodalmi műfaj, amelytől okosabbak nem leszünk ugyan, de inycsiklandozó útmutatása mellett nyakig jóllakhatunk. Nem holmi ponyva tehát, hanem fontos irodalmi termék: tartalmában étvágygerjesztő, formájában árkalauz. (Mert az utóbbi is fontos.)

Az étlap abban is különbözik a többi irodalmi műfajtól, hogy sosem sematikus. Vagy talán látott már valaki két egyforma étlapot? Ilyen nincs is! Azt az ételt, amit az egyik vendéglőben „erdészleány módra" sütnek-főznek, a szomszédos étteremben „Wellington receptje" szerint forgatják a tüzön. Ki volt az a bizonyos Wellington? Úgy főzött-e, mint amilyen a róla elnevezett étel? Erről nem beszél az étlap. Arról sem, miért akarnak velünk pont Wellington falatokat nyeletni? Persze arra is kiváncsi volna az ember, hol találkozott az angol hajóhad egykori parancsnoka ama bizonyos erdészlánnyal, akinek éppen olyan gusztusa volt, mint neki. Wellington főzött-e előbb erdészleány módra, vagy az erdészleány Wellington módra?

Elmerülten nézegetem az étlapot. Már jó 5—6 perce szorongatom a kezemben. Várom a pincért. Mert mit ér a legszebb jambusokba szedett étlap is, ha a pincér nem jön. Különben még jó is, hogy nem siet. Hol van nekem olyan étlapirodalmi olvasottságom, amelynek segítségével hamarosan megfejthetném, milyen izű és összetételű ételeket takargatnak az ihletett fantáziával küldött nevek.

Vajjon milyen lehet a sertésborda MacMahon módra? Már hallottam valamit erről a Mahonról, de ez egyáltalán nem azt bizonyítja, hogy egyforma izlésem volna vele. Még a sertésbordában sem! Hátszinszelet udvarnagy módra — mondja tovább az étlap. Ez jó lehet — gondolom — mert a király ugyancsak hátszinten rúgta volna az udvarnagy urat, ha elrontja az izes húst. De nem rendelem meg. Miért menjek az udvarnagyok után? Már lejjebb vannak a hátszínnél. Mérgesen átsiklik tekintetem az „Eszterházi rostélyoson" is. Ez az étlap még mindig a grófoknál és hercegeknél tart. Felejtse el őket, ne rontsa rossz emlékükkel a vendégek étvágyát.

Szálljanak le étlapirodalmáraink levescsonttornyukból! Nevezzék végre nevén az ételeket, hogy mindenki tudja, mi is az, amit rendel. Hagyják el a mesterkélt, kiagyalt és főként a különböző reakciósokra emlékeztető titokzatos neveket. Meglátják, sokkal gyorsabban választanak majd a vendégek. Meggyorsul a kiszolgálás és ez már magábanvéve is igen nagy eredmény. A gyorsan hozott ételnek sokkal jobb az ize, a zamatja, még ha egyszerű is a neve.

RÉVÉSZ JENŐ

Öreg Csécsi Gáspár meg a segédje

Csécsi Gáspár bácsinak olyan lombos a bajusza, mint az erdő nyáron és olyan fehér, mint az erdő télen, de ez ne tévesszen meg senkit: fiatal ember Csécsi Gáspár bácsi, neki volt a legtöbb munkaegysége tavaly a híres-nevezetes tengelici „Petőfi"-termelőszövetkezetben. A termelőszövetkezetnek vagy hatszáz disznaját gondozza egymaga Gazsi bácsi. Azért mondom, hogy vagy hatszáz, mert a pontos számot bizony nem tudom. Én egy hete jártam Tengelicen, és a tengelici disznók szinte percenként szaporodnak Gazsi bácsi keze alatt.

Ahogy nézgelődök a nagy parkban, megfogja a karomat Csécsi bácsi:

— Jöjjön, elvtárs, mutatok valamit.

Előbb egy borzas fekete kutyát mutat.

— Evvel én úgy beszélgetek — mondja, — mint akár magával, csak ez nem szóval felel, hanem ugatással.

Fertőtlenítjük a talpunkat, aztán bemegyünk a disznókhoz. Sorra mutogatja Gáspár bácsi a kutricákat. Sok pesti ember persze nem tudja, mi az a kutrica. A kislányom is megkérdezte tőlem.

— A kutrica az a disznónak, — magyaráztam meg neki — ami neked a lakás, csak a disznó nem csinál benne olyan nagy rendetlenséget.

Szóval hát mutogatja Gazsi bácsi a kutricákat. Minden anyakoca mellett legalább tíz rózsaszínű malacka. Csécsi Gáspárnál kisülne annak az anyakocának a szeme, amék tíznél kevesebbet fial; és Gazsi bácsi háromszor fialtat egy esztendőben. Magyaráz Gáspár bácsi, de a magyarázata nem folyamatos. Ilyeneket mond közben:

— A mindenségedet, nem leszünk így jóba!

Lassan rájövök, hogy ez nem nekem szól, hanem valamelyik anyakocának, amelyik megnyomja véletlenül egyik malacát. S amikor Gáspár bácsi rászól, bűnbánóan pislog, mintha azt mondaná a szeme:

— Ne haragudjék Gazsi bácsi, máskor majd jobban vigyázok.

— Hogy győzi egyedül? — kérdem Csécsitől.

— Nagyon jól — azt mondja. — Nem kell nekem segítség, de most mégis adtak. Jól van, hát ha adtak, hadd legyen itt. Meglennék nélküle, de én nem bánom, hadd tanuljon.

— Aztán legalább legény a talpán, akit maga mellé adtak?

— Dehogy legény — mondja öreg Csécsi Gáspár.

Tyű, az áldóját. hát ilyen szigorú ember öreg Csécsi Gáspár? Akinek nincs munkaérdemérme. mint neki, az már nem is legény?

Akkor bejön egy szép kislány. Lehet úgy tizenöt—tizenhatesztendős.

— Csécsi Manci vagyok — mutatkozik be.

— Rokona tán Csécsi bácsinak?

— Nem vagyok én rokona. A lánya vagyok.

S elkezd tenni-venni a disznók körül.

Most értem csak meg a dolgot. Hát persze, hogy nem legény az új segéd, akire nem volt szüksége Csécsi bácsinak, de azért elfogadta; nem legény bizony, hanem lány. A munkaérdemérmes sertésgondozó Csécsi Gáspár lánya.

Gazsi bácsi nem is bánja a dolgot. Tizenegy gyereke van mindenféle pályán, de azért nem lesz rossz az. ha a családban egyszer majd két munkaérdemérmes sertésgondozó lesz.

GERGELY MIKLÓS

Végre egy új cikk a faliujságon, azaz: az éber faliújságszerkesztő

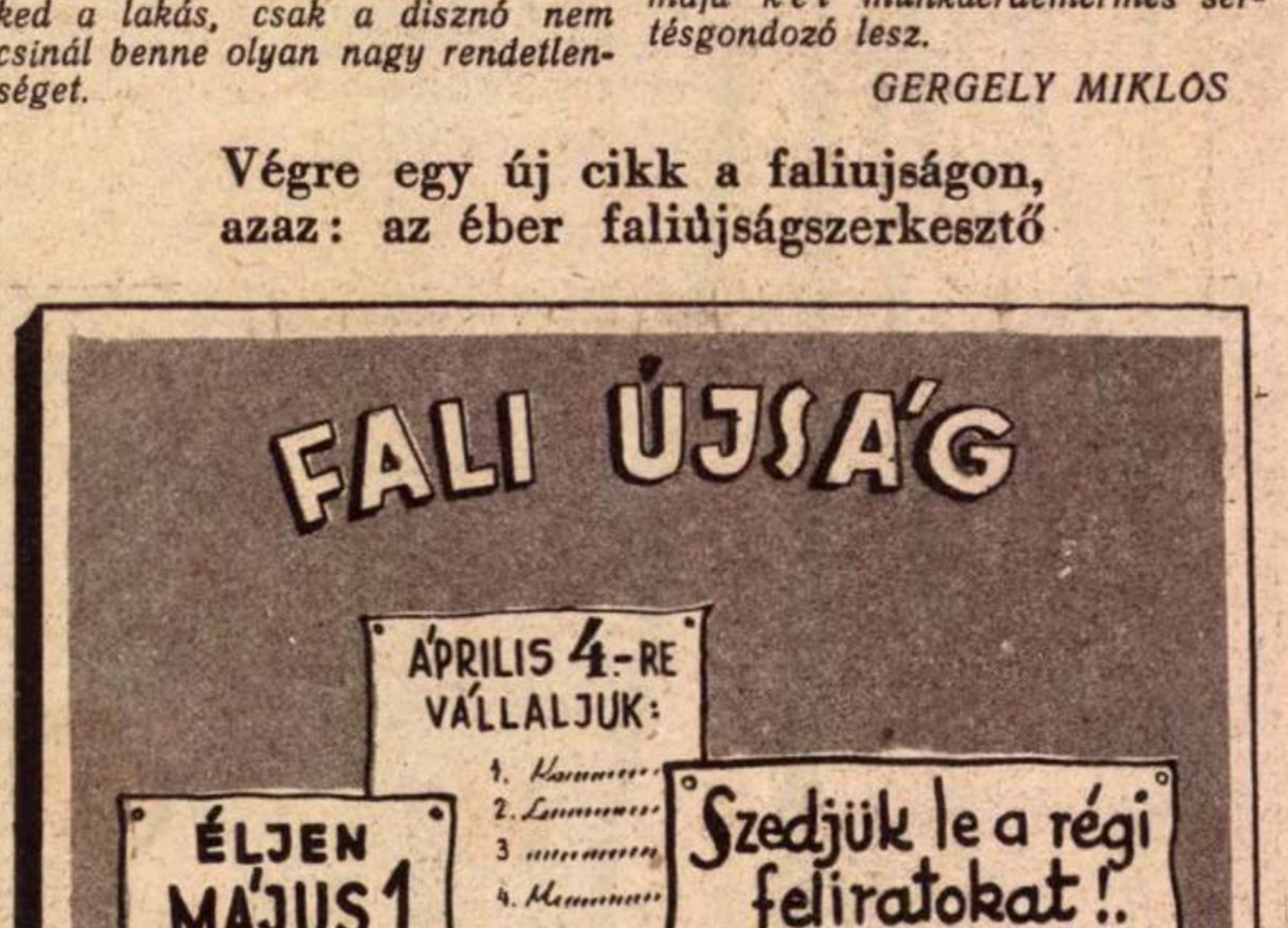

ANTIKVÁR KÖNYVEKET VESZ-ELAD

ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT
ANTIKVÁR KÖNYVESBOLTJA

BUDAPEST:
V., Múzeum-krt. 15. Tel.: 187-299., V., Váczi-u. 28. Tel.: 387-120.
V., Múzeum-krt. 21. Tel.: 187-726 V., Bajcsy-Zs.-út 50. Tel.: 110-148.
V., Múzeum-krt. 35. Tel.: 187-241 VII., Lenin-krt. 16. Tel.: 227-696.
V., Múzeum-krt. 39. Tel.: 186-764 VIII., Népszinház-u. 23. Tel.: 142-194. XI., Bartók Béla-út 15. Tel.: 469-112.

VIDÉK:
Pécs, Miskolc, Szeged, Győr, Debrecen.

Olimpiai
BAJNOKAINK

Helsinkiben sok eső esett, de számunkra aranyérem-eső is esett. Ez jólesett.

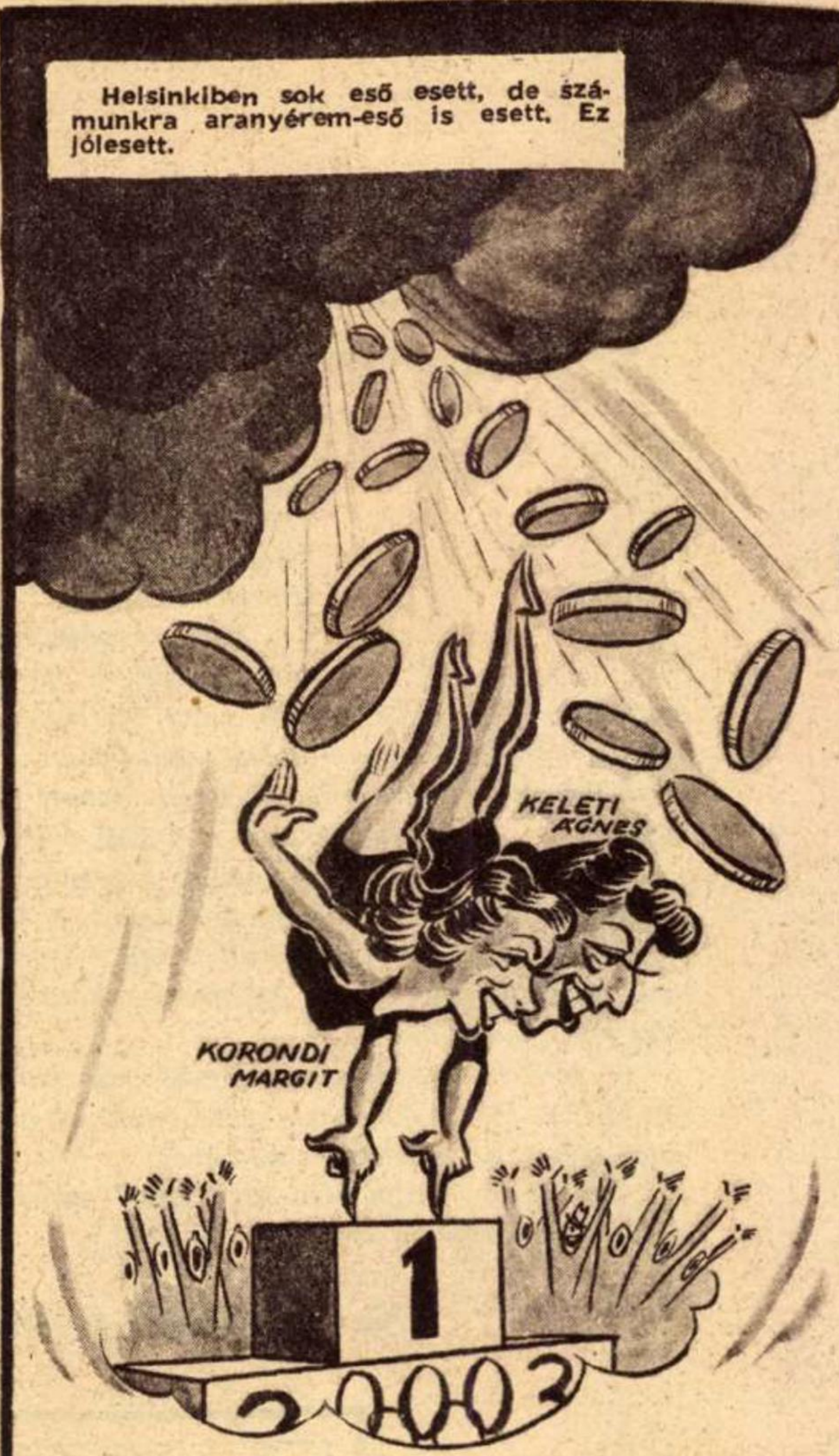
KELETI ÁGNES
KORONDI MARGIT
1
2
3

Az elsők közt is az elsők: ők győztek elsőnek.

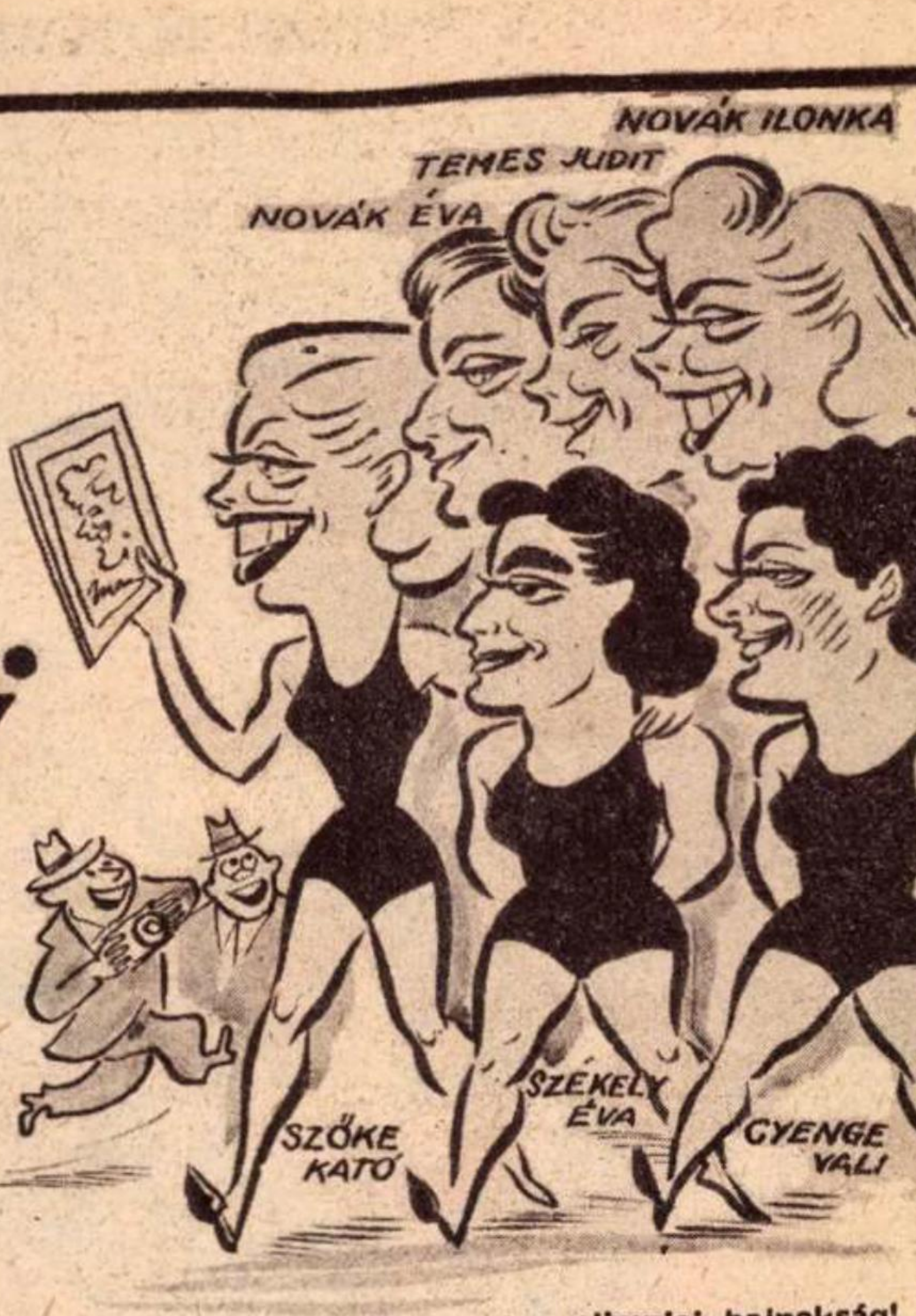
NOVÁK ILONKA
TEMES JUDIT
NOVÁK ÉVA
SZŐKE KATÓ
SZÉKELY ÉVA
GYENGE VALI

Hat nő — négy olimpiai bajnokság! A lányok, a lányok, a lányok — angyalok!

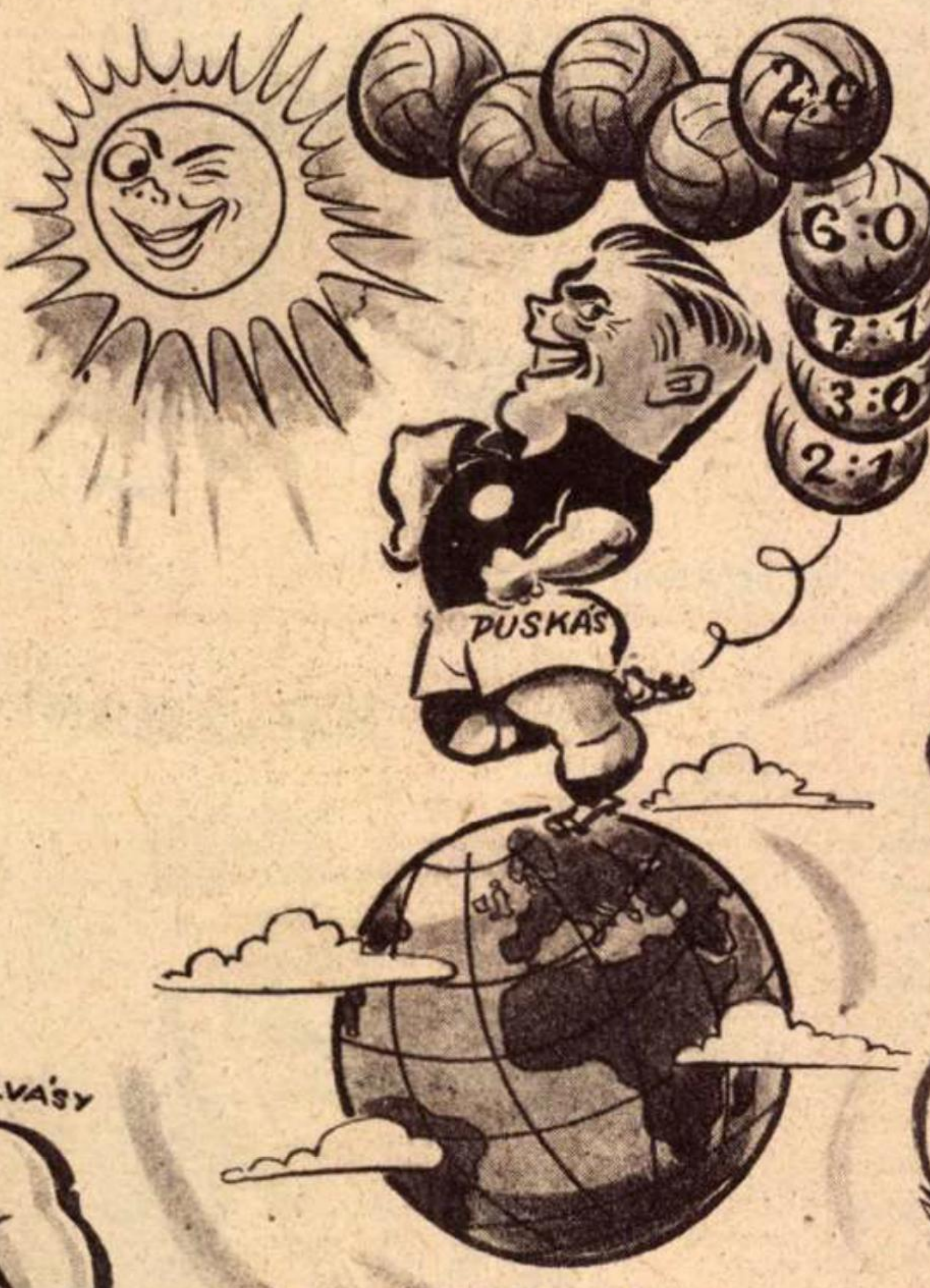
2:0
6:0
7:1
3:0
2:1
PUSKÁS

Amire negyven éve hiába vártunk, most elértük.

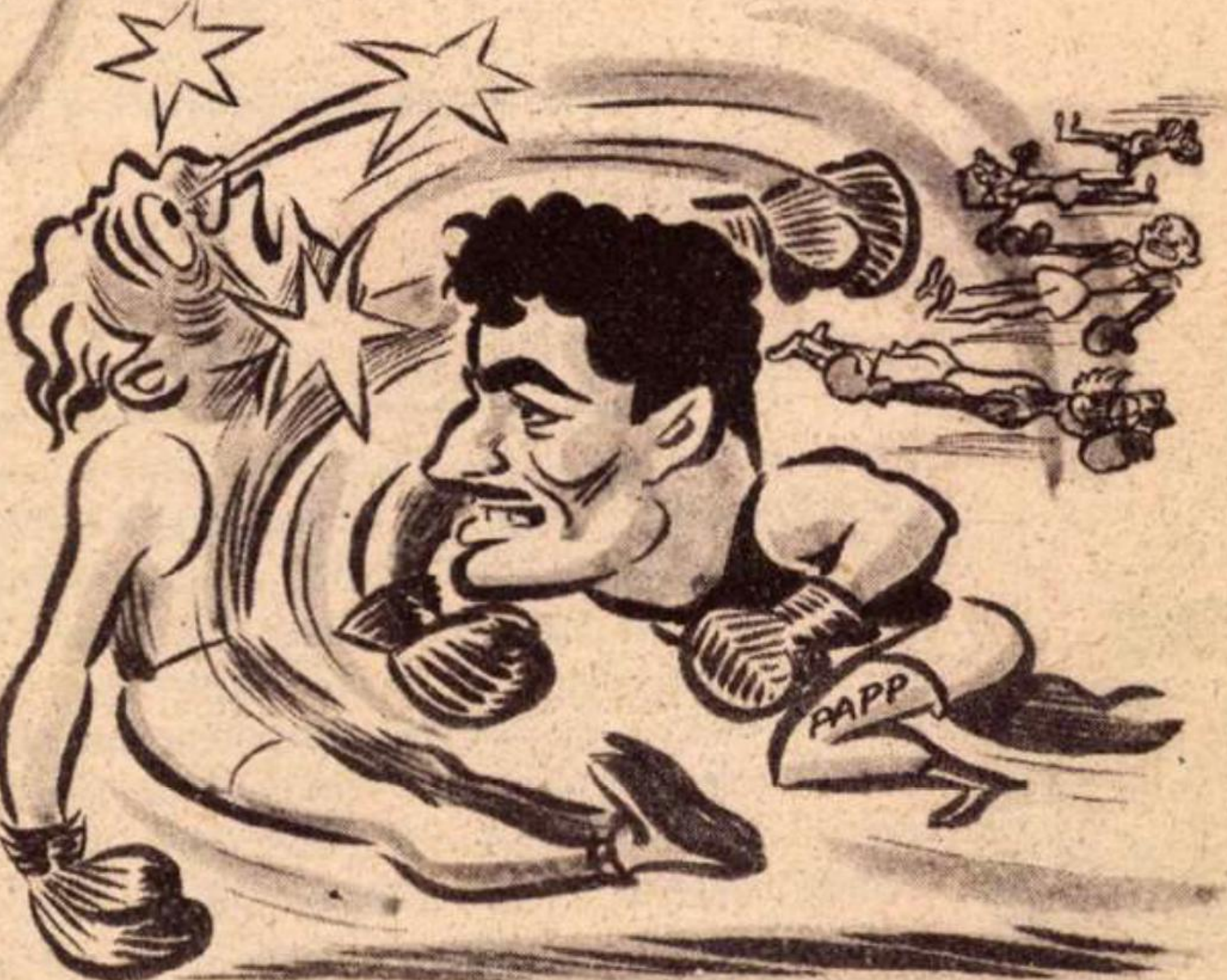

Ahova Papp Laci üt, ott nem terem fű. De babér igen.

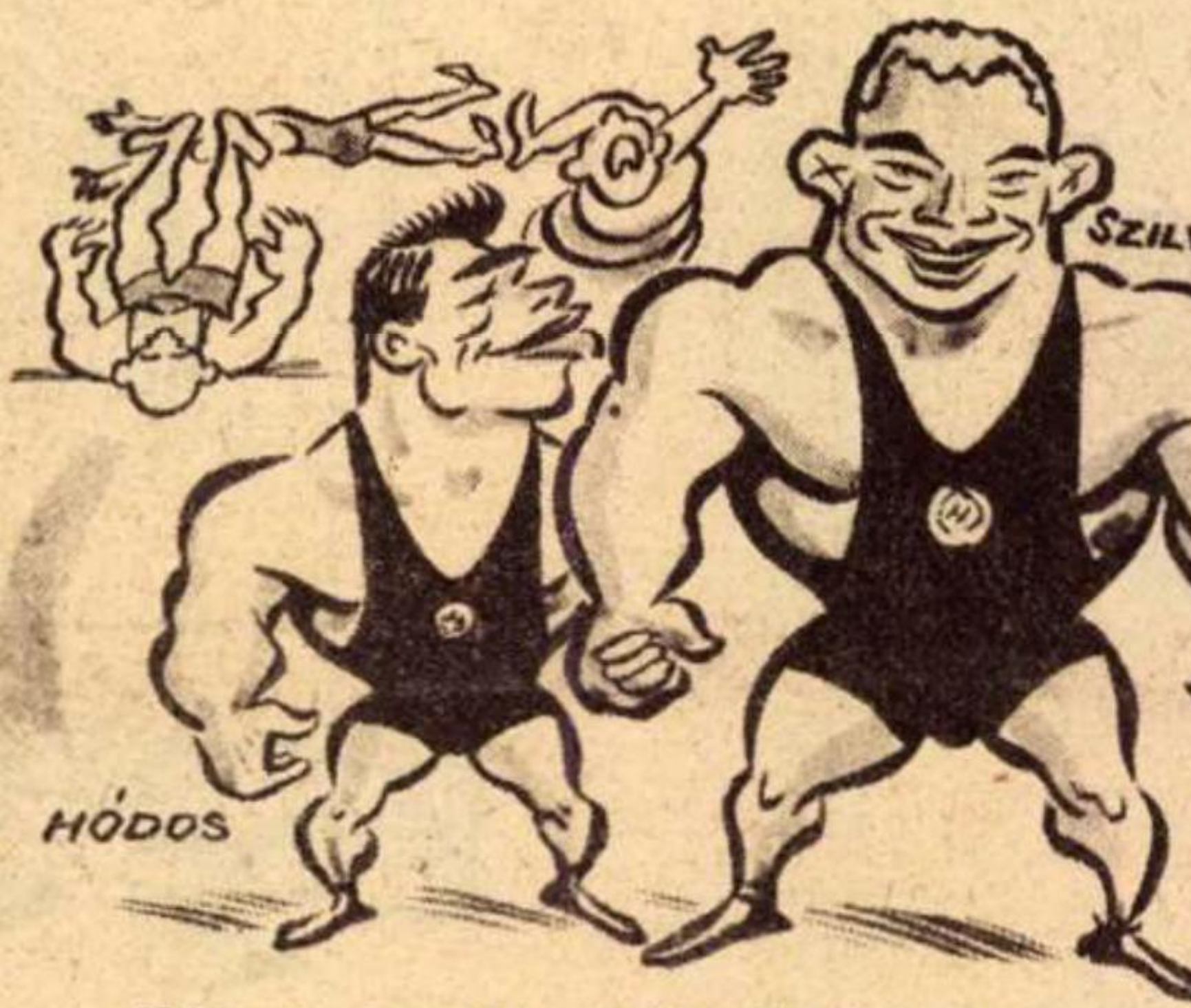
SZILVÁSY
HÓDOS

Még a nyugati pontozóbírákkal is megbirkóztak.

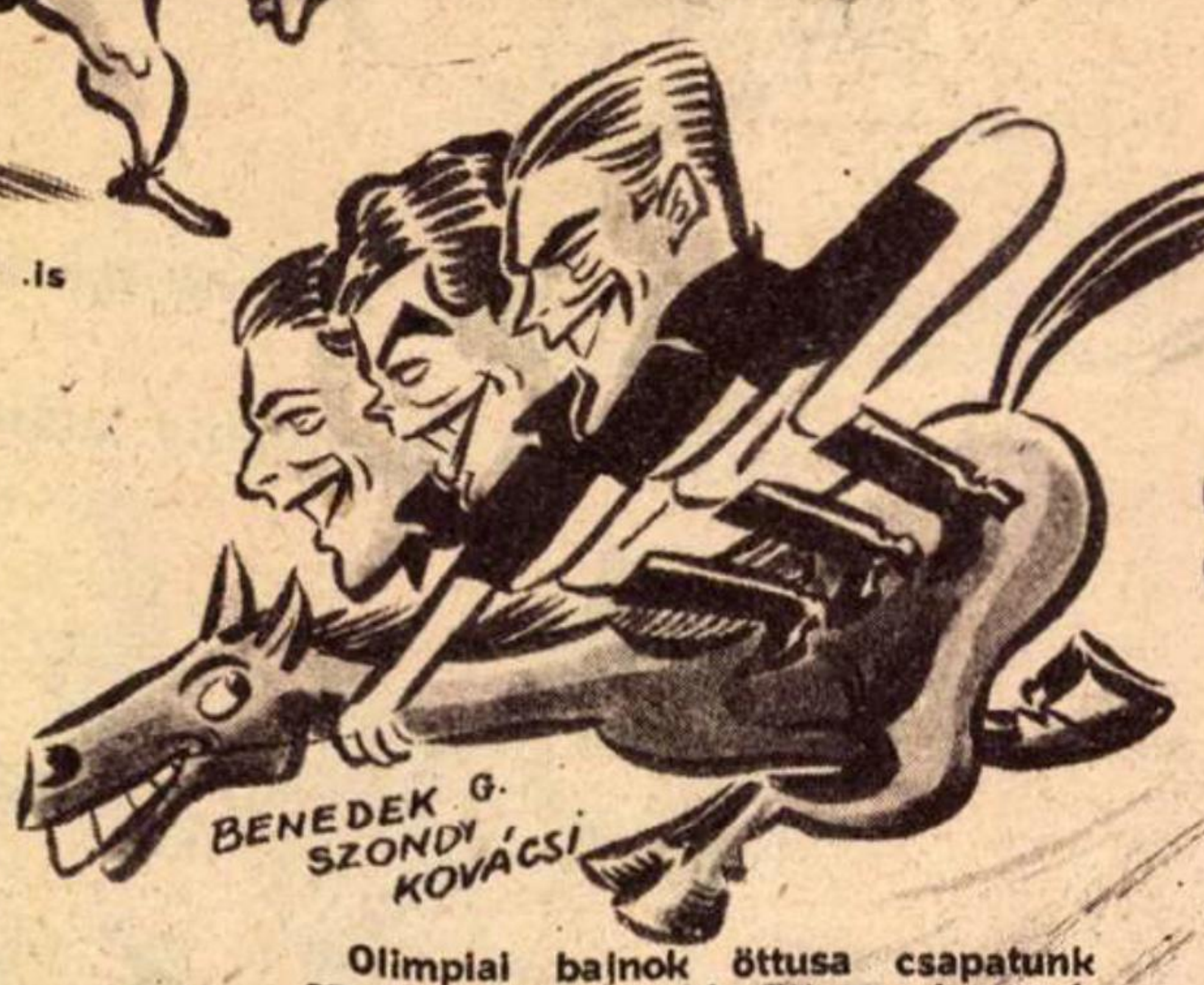
BENEDEK G.
SZONDY
KOVÁCSI

Olimpiai bajnok öttusa csapatunk az eltüntetett svéd öttusa hegemóniával.

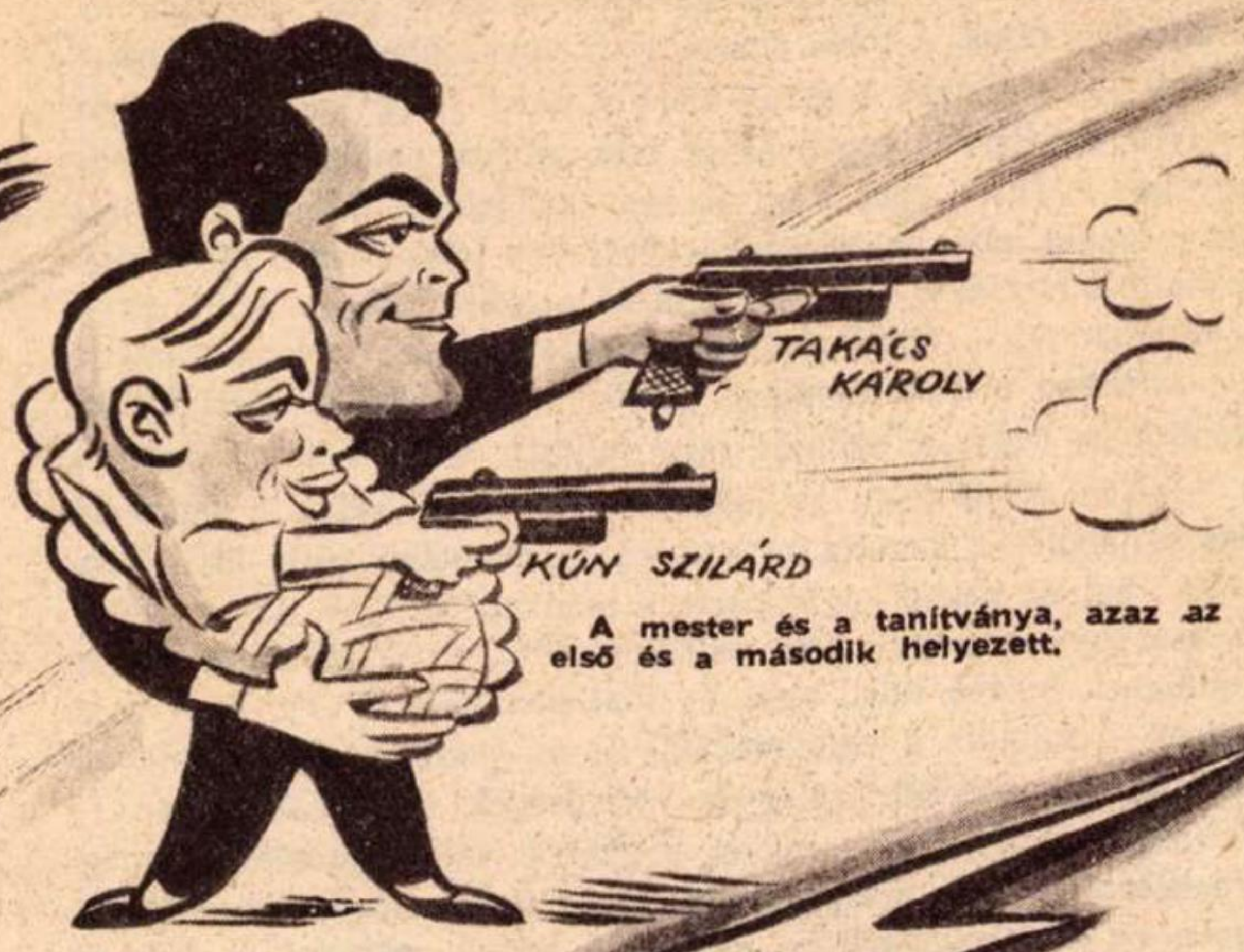
TAKÁCS KÁROLY
KÚN SZILÁRD

A mester és a tanítványa, azaz az első és a második helyezett.

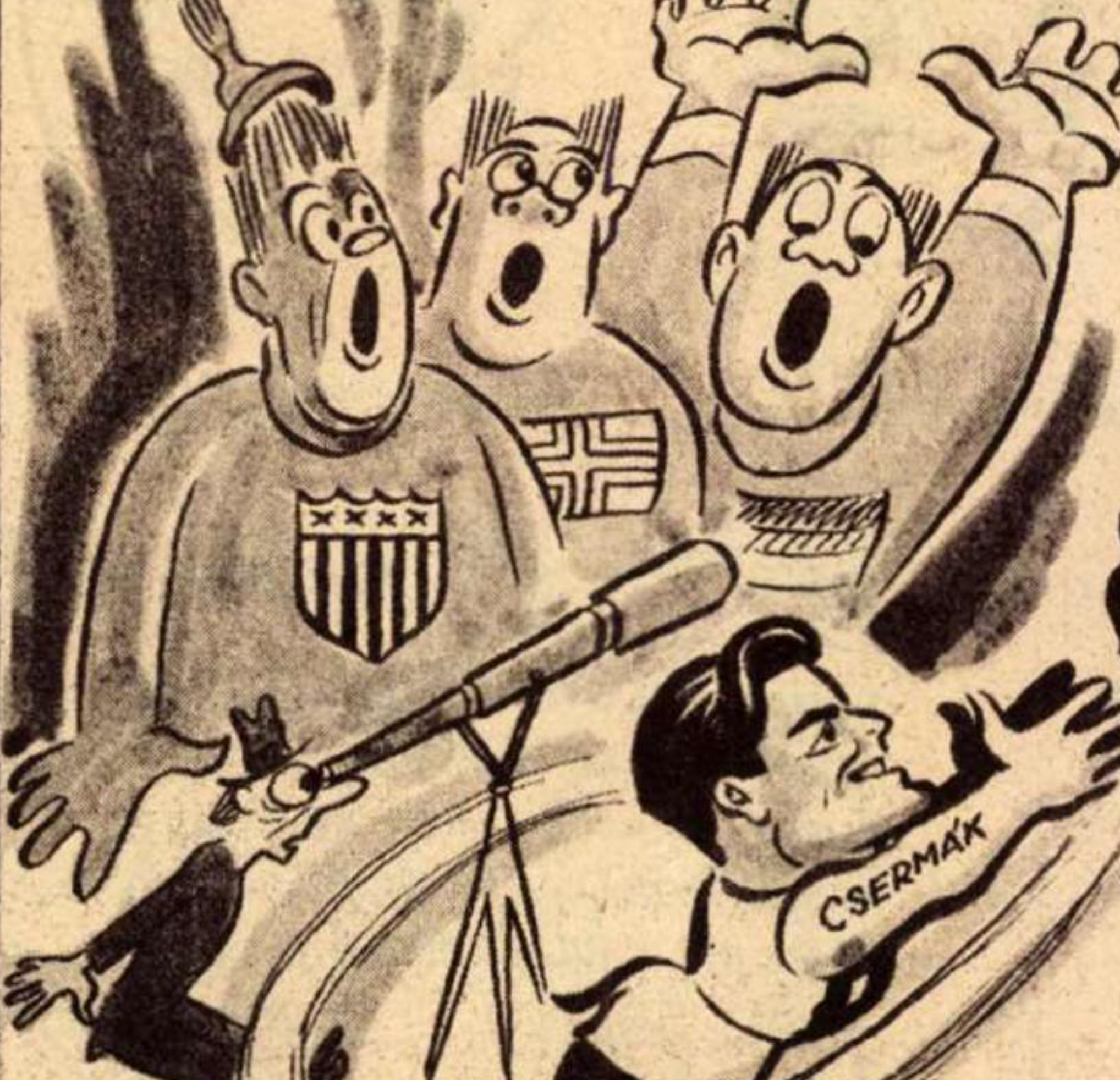

Németh Imre 20 éves tanítványa és jövendő olimpiai bajnokaink mestere.

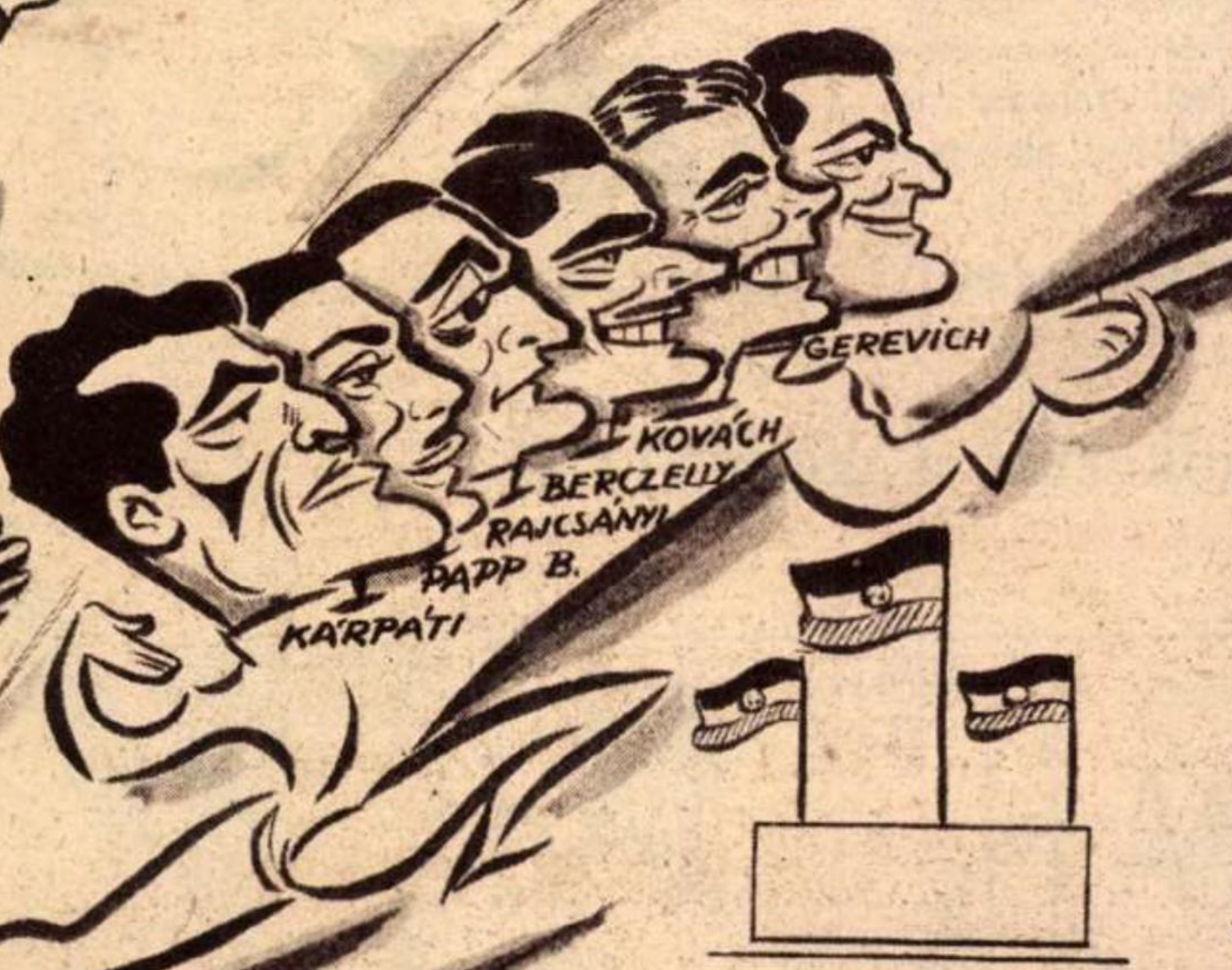
GEREVICH
KOVÁCH
BERCZELLY
RAJCSÁNYI
PAPP B.
KÁRPÁTI

Hat kardvívónk egy csapatbajnokságot, egy első, egy második és egy harmadik helyet hozott. Ez a teljesítmény a kardvívás világrekordja.

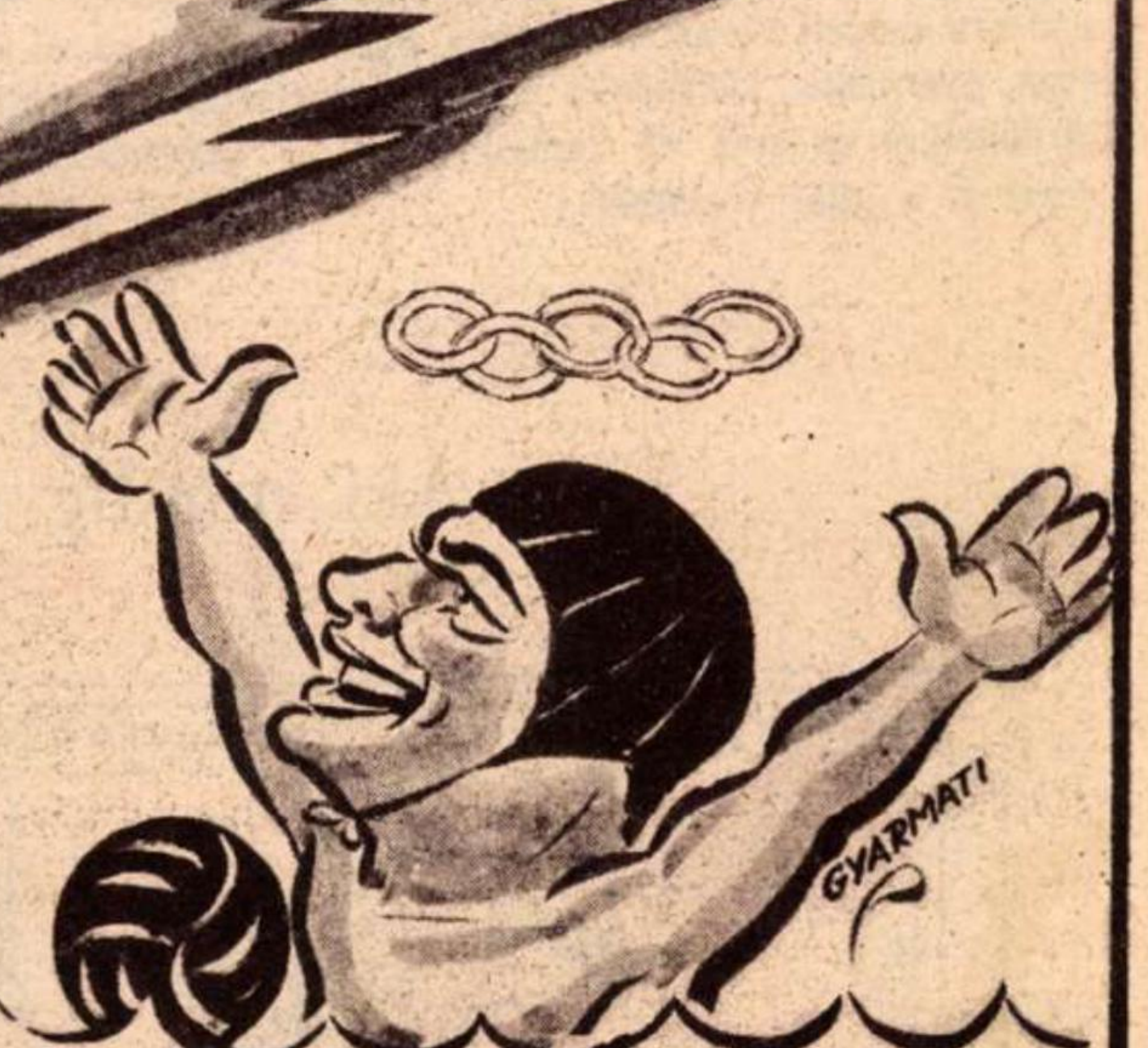

Ki gondolt még egy héttel ezelőtt vízilabdagyőzelemre? Egész Magyarország — csak titokban.

Szepes Béla rajza

Faruk elmenekült Egyiptomból

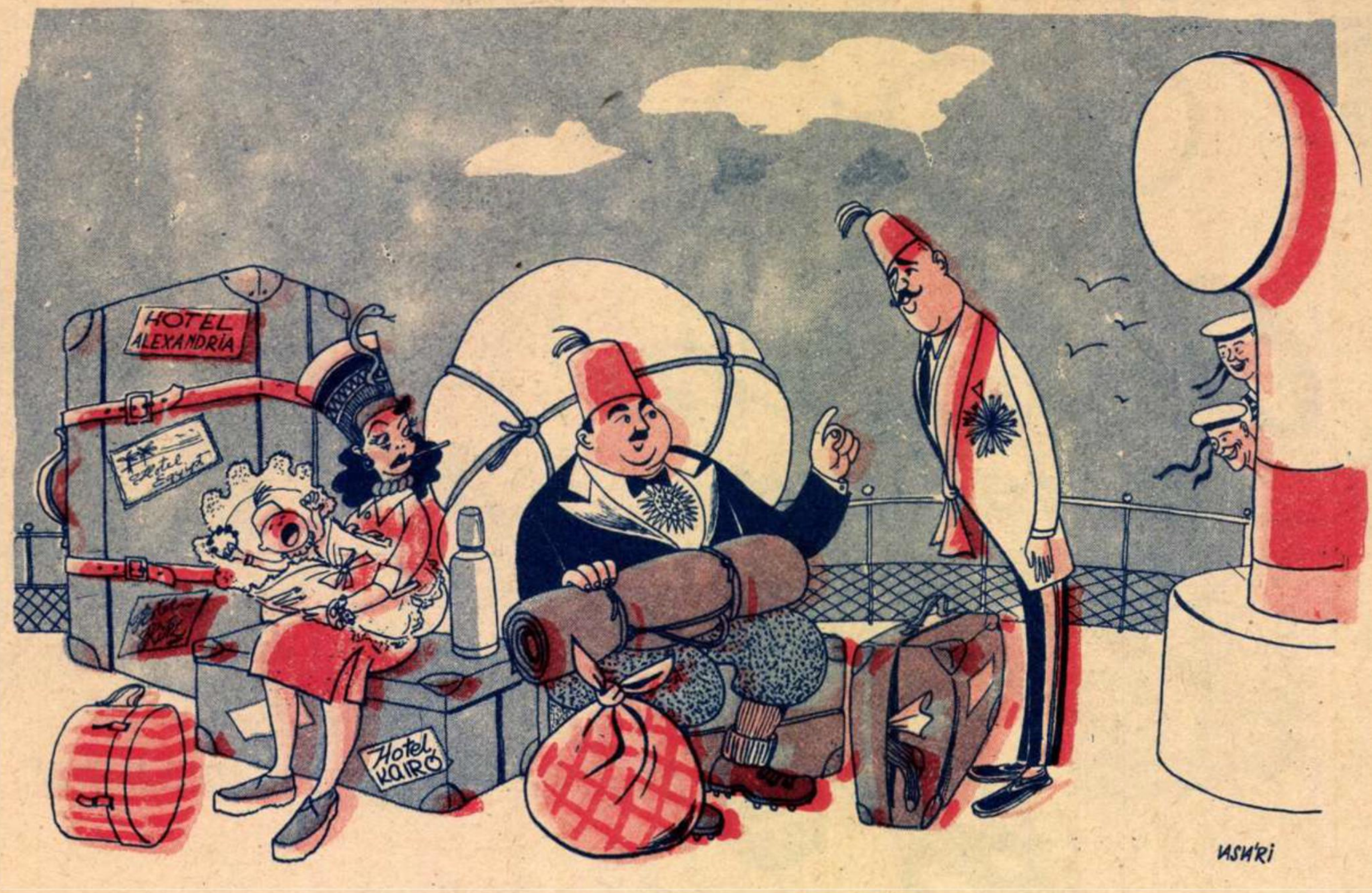

Faruk: Na, én sem szeretnék a perzsa sah helyében lenni ..!

TITO ÉS A III. EMELET

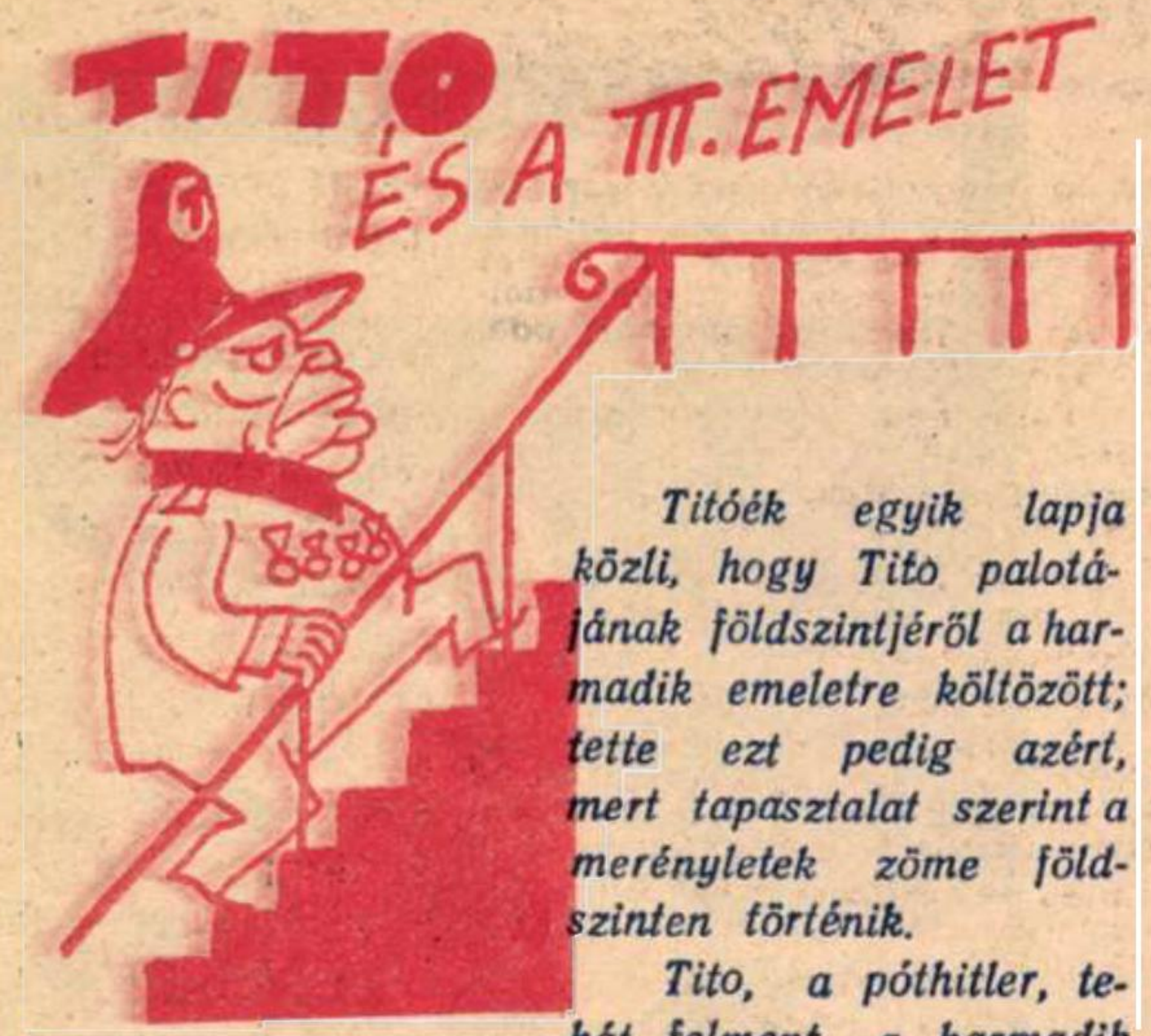

Titóék egyik lapja közli, hogy Tito palotájának földszintjéről a harmadik emeletre költözött; tette ezt pedig azért, mert tapasztalat szerint a merényletek zöme földszinten történik.

Tito, a póthitler, tehát felment a harmadik emeletre, abban a hiszemben, hogy ott nem érheti baj; nyilván úgy gondolja, hogy ha Hitler a földszint helyett a harmadik emeleten lakott volna, még ma is élne, ha azóta meg nem halt volna.

Tito attól fél, hogy merénylet áldozatául esik és kikerülhetőnek véli azt, ha felköltözik a harmadik emeletre, abban reménykedik, hogy a legelszántabb merénylő sem tartja érdemesnek három emeletet felmenni Titóért.

A félelem elkerülésének persze más módja is lett volna. Ha például nem adta volna el a jugoszláv népet az amerikai tőkéseknek.

Tito azonban úgy véli, hogy ennél sokkal egyszerűbb a harmadik emeletre felmenni.

GYÁRI LAP

A kapitalisták általában nem olyan szőrösszívűek, mint ahogy híresztelik róluk. Akár hiszik, akár nem, néha olyan kedvesek, tapintatosak a munkások iránt, hogy az ember legszívesebben a fal felé fordulna, hogy letörölje a meghatottságtól előtörő könnyeit. Itt van példának okáért az amsterdami Mohawk textilgyár, amely gazdáinak milliókat hoz, de ezek a milliók nem teszik ám büszkévé és közömbössé a gyár tulajdonosait. A multkoriban a gyár jónéhány munkást kénytelen volt elbocsátani, érthető okokból, miután némileg csökkenteni kellett a termelést és feleslegessé váltak a munkáskezek. Az elbocsátottak között voltak régi munkások, és a gyár tulajdonosai ország-világ előtt bebizonyították, hogy ha az illetők kenyér nélkül is maradtak, a gyár gondoskodása továbbra is kiterjedt rájuk. A többi közt a gyár egyik elbocsátott régi munkása továbbra is megkapta a gyári újságot, még pedig teljesen ingyen. Ez a szívélyes meglepetés éppen akkor érte, amikor megkérdezte a feleségét, hogy lesz-e vajjon ebéd s az asszony azt felelte: miből? Amikor a postás jött a lappal, abba is hagyták a kérdés és felelet című társasjátékot, és a munkás elérzékenyülten mélyedt be a gyári újságba. Azt írják — kérdezte az asszony, — hogy rövidesen visszavesznek? — Nem, — felelte a férje — ellenben a kísérőlevélben közlik, hogy a lapot azért küldik majd továbbra is, hogy ne szűnjön meg teljesen a kapcsolat a gyár és közöttem. — Nem lenne jobb, ha inkább te leveleznél velük a kapcsolat elmélyítése céljából? — mondta az asszony és meredten nézte üres lábosait. — Mit írhatnék nekik? — kérdezte a munkanélküli. — Azt — válaszolta az asszony —, *hogy*... és aztán hozzátette: — különben is lap helyett küldjenek inkább húst, zsírt és főzeléket. Hát ez az, amit nem lehet megírni — mondta a munkanélküli — az pedig, hogy mi nyomorgunk, nem nagyon érdekelné a gyár vezetőségét. — Rendben van — szólt a felesége —, akkor olvassuk el, a gyárral való kapcsolatunk megőrzése érdekében, miről ír a lap, ha már olyan nagyon kedvesek hozzánk, hogy ingyen és bérmentve küldik. És mind a ketten nekiültek és ebéd és vacsora helyett olvasták, hogy a gyár tulajdonosa és főrészvényese felesége, gyermekei, kutyája és szobalánya kíséretében több heti szabadságra fürdőhelyre utazott és remélhető, hogy szabadsága leteltével pihenten veszi át a gyár vezetését.

(A The Worker nyomán)

HALLATLAN!

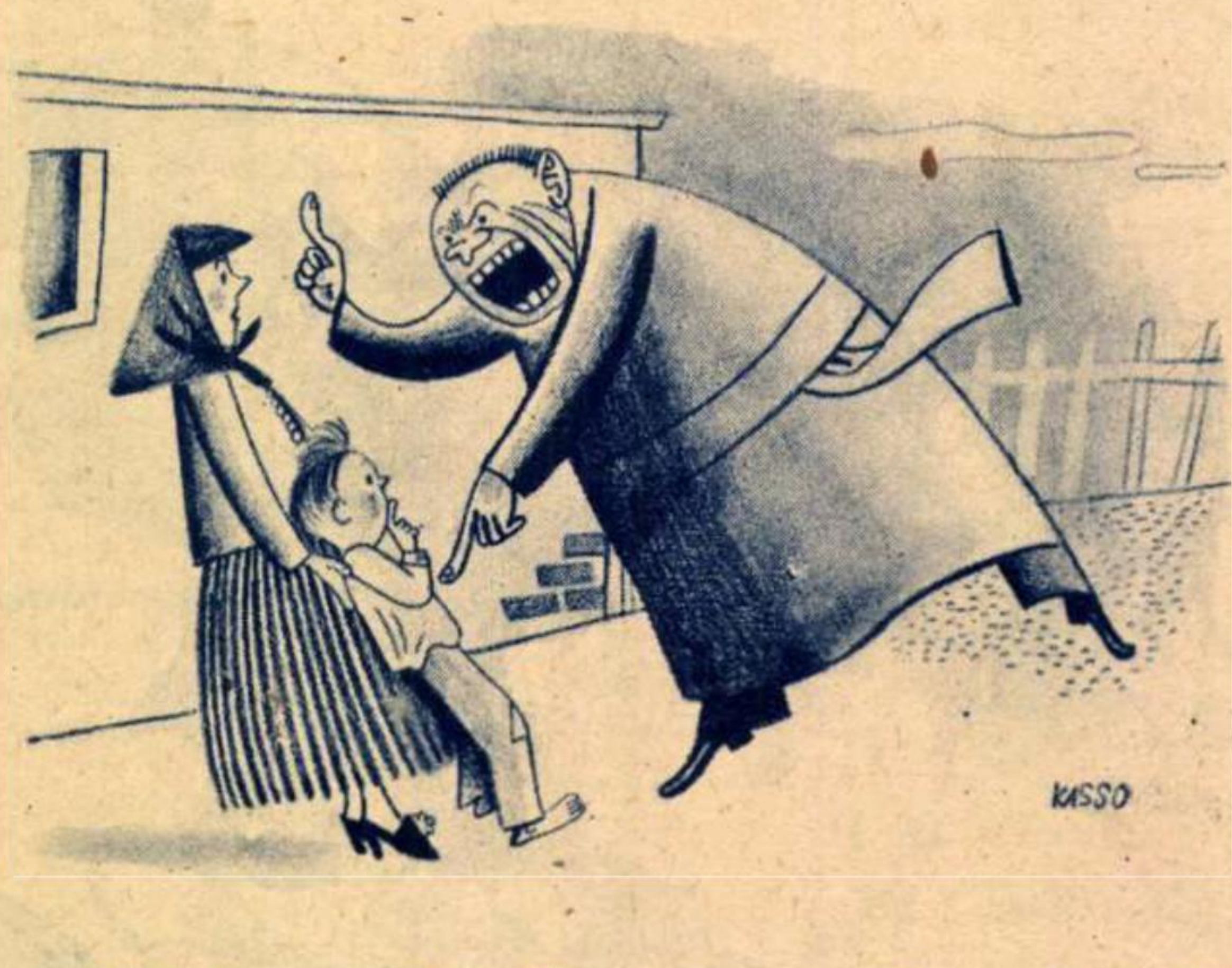

— Aztán írassa be a fiát hittanra, jóasszony! Honnan tanulna különben szelídséget és jámborságot?

Szemléltető példa

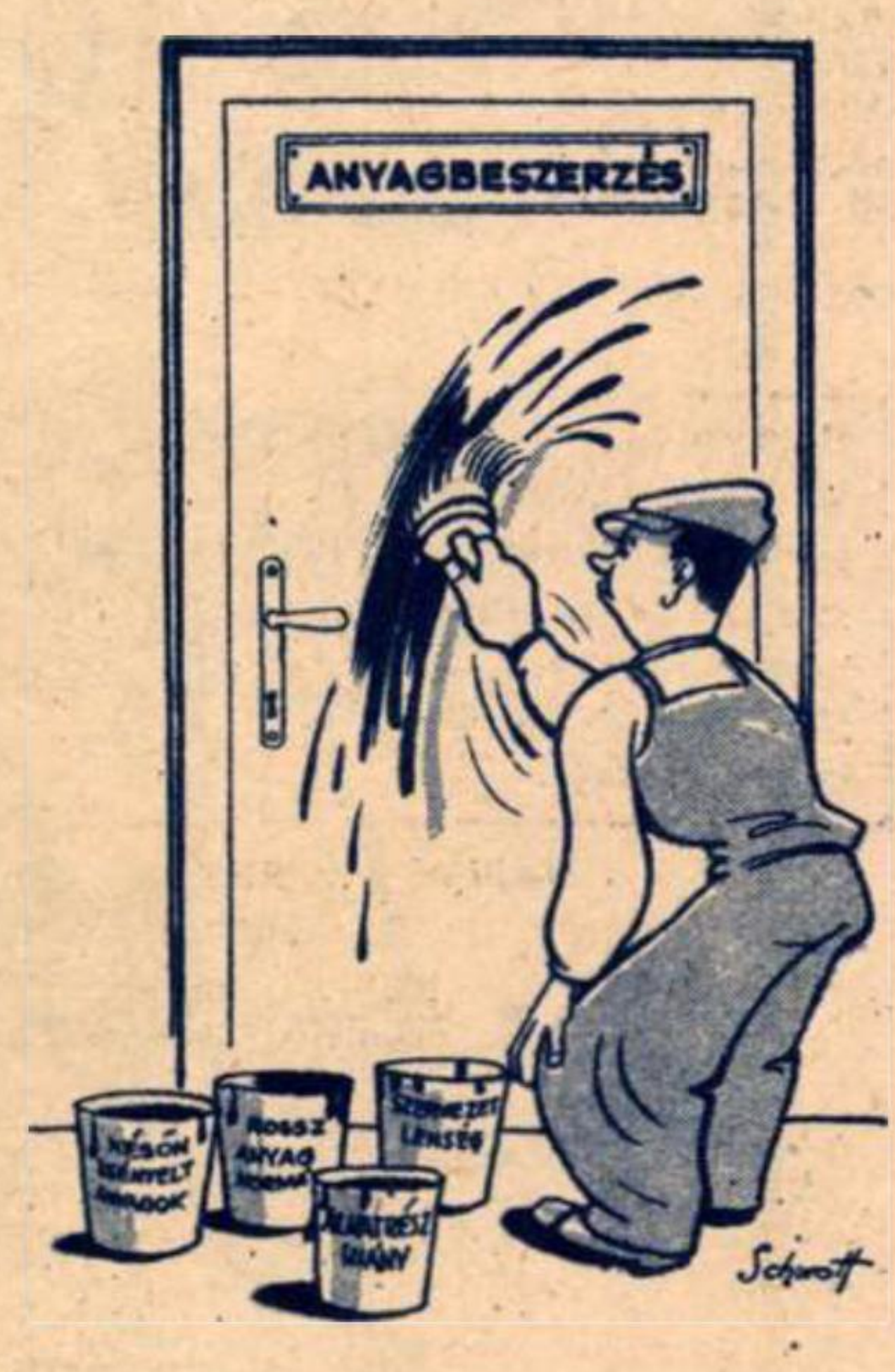

Vannak vállalatok, ahol mindent az anyagbeszerzésre kennek...

Az egyiptomi államcsíny után

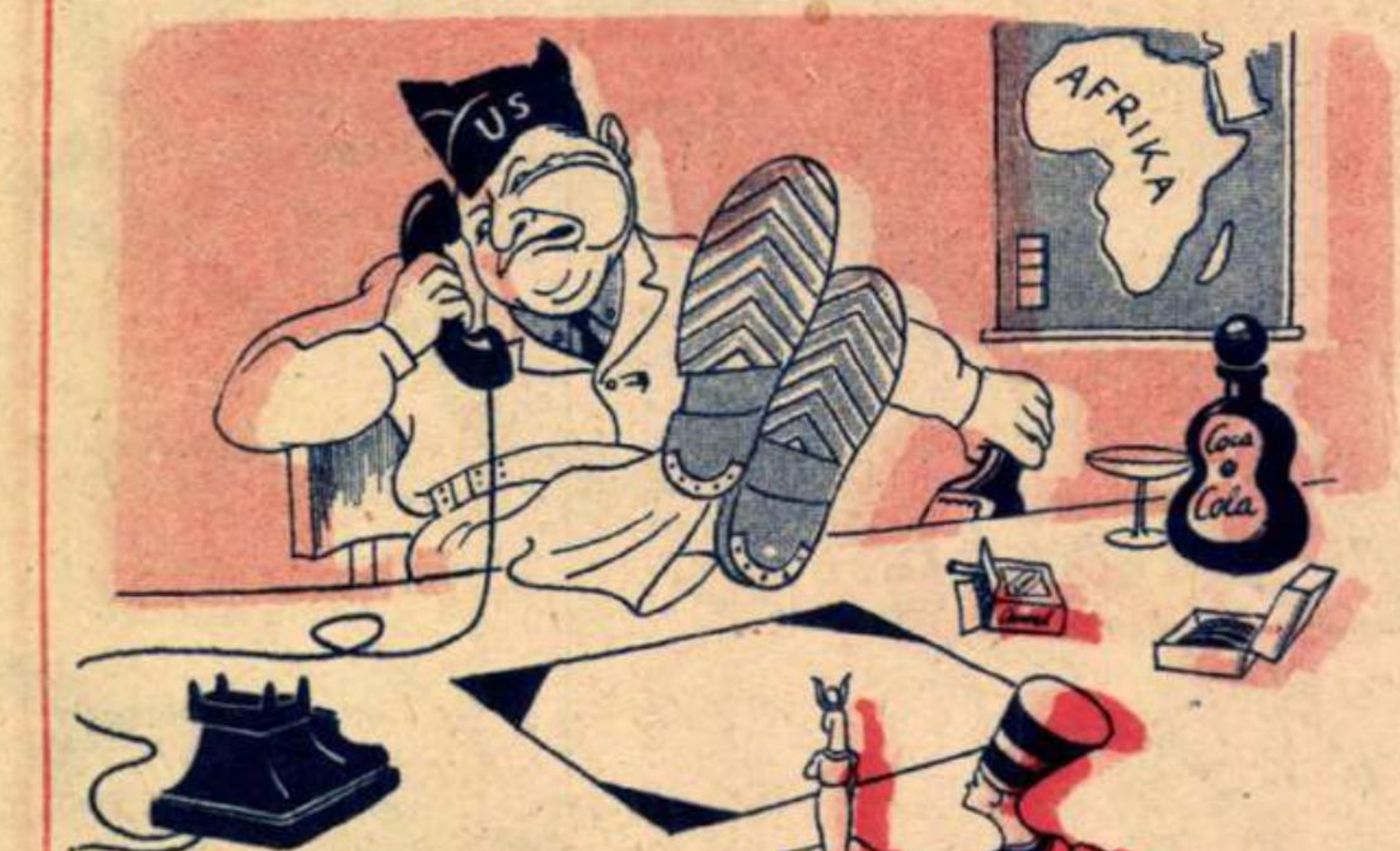

— Halló! Igen, itt az egyiptomi belügyminiszter beszél!

Mi ez?

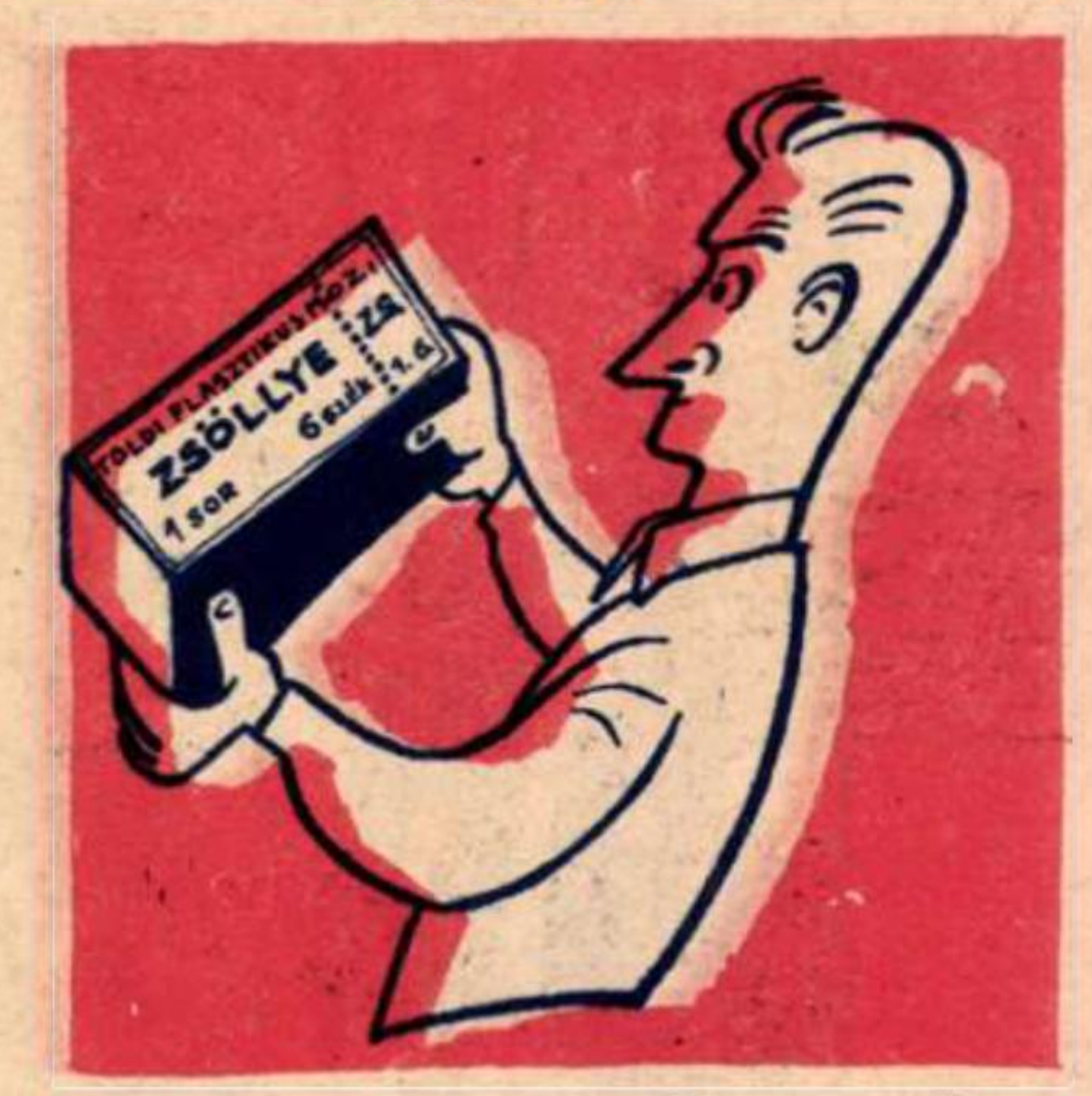

Plasztikus jegy a plasztikus moziba

Aki mindig elkerüli a könyvtárat

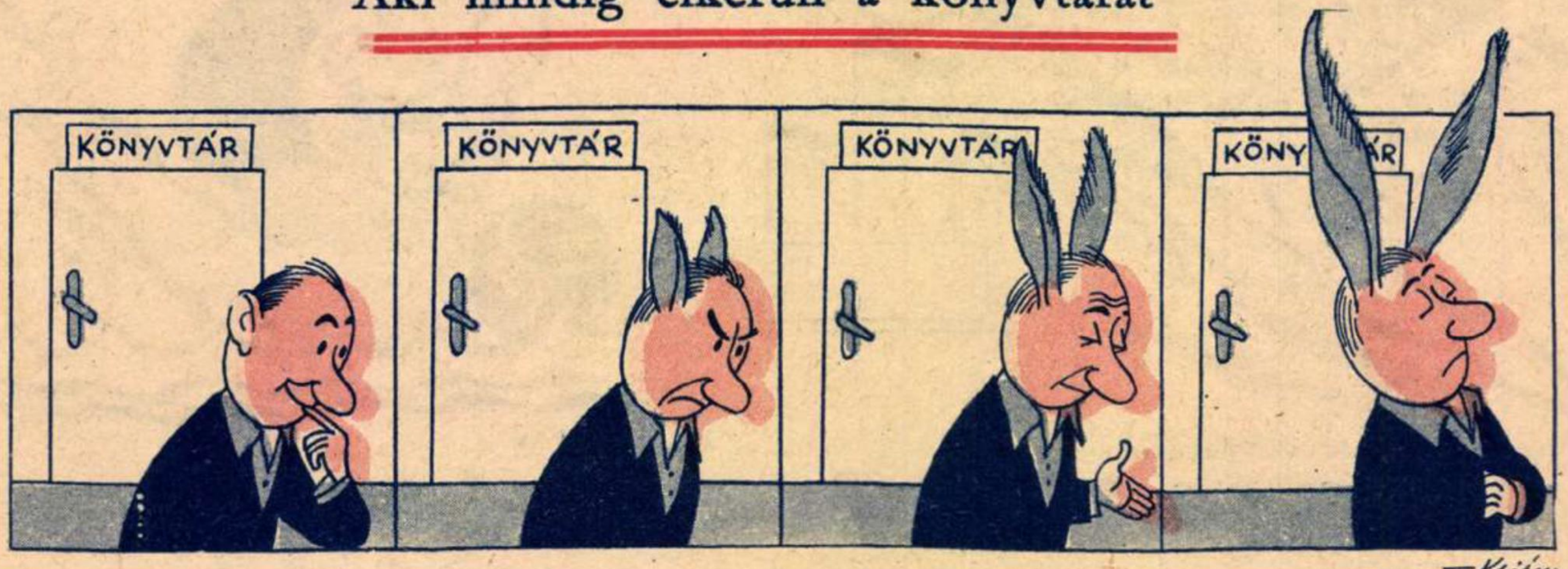

Ma nem megyek be, mert lekváros tészta van vacsorára.

Ma nem megyek be, mert rossz kedvem van.

Ma nem megyek be, mert nem érdekel semmi.

Ma nem megyek be, mert úgyis tudok mindent.

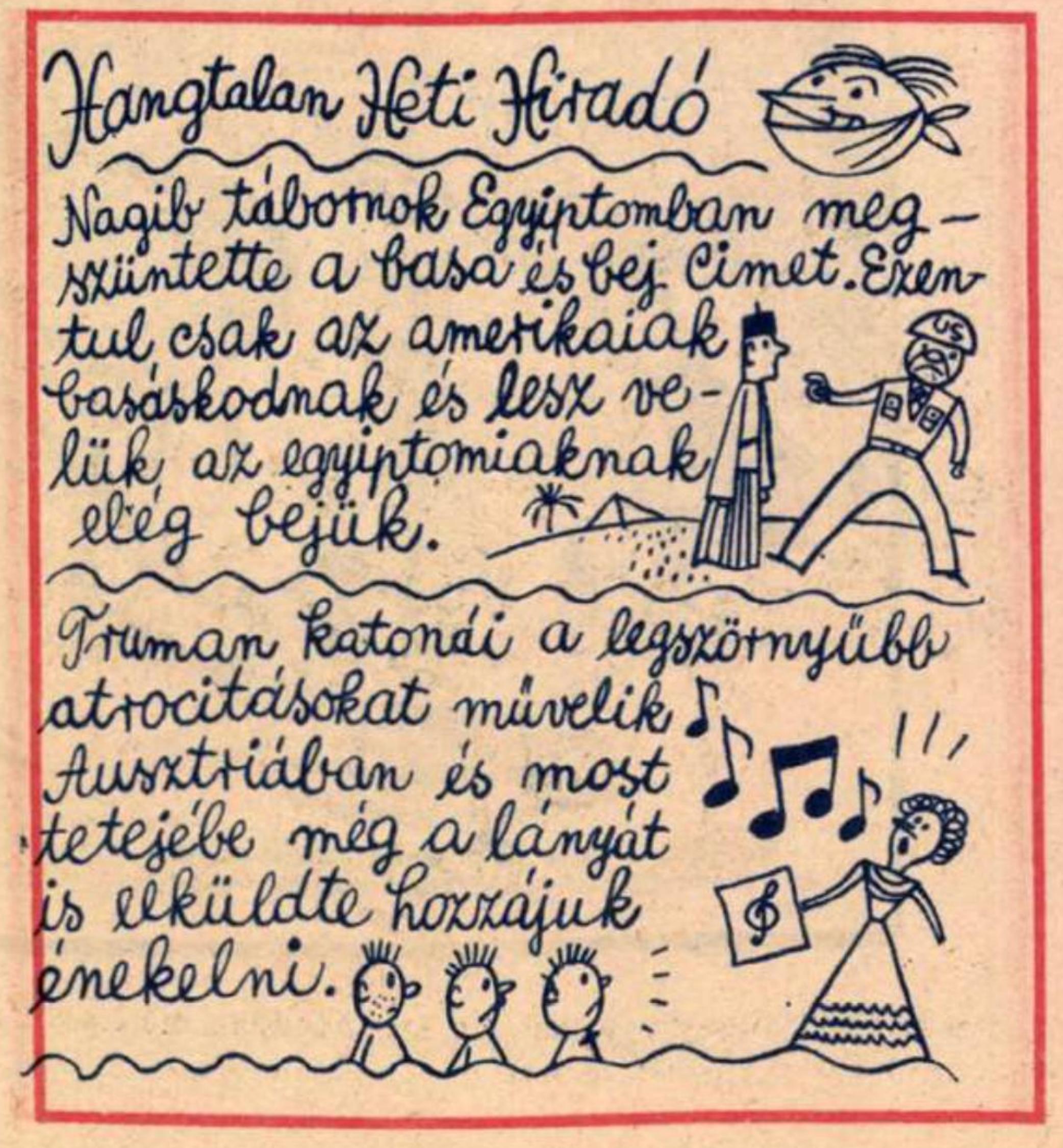

Hangtalan Heti Híradó

Nagib tábornok Egyiptomban megszüntette a basa és bej címet. Ezentul csak az amerikaiak basáskodnak és lesz velük az egyiptomiaknak elég bejük.

Truman katonái a legszörnyűbb atrocitásokat művelik Ausztriában és most tetejébe még a lányát is elküldte hozzájuk énekelni.

Különös találkozás

Tegnap megyek az utcán, szembe jön velem egy ismerősöm, barátságosan üdvözöljük egymást, és máris tovább akarok menni, hiszen dolgom van. Ismerősöm azonban odalép hozzám és azt mondja:

— Fajnyulak, belgaóriások... Mit szól hozzá?

Dermedt rémülettel nézek a pupillájába.

— Kérem... — mondom zavartan — nem is tudom, hogy mit mondjak... Tudniillik...

Szavamba vág.

— Magyarvadas — hajol közelebb — angórák... és... — kis titokzatos szünetet tart, aztán a fülem mellett suttogja — prémnyulak!

És még mielőtt távolabb léphetnék, határozottan, keményen hozzáteszi:

— Feleszaporulatra!

És néz. Kissé vizenyős tekintetét rámfüggeszti és várja a hatást. Mit kell ilyenkor mondani? Fejezzem ki részvétemet? Vagy kezdjek beszélni az időjárásról? Csak tudnám, hogyan szabadulhatnék, de ez itt áll előttem, eltakarja az utat és a kilátást.

— Nos — kérdi, mikor látja, hogy csak nyelek és hallgatok — egy szava sincs?

— Szóval... izé... helyeslem ezeket a belgaóriásokat. Nekem... izé... egy belga legyen minimum óriás..., illetve prémnyúl...

— Maga megbolondult? — lép hátra egyet.

Nohát, ez aztán szemtelenség! Ő merészel ilyet feltételezni rólam?

— Idefigyeljen, — emelem fel a hangom, — mit akar tőlem, mi? Idejön, marhaságokat locsog és akkor még...

— Én? Marhaságokat? — kiáltja — Benne volt az újságban, hogy ezeket mondjam el magának és maga goromba velem, ahelyett, hogy hálás lenne...?

— Benne... volt az újságban? — hebegem. — Hogy... mondja el ezeket nekem?

— Úgy van! — nyúl a zsebébe és előránt Magyar Nemzetet. — Idenézzen.

Odanézek. Az apróhirdetésben ez állt:

> Fajnyulak, belgaóriások, magyarvadas, angorák, prémnyulak feleszaporulatra beszerezhetők: Szeged. Postafiók 35. — Mondja el ismerőseinek.

VAJDA ALBERT

A néni egy kissé el van maradva

Megérkezett vidékről a családhoz Ágnes néni és Pesten töltött néhány napot. Örült neki az egész család, de különösen a kis Sanyika, az általános iskola alsó fokozatának lelkes hallgatója, a vendég legkedvesebb öcsikéje. A jó nagynéni előszedte szatyorjából az ajándékok halmazát, boldogan nyújtotta át kis kedvencének, majd kihúzott a retikülből egy fényes ötforintost, mert hiába, ebben a korban a gyerekek már a készpénzt is szeretik. De amikor Sanyika utána akart nyúlni, elkapta, eldugta és a nagynénik elpusztíthatatlan humorával mondotta:

— Nincs meg! Elvitte a cica!

Sanyika parányit csodálkozott, majd tárgyilagosan így szólt:

— Tévedni tetszik Ágnes néni. Először is nincs macska a háznál, azután hogy jön ahhoz egy oktalan négylábú állat, hogy pénzt szedjen el valakitől.

Ágnes néni megdöbbenve nézett Sanyikára, aztán később, uzsonnánál hosszabb előadást tartott arról, hogy hiába, ezek a mai gyerekek, bezzeg az én időmben, haj, haj...

Két napig nem történt semmi újabb összeütközés Ágnes néni és Sanyi között. Harmadnap reggel azonban néhány gyerek jött látogatóba, két helyes kis csöppség. Ágnes néni megsimogatta őket, majd Sanyihoz fordult:

— Szeretnéd, ha neked is hozna a gólya egy kis testvérkét?

Mire Sanyika összeráncolta a homlokát és így felelt:

— Az bizony nem volna rossz! A mama kapna a hivatalban hosszú szabadságot és szülési segélyt, azonkívül kórházat, orvost és minden egyéb költséget az SZTK fizetne...

T. P.

A Marshall-terv áldásai

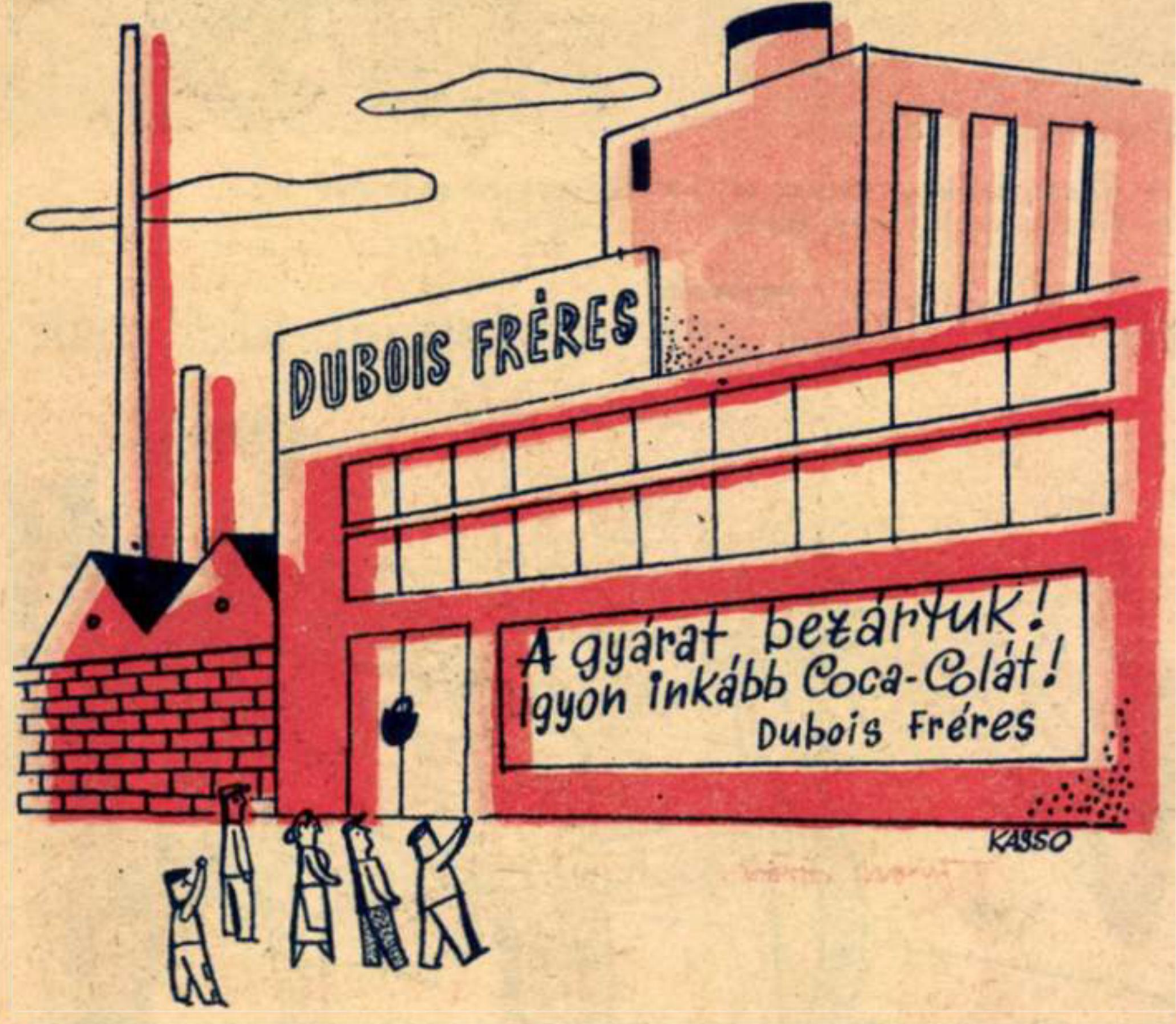
DUBOIS FRÈRES
A gyárat bezártuk! Igyon inkább Coca-Colát! Dubois Fréres
KASSO

EGY LONDONI ESZPRESSZÓBAN

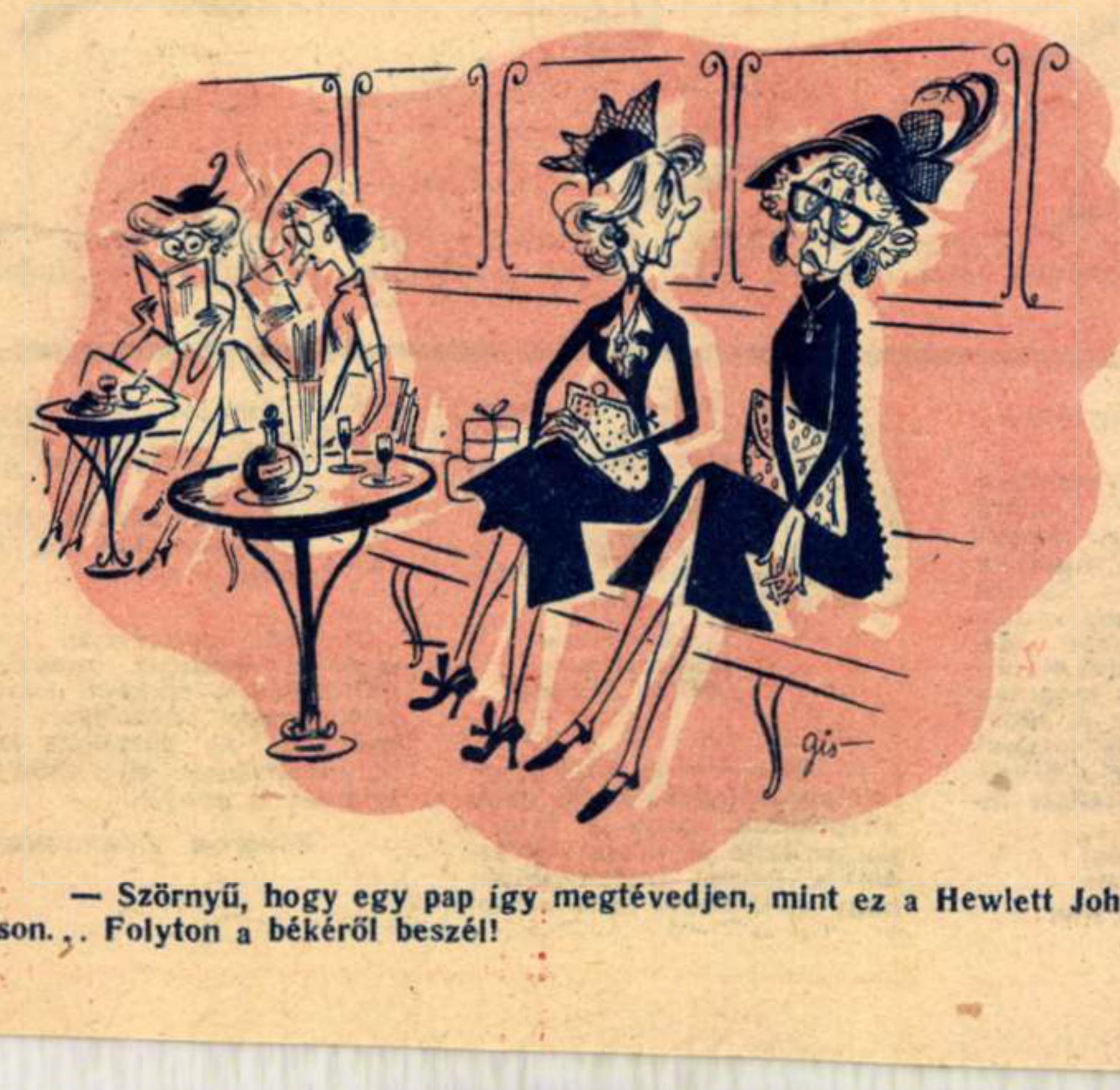

— Szörnyű, hogy egy pap így megtévedjen, mint ez a Hewlett Johnson... Folyton a békéről beszél!

Alapos cáfolat

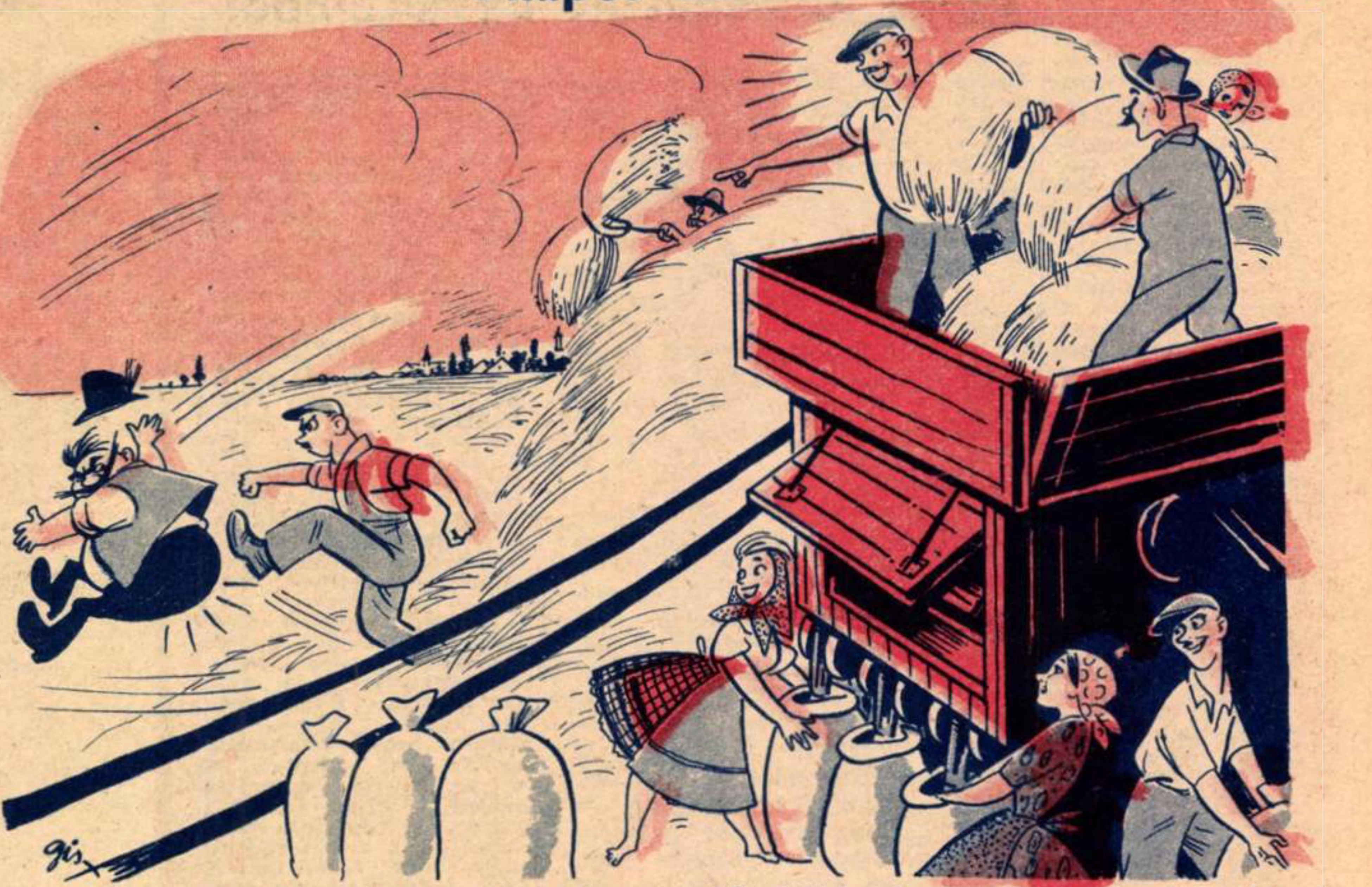

— Odanézzetek! A cséplésvezető elvtárs éppen most fizeti ki természetben a Zsíros komát, amiért azt hiresztelte, hogy a cséplők nem kapnak természetbeni járandóságot.

Három az igazság

Parányi időzavarral küszködve igyekeztem a találkozóra, a hatalmas épület hatodik emeletére. Örömmel és derűlátón állapítottam meg, hogy a lift az előcsarnokban várakozik. Bőrpamlagján kényelmesen ül az öreg liftes és újságot olvasott.

— Tessék helyet foglalni, — invitált barátságosan.

Gondoltam, érdekes cikket böngész, és egy darabig nem mertem zavarni. De aztán szerényen megkérdeztem:

— Indulunk?

Udvariasan válaszolta:

— Rendeletet kaptam kérem, csak akkor indíthatok, ha legalább három személy jelentkezik. Még várunk két utasra.

Vártunk. Ő egykedvűen, én izgatottan. Tíz perc múlva érkezett egy kedves nő. Bennfentesnek látszott, mert csicseregve kérdezte:

— Ketten vagyunk, Marci bácsi?

Az öreg népszámlálást tartott. Stimmelhetett a létszám, mert jóváhagyta:

— Ühüm.

És tovább olvasott.

A nő felturbékolt:

— Juj pedig nagyon sietek! Ha tudtam volna, hogy eddig kell várni a harmadikra, elhoztam volna a húgomat. (Remek ötlet! Úgy látszik, ebbe a házba célszerű húggal érkezni.)

Sürgetett az idő és így nekem is támadt egy újításom. A házban levő eszpresszó terraszán láttam nyaralni Kázmér barátomat, kirohantam hozzá és gyors tőmondatokban elmagyaráztam a helyzetet.

— Úgyis szabadságon vagy, — kérleltem, — gyere fel velem a hatodik emeletre. Jót fog tenni neked egy kis magaslati levegő.

Kázmér előbb a kánikulára hivatkozott, de aztán beleegyezett. Hiába, akadnak még nagylelkű barátok.

Mire győzelmi menetben megérkeztem a lépcsőházba, a lift már felment. Bizonyára befutott közben még két utas. Most mit csináljak?

A lift közben ismét leérkezett, az öreg liftes kitárta ajtaját és miután látta, hogy csak ketten vagyunk, leült a pamlagra és szunyókálni készült.

— Bocsánat — érintettem meg a vállát — én felmennék gyalog a hatodik emeletre...

Beleegyezően bólintott. Tőle lehet.

— Csak azt szeretném tudni — folytattam — hogy a házszabályok értelmében szabad-e felgyalogolni egyedül?

s. a.

Elnökjelöltek harca

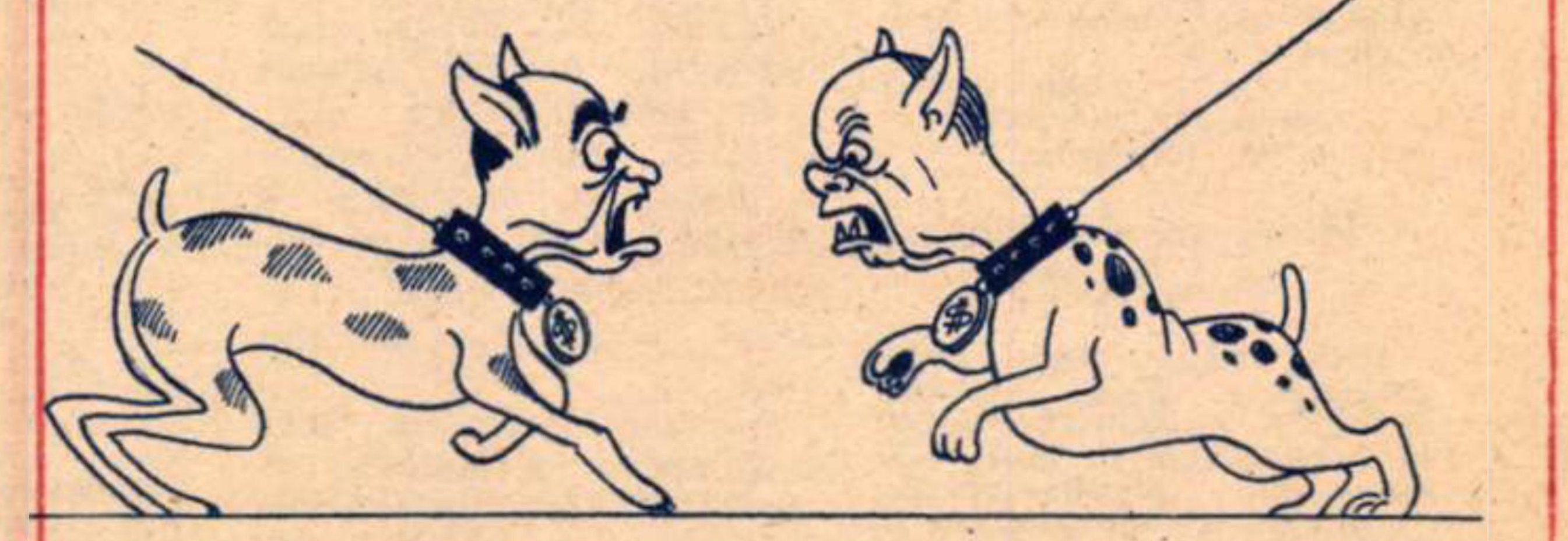

EISENHOWER: Ti demokratapártiak piszkos panamisták vagytok!

STEVENSON: Ti republikánuspártiak még piszkosabb panamisták vagytok!

EISENHOWER: Ti demokratapártiak vagytok a legpiszkosabb panamisták!

STEVENSON: Te beszélsz, te kimustrált korrupt generális?!

EISENHOWER: Te beszélsz, te kimustrált népnyúzó fiskális?!

STEVENSON: Gazember!

EISENHOWER: Tolvaj!

STEVENSON: Csirkefogó! Vau vau!

EISENHOWER: Gazember! Vau vau vau!

Amerikai dolgozó: Ez az Eisenhower, meg ez a Stevenson úgy morog egymásra, mint két kutya, pedig egész Amerika tudja, hogy Eisenhower meg Stevenson egykutya...

Tiltakozás Teheránban

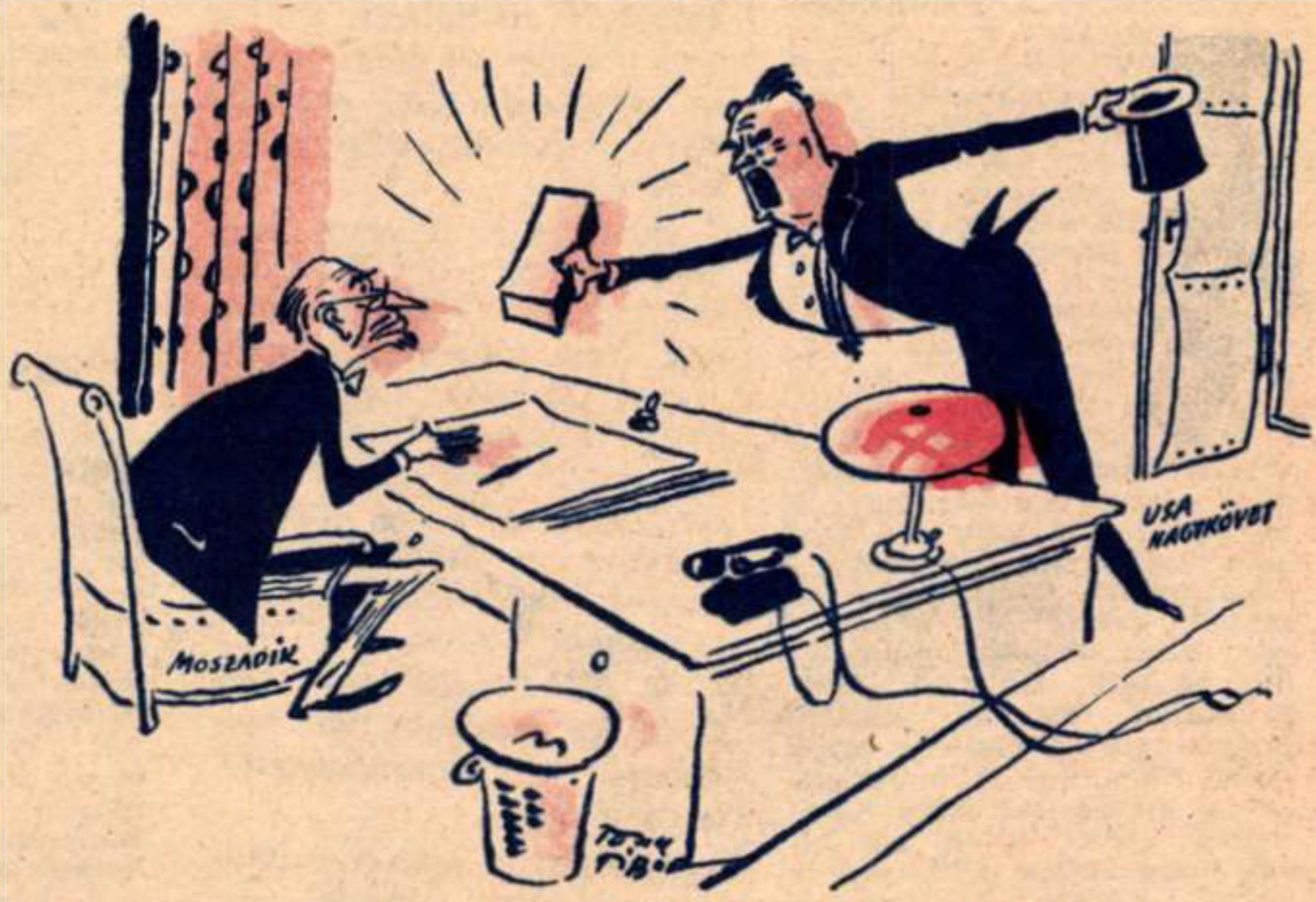

— Ezt a téglát vágták a fejemhez!
— Ne adjon rá semmit! Csak falból van az egész.

HA LÓ NINCS...

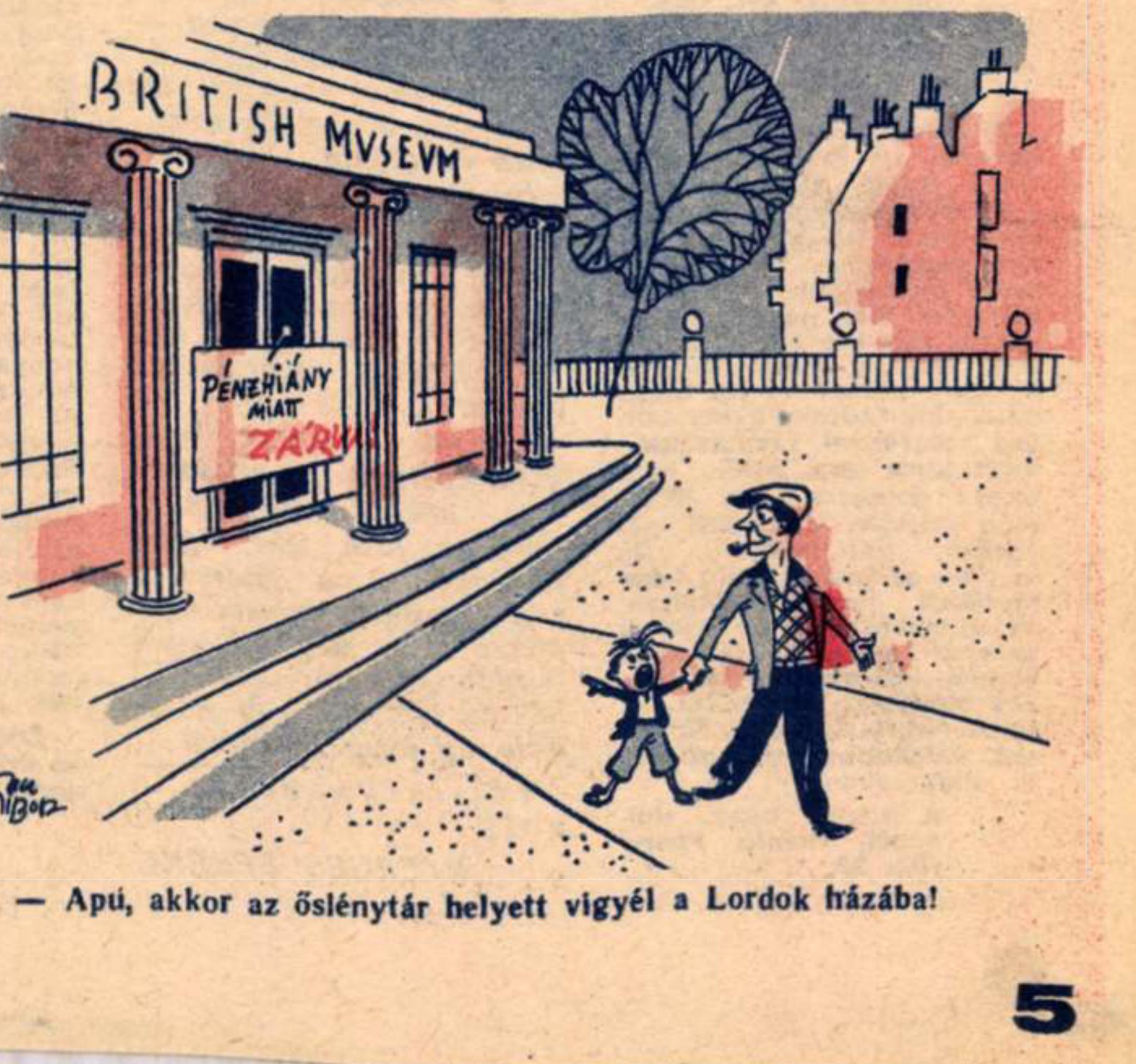

— Apú, akkor az őslénytár helyett vigyél a Lordok házába!

Le a bürokráciával!

Faliujság — életveszéllyel

Kaposvár állomás ez évben már másodszor nyerte el a kitüntető élüzem jelvényt. Az állomás dolgozói jó munkát végeznek, csak a faliújsággal van baj. A faliújságfelelőst Dőri Jánosnak hívják, aki két méter magas. Ez nem lenne baj, sőt még annak is örülünk, hogy Dőri a kaposvári Dózsa kitűnő boxolója, de az már nagy hiba, hogy senkit sem enged írni a faliújságra. A faliújság minden cikkét ő írja, de ezt a túlbuzgóságát azzal álcázza, hogy minden cikk alá más és más dolgozó nevét írja. Nekem volt egy jó témám, szerettem volna megírni, de kartársaim figyelmeztettek, hogy ne tegyem, mert testi épségem veszélyben forog.

Ennek ellenére haláltmegvető bátorsággal írtam egy cikket, felragasztottam a faliújságra, de öt perc múlva Dőri megjelent a tábla előtt és cikkemet darabokra tépte. Figyelmeztetett, hogy ne merjek még egyszer írni, mert nagyon megjárom. Tekintettel arra, hogy családom van, nem merek többé faliújság-cikket írni. Természetesen más sem mer kikezdeni a bősz faliújságfelelőssel, aki legutóbb is négy cikket írt, amelyek alá Bot Rudolf, Uzsoki Borbála és Ulrich János neveit írta alá.

Jó lenne, ha valaki megmagyarázná a boxoló faliújságfelelősnek, hogy a faliújság nem egyéni tulajdon és a felelősnek nem kell elejétől végig teleírni a faliújságot.

HALÁSZ ERNŐ intéző
Kaposvár, kereskedelmi főnökség.

Nincs szerencséje a kéményseprőnek

1949 május 1-től 1949 szeptember 30-ig Pilisváregyházán és Dánszentmiklóson dolgoztam, mint kéményseprő. Munkámat becsületesen elvégeztem, de a fizetésemet nem kaptam meg. Beteg vagyok, nagyon kellene megszolgált munkabérem. Már a bírósághoz is fordultam, de nem történt semmi. Remélem, ha a Ludas kezébe veszi ügyemet, talán szerencsém lesz — annak ellenére, hogy kéményseprő vagyok.

VINCZE ISTVÁN,
VII., Kertész-u. 43.

Tisztább teritéket!

Az „Élet és Tudomány“ egyik legutóbbi számában olvastam, hogy az étvágy fokozása, vagy annak csökkenése az étel tálalásától függ. Ha a teríték tiszta, mindenki jobb étvággyal eszik.

Úgylátszik, a Sörszanatórium dolgozói az „Élet és Tudomány“ című lapnak ezt a számát elfelejtették elolvasni. Ugyanis július 27-én délután 6 óra körül, amikor ott enni akartam, már étkezés előtt elment az étvágyam. A Sörszanatóriumban ugyanis az a „rend“, hogy a megmosott tányérokat egymás fölé helyezik. Oda, ahol az ételtartály van. A természet törvénye szerint a megmosott tányérokról a visszamaradt víz a tányér aljába csurog. Amikor a vendég levest kér, a kiszolgáló- kartársnő villámgyors mozdulattal megragadja a tányér szélét és a benne lévő vizet az alatta lévő tányérba önti. De csak felét, a másik fele az ételtartályba csurog. Rejtély, hogy miért nem önti az egész vizet a kondérba? Mért hagy benne vizet? Talán azt hiszi, hogy ezáltal jobb lesz a leves? Persze az lenne a legjobb, ha egyetlen csepp mosogatóvizet sem kellene lenyelni a tiszta teríték után vágyódó dolgozónak.

CSIDER ISTVÁN,
a Kőfaragó Vállalat dolgozója, VII., Madách Imre-út 11.

Lovak előnyben?

A komlói kőbányában dolgozunk. A munka természete miatt alaposan meg kell mosakodnunk. Sajnos, erre nincs lehetőség. A bánya vezetősége még nem tudta megoldani a fürdés kérdését. Már négy hónapja készül egy kis fürdő, amely alig néhány méter hosszú, de csak készül... Ha majd használni tudjuk, akkor sem fog megfelelni hivatásának, mert kicsi lesz. Addig is a bánya dolgozói egy jóformán teljesen kiszáradt patakban tisztálkodnak. De ez még semmi! A félig kész fürdőből istállót csináltak. Az újonnan vásárolt lovakat vezették oda. Úgy látszik, a komlói kőbányában a lovakat előnyben részesítik az emberekkel szemben. Sürgősen változtatni kell ezeken az állapotokon!

A komlói bánya dolgozói, Komló, Postafiók 20.

Esetem a készétellel

Általában jól viszonyulok a konzervekhez, készételekhez, befőttekhez, üveges kompóthoz. Különösen mély hatást gyakoroltak rám a készételek. Néztem, néztem őket a kirakatban, nem tudtam, ugyan, hogy mit rejtegetnek a gusztusos üvegek, de a tetejükre lerakódott zsírréteg finom falatokat sejtetett.

Igy történt, hogy bementem egy Közértbe. Katonás sorrendben sorakoztak a polcon a készételek, szívtokánytól a rizseshúsig minden van itt, mi szem szájnak ingere, hiszen a plakátjuk is így kelleti magát: harminchatan vagyunk! Megragadta figyelmemet a „töltöttkáposzta“ feliratú üveg s mivel nagyon szeretem a töltöttkáposztát, váltottam egy 13 forintos blokkot — 8 a káposzta, 5 az üvegbetét — aztán, mint akit puskából löttek ki, rohantam haza, hogy bekebelezzem az üveg tartalmát.

Már akkor gyanús volt, amikor kiöntöttem a lábosba. Minden eddigi tudásom szerint a káposzta szálakból áll. Ez a készkáposzta viszont szemes volt. Megkóstoltam. Babize volt. Mivel szeretem a babot is, megettem a töltöttkáposztás üveg tartalmát, amely minden kétséget kizáróan sóletbab volt.

Másnap bementem ismét a Közértbe, vettem egy tizenhárom forintos blokkot — 8 forint a töltöttkáposzta, 5 az üvegbetét — és odaléptem a pulthoz. Ravasz ember vagyok, rájöttem én a titok nyitjára gondoltam. Ha a töltöttkáposzta feliratú üvegben bab volt, akkor a „sólet“ feliratú üvegben nem lehet más, csak töltöttkáposzta.

— Kérek egy üveg sóletet — mondtam az eladónőnek.

Átvettem az üveget, magamhoz szorítottam és hazarohantam. Amikor kiöntöttem a lábasba, már láttam, hogy egyszerűen, de ízletesen elkészített babbal van dolgom. A sólet feliratú üvegben sólet volt és nem töltöttkáposzta. Logikám csalt.

Most már másnap úgy mentem be a Közértbe, mint akinek minden mindegy. Nem jöttem rá a megfejtési kulcsra, lehetséges, hogy kiválasztok egy zamatosnak tűnő rizses sertésnyelvet és mire kiöntöm odahaza a lábasba, szívpörkölt lesz belőle, amit szívemből utálok.

— Mi tetszik? — kérdezte az eladónő, aki már ismert. Töltöttkáposztát, vagy sóletet?

— Egyiket sem — mondtam hirtelen ötlettel. — Maga adjon egy üveggel. amit akar. Csak egy kérésem van, húnyja be a szemét és úgy vegye le!

Az eladónő rámnézett. Furcsa kosztos az ilyen — ez volt a tekintetében, de azért behúnyt szemmel leemelt egy üveget, becsomagolta és átadta.

Odahaza kibontom a csomagot, megnézem és megfordul körülöttem a szoba. Az üvegen ez a felirat volt: „SÓLET“. Elöntött a méreg: földhöz csaptam az üveget.

Vettem a seprőt, hogy összeseperjem a szilánkokat, amikor hirtelen... Nem, ez nem lehet igaz! Leguggoltam a földre és elhomályosuló szemem egyszerre látta meg az egyik üvegdarabon a „SÓLET“ feliratú cimkét... és körülötte az üveg tartalmát...

Töltöttkáposzta volt!

NYERGES FERENC

Tokaj mellett tilos a víz

Tokaj a Bodrog és a Tisza összefolyásánál fekszik. Itt ideális vízi életet lehetne élni. De csak lehetne... A tokaji vízirendőrség azonban megakadályozza, hogy a nyár örömeit élvezhessük. A tokaji Tanács kijelölte a helyet, ahol fürödni lehet. Három tábla jelzi azt a csöpp helyet, ahol térdigérő vízben lubickolhatunk. Itt nem lehet úszni és csak az öregek és a kisgyerekek élvezhetik a „strandot“. Aki máshol fürdik, azt felírják, megbüntetik. Hiába hivatkoznak a „tettenért“ fürdőzők arra, hogy a tokajiak sohasem tanulnak meg úszni, ha eltitkolják tőlük a vizet, hiába magyarázzuk, hogy hasigérő vízben, összezsúfolva nem lehet élvezni a természet áldásait, könyörtelenül felírják a strandolót.

Vizsgálja meg a tokaji Tanács a fürdőzés kérdését. Nem szabad annyira agyonszabályozni a nyári szórakozást. Hogy tanul meg úszni az ifjúság? Példátlan, hogy megbüntetik azokat, akik a derékig érő vízben, saját csónakjuk mellett a vízben fürödnek. Hiszen a hasigérő vízben senki sincs életveszélyben. Úgy látszik, Tokaj Tanácsa csak a tokaji borra akar büszke lenni. A tokaji víz és annak természetadta szórakozási lehetősége nem érdekli őket.

Csoma Sándor könyvelő,
Tokaj, Ladányi-u. 9.

Lánc, lánc, eszterlánc...

Az Építésügyi Minisztérium XII. főosztályától lánckiutalást kaptunk. Utasítottak bennünket, hogy az Ipari Láncgyárnál rendeljük meg. Megrendeltük. Az Ipari Láncgyár közölte velünk, hogy január 1. óta nem gyártanak láncot. A Mezőgazdasági Szerárugyárhoz utasítottak. A Pécsi Mezőgazdasági Szerárugyár megkapta megrendelésünket és tudtunkra adta, hogy árucikkeiket a Vas- és Műszaki Nagykereskedelmi Trösztön keresztül hozhatják forgalomba. Azt a tanácsot adták, hogy ennél a vállalatnál rendeljük meg.

Bizonyosak vagyunk abban, hogy a Vas- és Műszaki Nagykereskedelmi ismét máshoz utasít bennünket. Tekintettel arra, hogy nem akarjuk az ország összes vállalatait végigházalni rendelésünkkel, a Ludas Matyi útján arra kérem az Építésügyi Minisztériumot, hogy kiutalásainál pontosabban jelölje meg a szállító cégeket. Így ugyanis sohasem kapjuk meg a sürgős láncot, és hiába szidjuk a láncos lobogósát ennek a világnak, a végén még lemaradunk tervünkben.

SZÉLL MIKLÓS,
É. M. Építőanyagellátó V., Tatabánya.

Az is baj, hogy kövér vagyok?

Autóbuszkalauznőnek jelentkeztem a Domonkos-utcai garázsban. Orvosi vizsgálatra küldtek az Almási-tér 9. számú rendelőbe. Alaposan megvizsgáltak. Olimpiai tornagyakorlatokat is végeztem. Súlyokat is emeltettek velem. A szemem és hallásom is rendben volt, tehát remekül megfeleltem volna kalauznőnek, de Tarr főorvos kifogásolta a kövérségemet. Ezért nem is alkalmaztak kalauznőnek.

A gépkocsiszín személyzeti felelősének elpanaszoltam az esetet. Jót nevettek, amikor megtudták, hogy izmos testsúlyom miatt nem alkalmaztak.

A személyzeti felelős telefonált az orvosi rendelőbe, ahol megtudta, hogy kitűnő kalauznő lehetne belőlem, ha nem lennék 80 kiló. Jó étvágyam miatt nem írja alá a főorvos a felvételi ívemet. A főorvossal is beszéltek. Most már nem a testsúlyomat kifogásolta, hanem azt, hogy a lábamon műtét nyoma látszik. Ez persze igaz, mert van ugyan két kis vágás a lábamon, de járóképességemet és mozgékonyságomat egyáltalán nem akadályozza. Ezt bizonyítja az is, hogy három éve a Magyar Szabadságharcos Szövetség aktív tagja vagyok és jól szerepeltem az öttusa versenyen is. Pedig ott jó hosszú távokat kellett futnom, sőt a kötélen is átcsúsztam. A nyolcméteres palánk tetején is hibapont nélkül másztam át. És pont autóbuszkalauznőnek ne lennék jó?

Szeretnék kalauznő lenni és erre a Ludas Matyi segítségét kérem.

KÉPES MÁRIA,
XIV., Thököly-út 39.

Zsítos úr és a munkaverseny

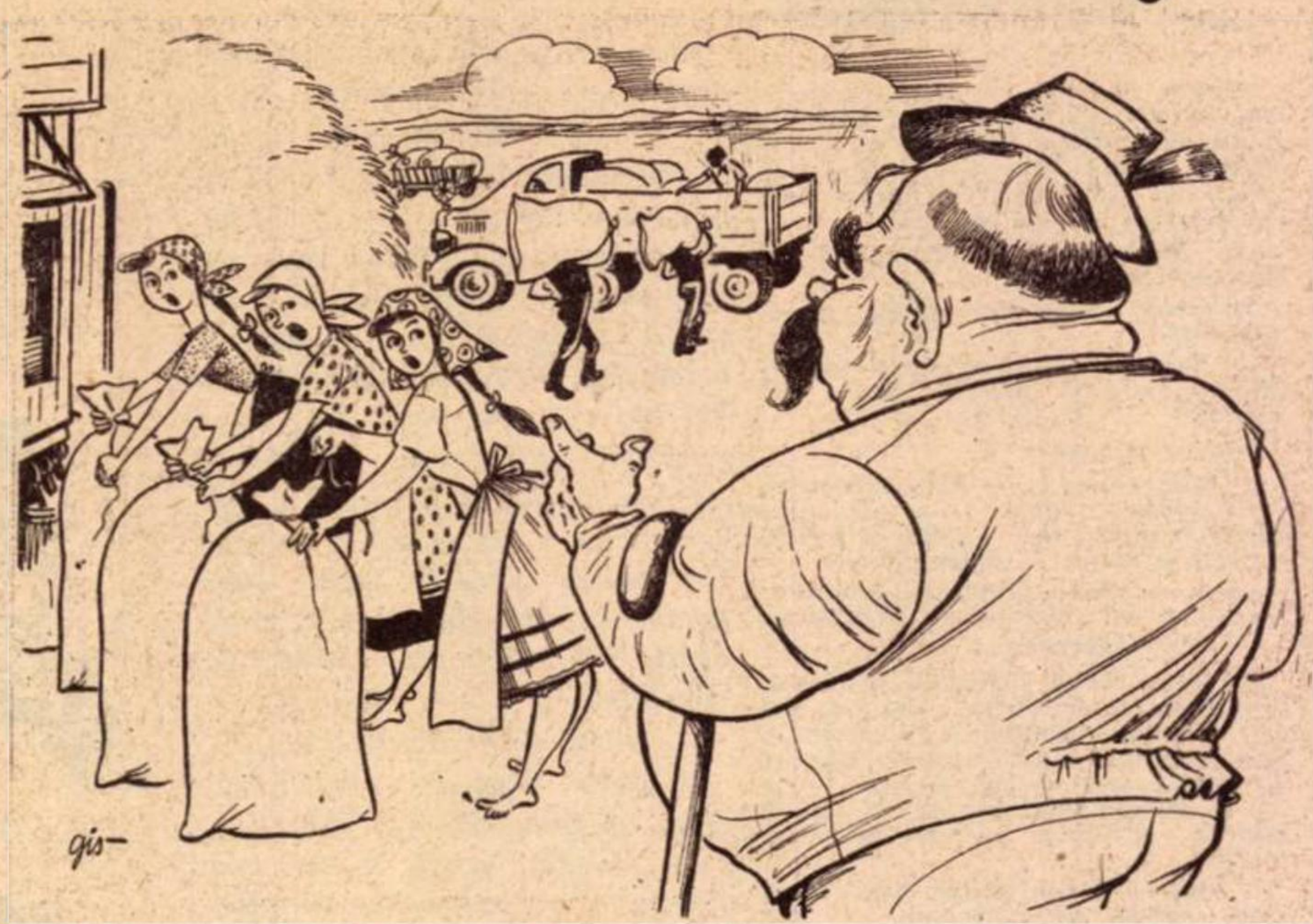

— Lányok, miért a „Ritka búza, ritka árpa“-nótát énekelitek?
— Hát mit énekeljünk?
— Azt, hogy „Maros vize folyik csendesen...“
— Aztán miért?
— Mert annak sokkal lassúbb a tempója!

Ridgway newyorki otthonában

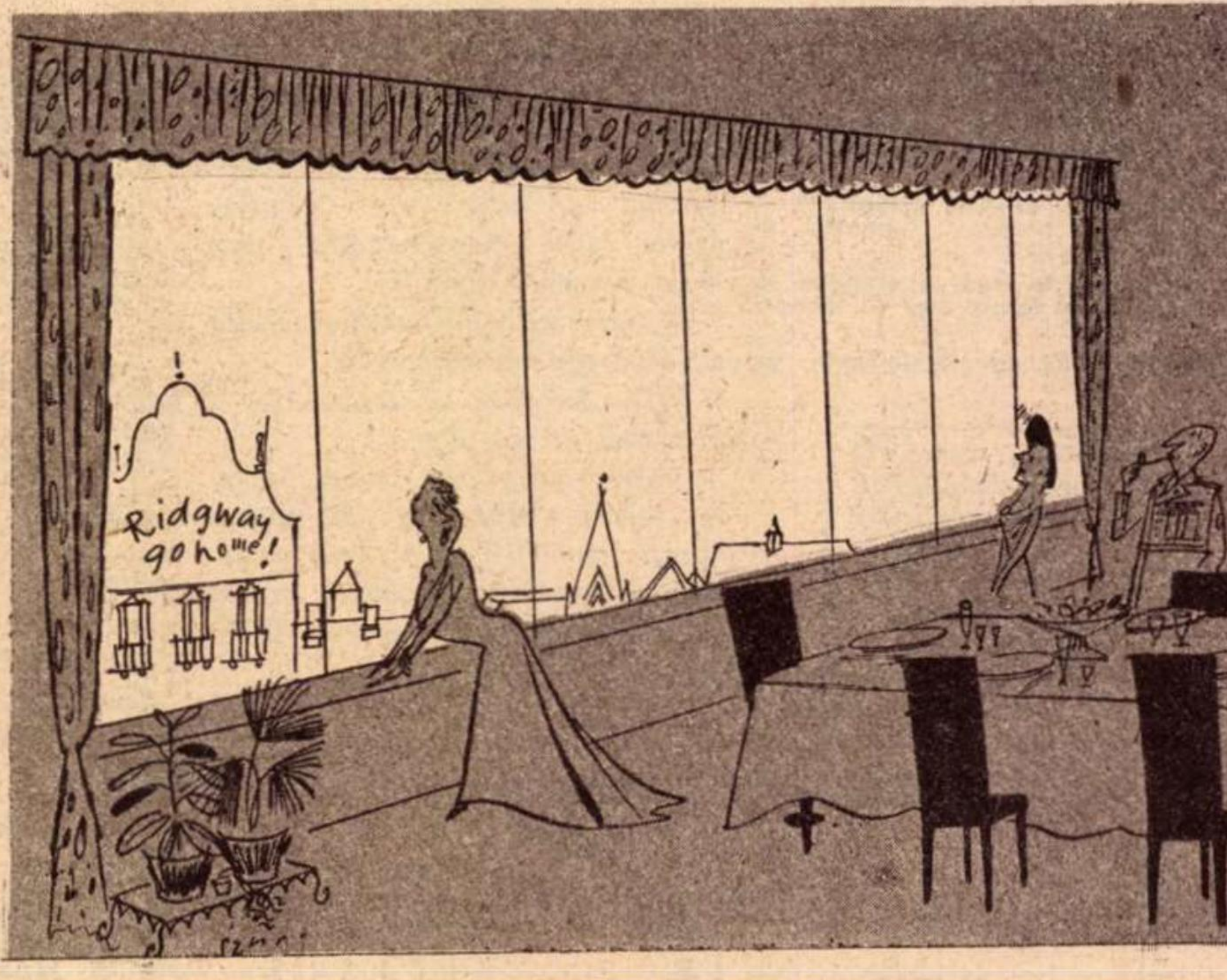
Ridgway go home!

— Mikor jön haza ebédre a férje, Ridgwayné asszony?
— Nem tudom! Pedig küldik mindenhonnan...

Nincs könnyű dolga egy egyiptomi királynak

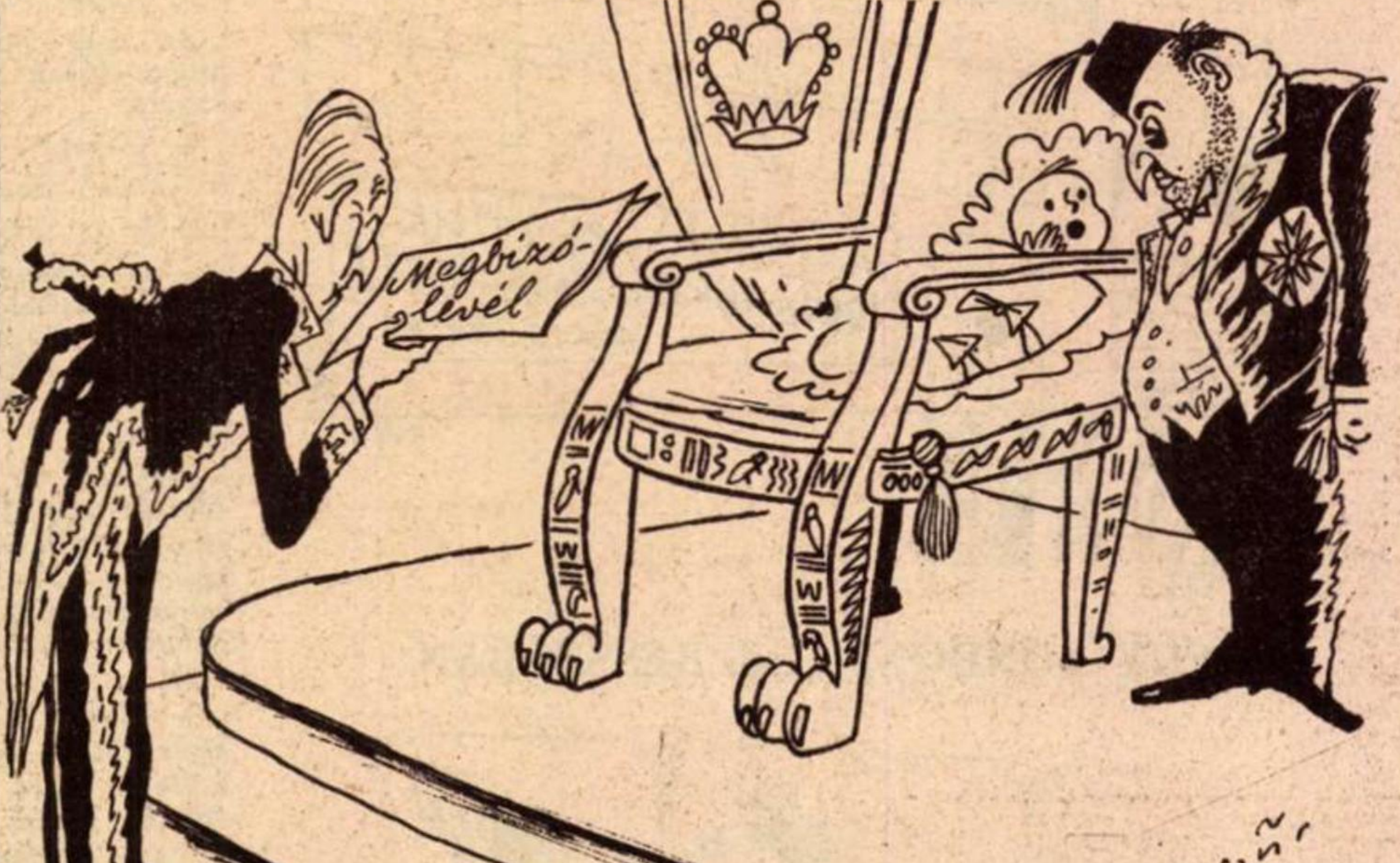

— Miniszterelnök bácsi, most jól benne vagyok a csávában... Még nem tudok olvasni...

Ludas Matyi elintézte

A „Valami nincs rendben Nemesnádudvaron“ című cikkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy a hibát a Bács-Kiskunmegyei Tanács Kisvállalati Gazdálkodási csoportjában dolgozó Mátyás elvtárs követte el. Elfelejtette kiutalni a mozinak járó 1000 forintot. A hibát már jóvátették. A Megyei Tanács Végrehajtó Bizottsága az ügyben eljárást indított.

Népművelési Minisztérium
(Gyetvai Irén)

Porátzky Ferenc az ónodi Cipész Ktsz titkárának panaszával kapcsolatban utasítottuk a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Tanácsot, hogy orvosolja az ügyet és az intézkedésekről az érdekelteket tájékoztassa.

Egészségügyi Minisztérium
(Békés Imréné)

A bélapátfalvai képeslevelezőlappal kapcsolatban megállapítottuk, hogy a fotoriporter látta el hibás felirással a képet. Intézkedtünk, hogy vállalatunk levelezőlapfiókja fokozott éberséggel ügyeljen arra, hogy ilyen hiba többé ne forduljon elő.

Képzőművészeti Alap Képcsarnokai, 5. sz. fiók.

A 15-ös villamossal kapcsolatos panaszt megvizsgáltuk és a cikkben közölt jelenségeket állandóan figyeljük. Az esetleges szabálytalanságok elkövetőit felelősségre vonjuk.

Fővárosi Villamosvasút

Ludas Matyi a LANDLER JENŐ járműjavítóban

Mint a címből is kitűnik, itt járműveket javítanak. Jármű alatt mozdonyokat, személy- és teherkocsikat kell érteni. Javítás alatt meg javítást. Az üzem óriási területen terül el. Nincsen vége, se hossza, illetve biztosan van, mert ha eleje van, akkor végének és hosszának is kell lenni, de sajnos erről mi saját szemünkkel nem győződhettünk meg, mert nem akartunk két hetet az üzemben tölteni. (Talán akkor a végére értünk volna.) Egy-egy műhely akkora, mint egy középgyár. Tudniillik itt mozdonyokat javítanak, és egy ilyen műhelyben egyszerre tíz mozdonynak is el kell férnie. A munkahelyek között óriási távolságok vannak. Megértjük tehát Kis László munkakiértékelőt, aki kerékpáron közlekedik a műhelyek között, de még így is sok időt veszít el a karikázással. Azzal vígasztaljuk Kiss elvtársat, hogy legyen türelemmel, föltalálják majd egyszer a zsebrepülőt is. Már csak idő kérdése az egész.

Megtudtuk azt is, hogy az üzem hétosztályos. Először azt hittük, hogy egy landleristának mind a hét osztályt ki kell járnia, és az, aki mondjuk az ötödik osztályban megbukott vasöntésből, az nem léphet a hatodik osztályba, ahol mozdonyokat javítanak. De nem egészen így van a dolog. Az üzem valóban hétosztályos, de elég egy osztályt kijárni, helyesebben oda kell csak bejárni és jól dolgozni. Ebben az üzemben a műhelyeket osztályoknak nevezik, ez valamilyen vasúti különlegesség.

Készülődnek az őszi csúcsforgalom idejére. Ősszel minden épkézláb mozdonyra, kocsira szüksége van a vasútnak. Az üzem dolgozói augusztus tízre, a Vasutas Napra, és augusztus húszra megtették felajánlásaikat. Felajánlották, hogy két mozdonyt, különféle teherkocsikat és tizenkét tonna vasöntvényt készítenek terven felül. Ha elmondom, hogy ebben az üzemben 342 sztahanovista dolgozik, akkor megvan a biztosítékunk arra is, hogy ezt az ígéretüket nemcsak teljesítik, de túl is szárnyalják. A második negyedévi tervüket is 104%-ra teljesítették.

Egyedül a kocsiosztály marad le mindig. Persze huszadikáig még van idő, és lehet, hogy addig az élre kerülnek és lepipálják a mozdonyosokat. Furcsa eset lesz: a kocsi megelőzi a mozdonyt.

Különféle betegségben szenvedő mozdonyokkal, kocsikkal beszélgettünk. Az egyiknek kazánköve volt, a másiknak kerékgyengesége, a harmadik meg aggkori végelgyengülésben szenvedett, de megfiatalították. Mindnyájan meg voltak elégedve az ápolással, csak a kocsimosókra panaszkodtak, akik állítólag nem végzik szívvel és lélekkel a munkájukat. A koszt tűrhető, csak a próbafűtést nem szeretik. Szeretnének újra munkába állni, utazgatni, és tájakat látni.

Meg kell említeni még a nagy alkatrészhiányt. Megfelelő csavarok például sosem állnak rendelkezésre. A szaki kénytelen méricskélni és aztán lemetélni belőle, hogy megfelelő méretű legyen. Ezzel persze sok időt pocsékol el, pedig minden másodperc számít. Nem számítanak a másodpercek a távebédelőknek sem. Megállapítottuk, hogy nagyon jó koszt van az üzemben, de azért annyi fogás nincs, hogy két óra hosszat kelljen ebédelni. Mégis mindig tucatjával akad ilyen távebédelő, aki úgy látszik nem munkával, hanem távebédeléssel járul hozzá augusztus húsz sikeréhez.

Nagy kultúrélet folyik az üzemben. A kultúrcsoport állandóan rendez előadásokat, sőt már háromfelvonásos darabokat is játszottak forgószínpadjukon. Emellett nem felejtkeznek meg az aprómunkáról sem, és állandó csasztuska brigádok járnak az üzemben.

Tizenhét jól működő sportszakosztály működik, hatszázon felül van a sportolók száma. Zsolnay Károly sportfelelős elvtársnak mi szerényen csak azt tanácsoljuk, hogy fordítson ezentúl több gondot az emhákára, legalább annyi gonddal foglalkozzék ezzel, mint kedvenc, talán/egy kicsit kivételezett birkózóival és súlyemelőivel. (Hát persze, birkózó volt ő is, megértjük.)

A mozdony-műhelyben

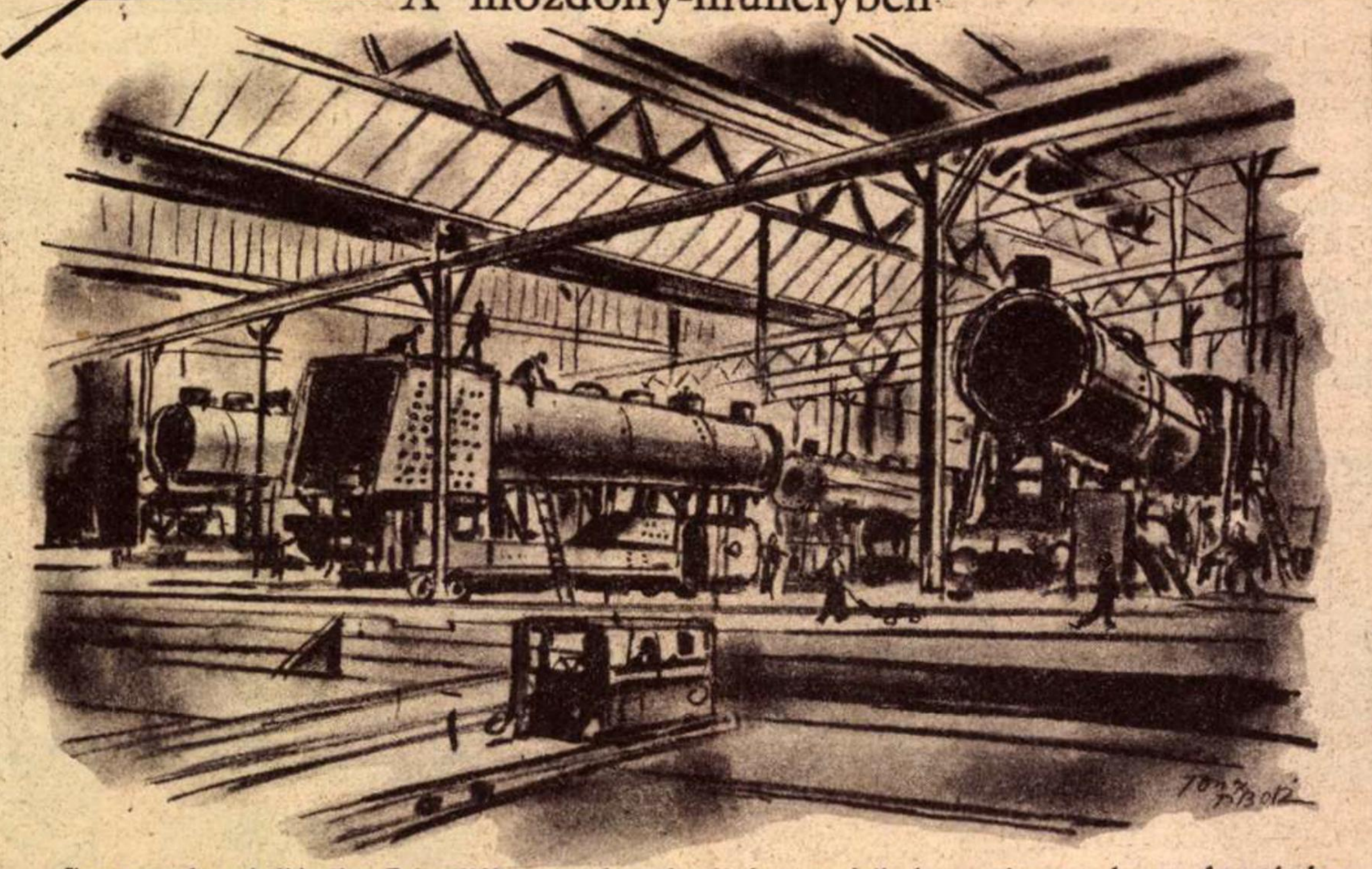

Ez a mozdony-belklinika. Felnyitják a mozdony hasát és megnézik, hogy mi van benne. Az egészben az a furcsa, hogy az orvosi kar (kazánjavítók, lakatosok, hegesztők) is bemászik a mozdony hasába.

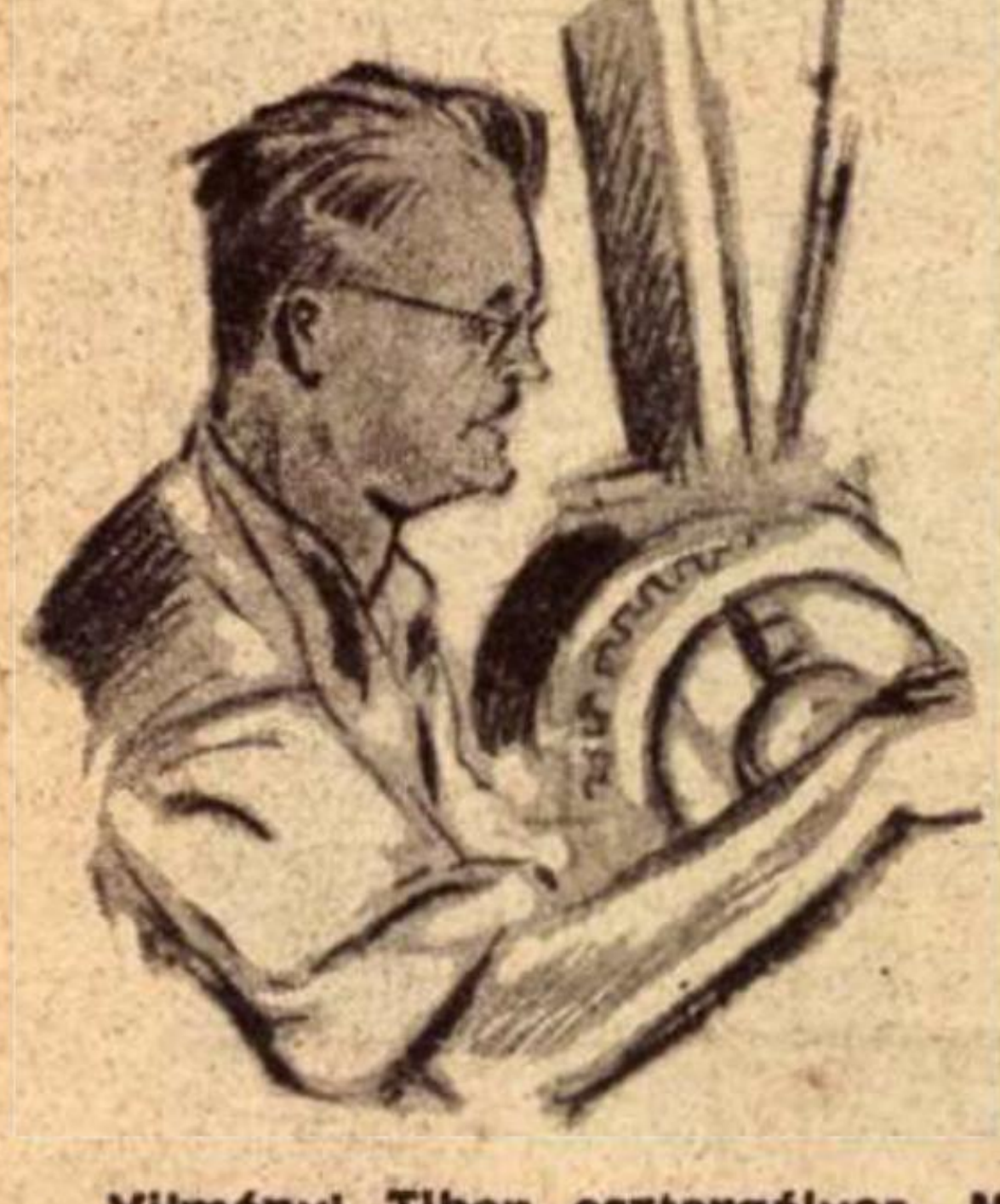

Vilmányi Tibor esztergályos. Még februárban befejezte az első ötéves tervet, és most már a második ötéves terven dolgozik.

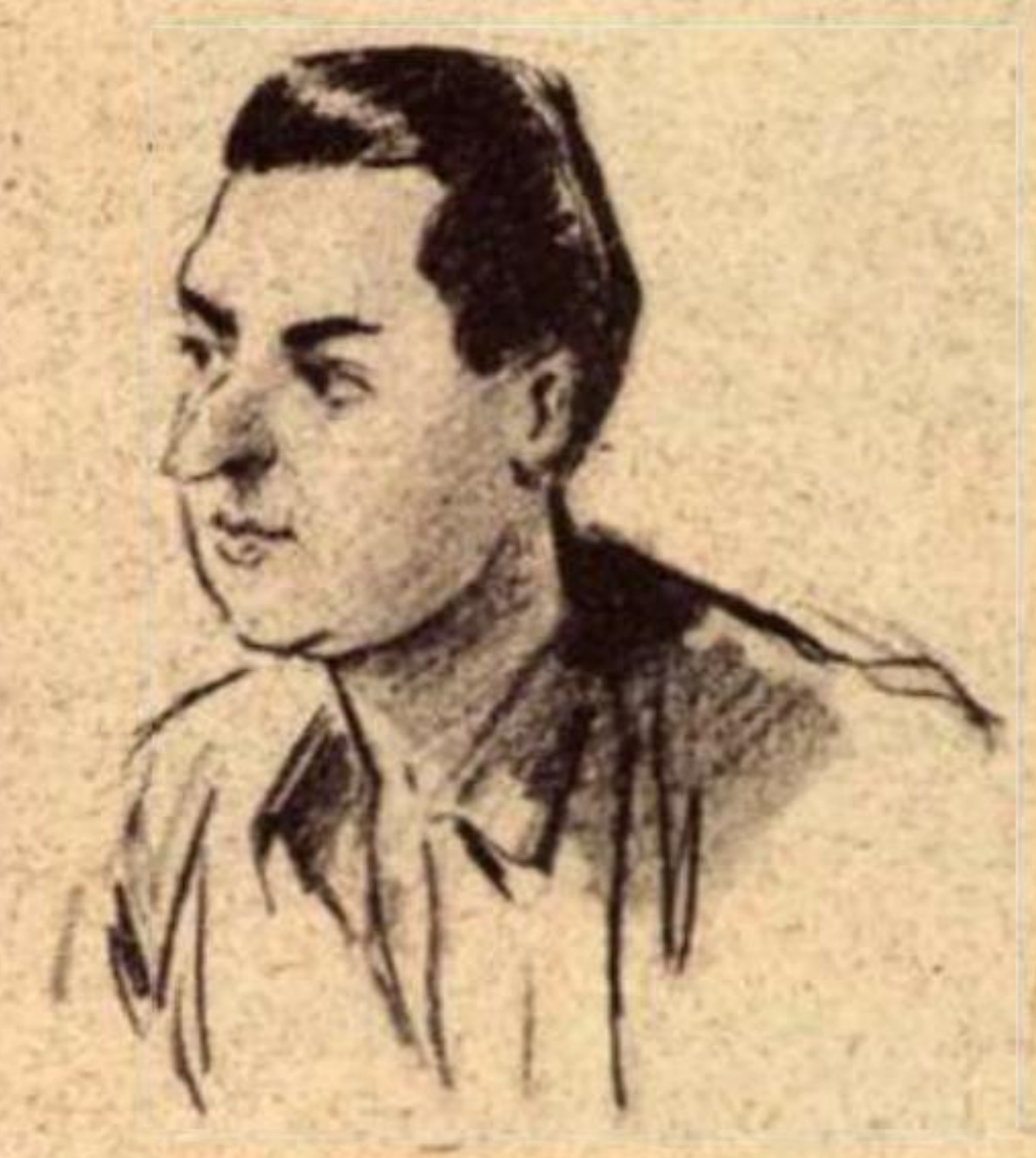

Aladics Alajos az üzem fiatal mérnöke.

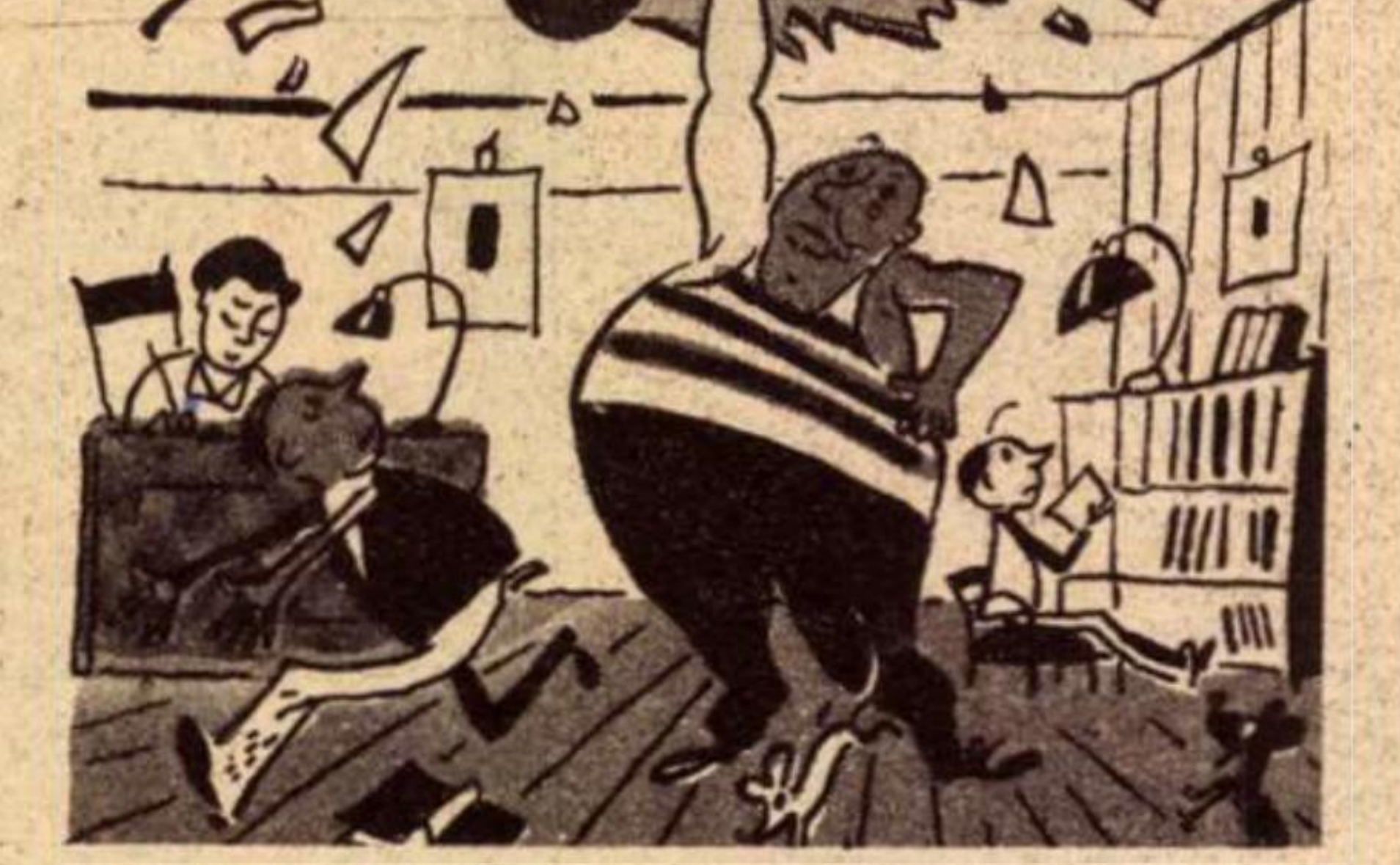

Ebben a zsúfolt szobában lakik egy csomó sportszakosztály, a szabharcosok, egy kiterjedt egérfamilia, és egy-két könyvkukac. Ha beméqy egy könyvért és véletlenül a tyúkszemedre ejtenek kétszáz kilót, ne lepődj meg, hanem kérj bocsánatot, mert megzavartad a súlyemelők tréningjét és örülj, hogy nem voltak ott az ökölvívók is.

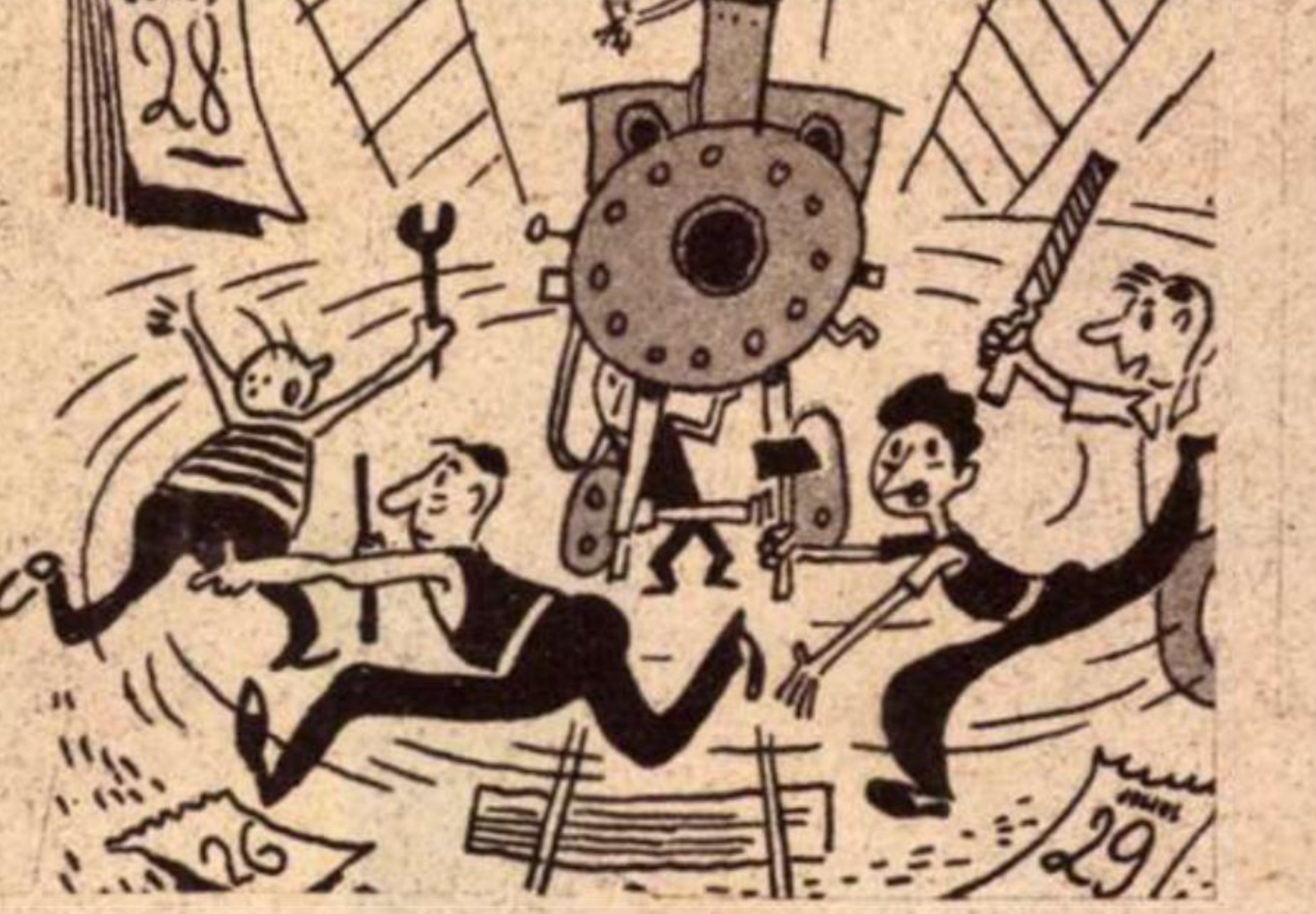

Hónap végén divatos ez a játék, de sajnos, nemcsak egy pár van hátul a versenyben, hanem jópár és ezek aztán hat nap alatt akarják behozni azt, amit elmulasztottak három hét alatt.

Asszony kéne a házhoz

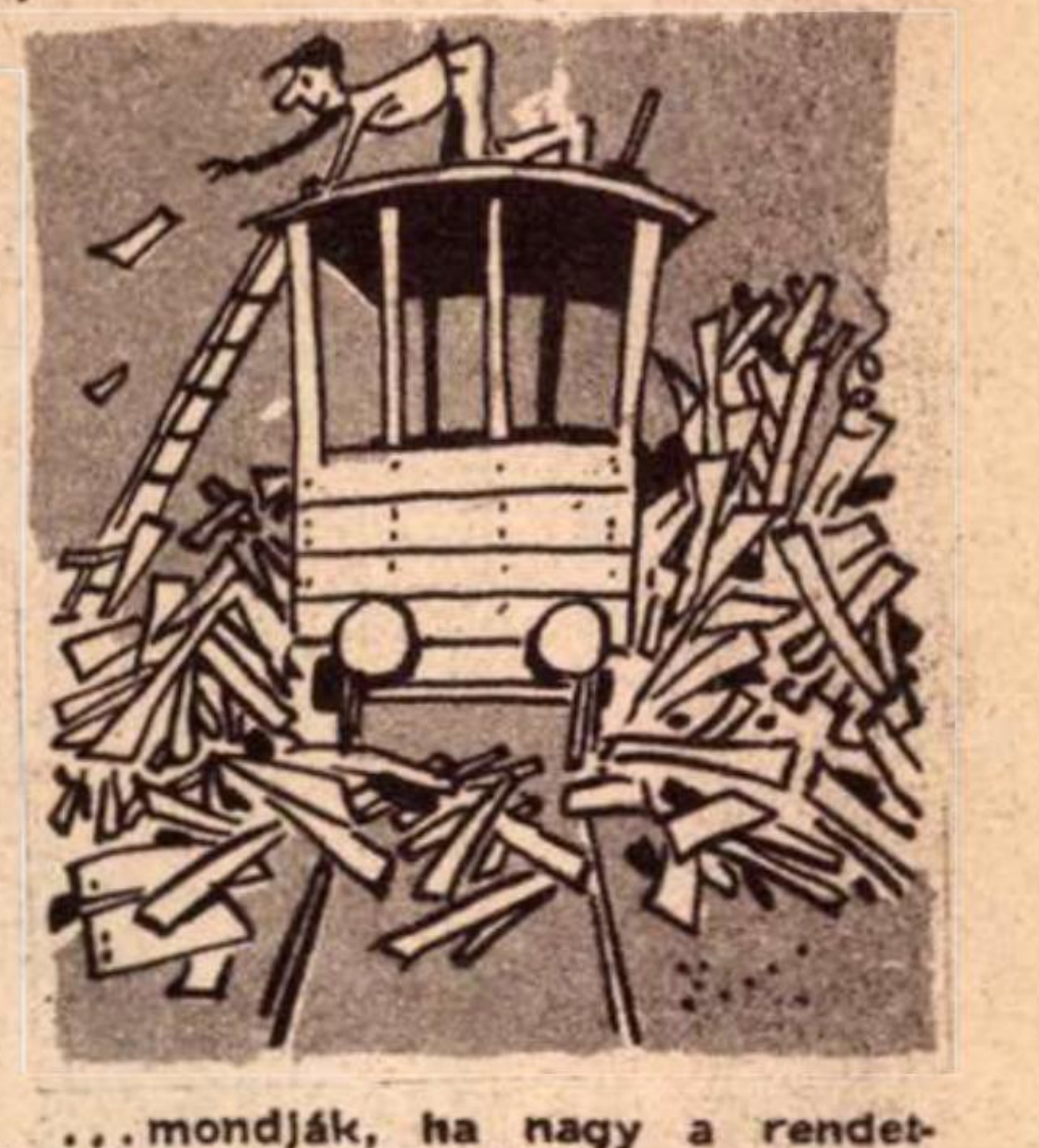

. . . mondják, ha nagy a rendetlenség, de a Javítóban asszonyok is dolgoznak, mégis kiállítást lehetne rendezni a rendetlenségből. A lebontott kocsik hulladékai lassan elborítják az egész műhelyt. Nem hallották még Vorosin elvtárs hírét?

Ne nyugodjék békében

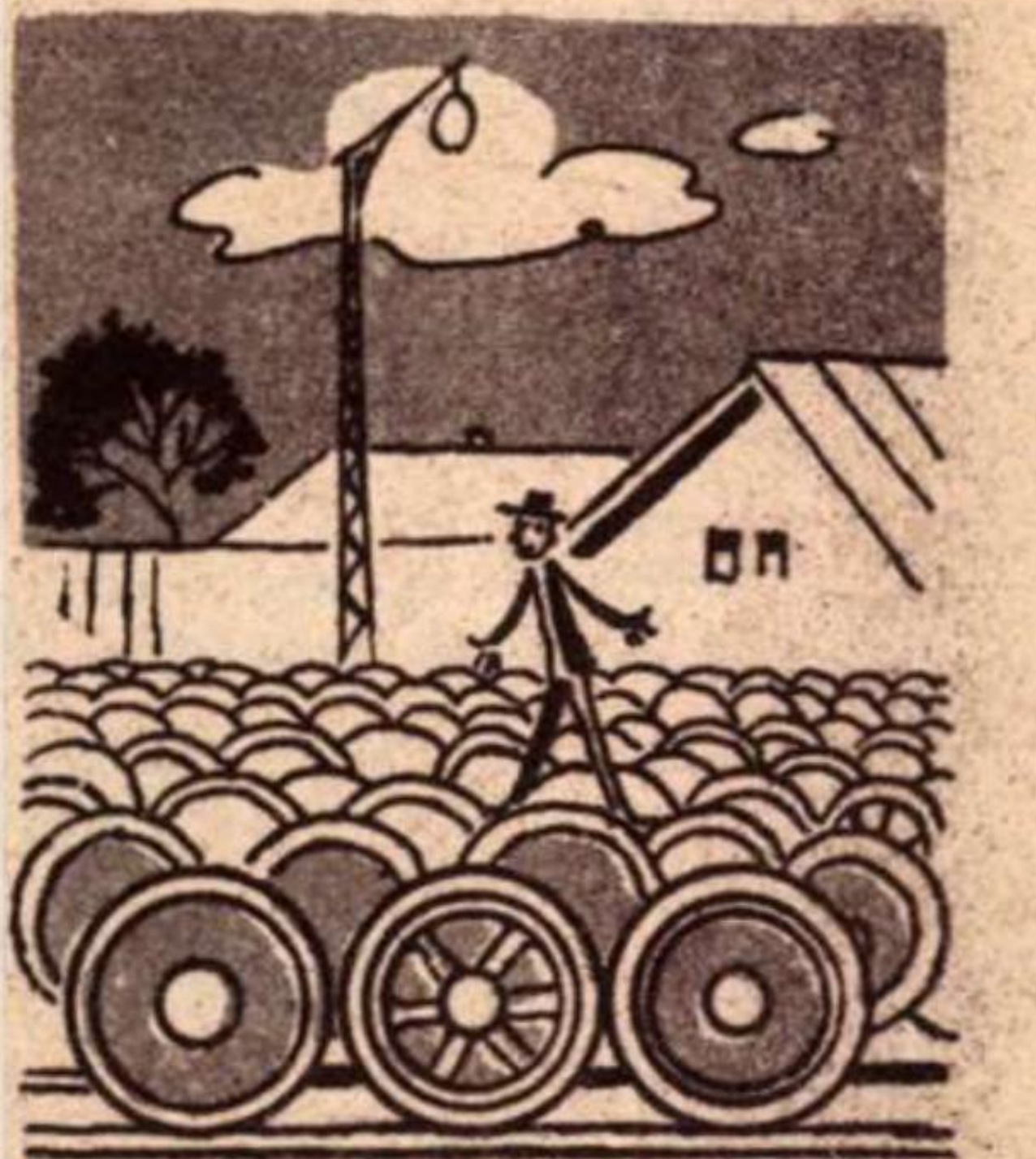

Többszáz régi, rossz vonatkereket helyeztek el ebben a keréktemetőben. (Igy nevezik az üzemben.) A keréktemetőben van feltámadás, mert később beöntik őket és remek új kerekekké válnak.

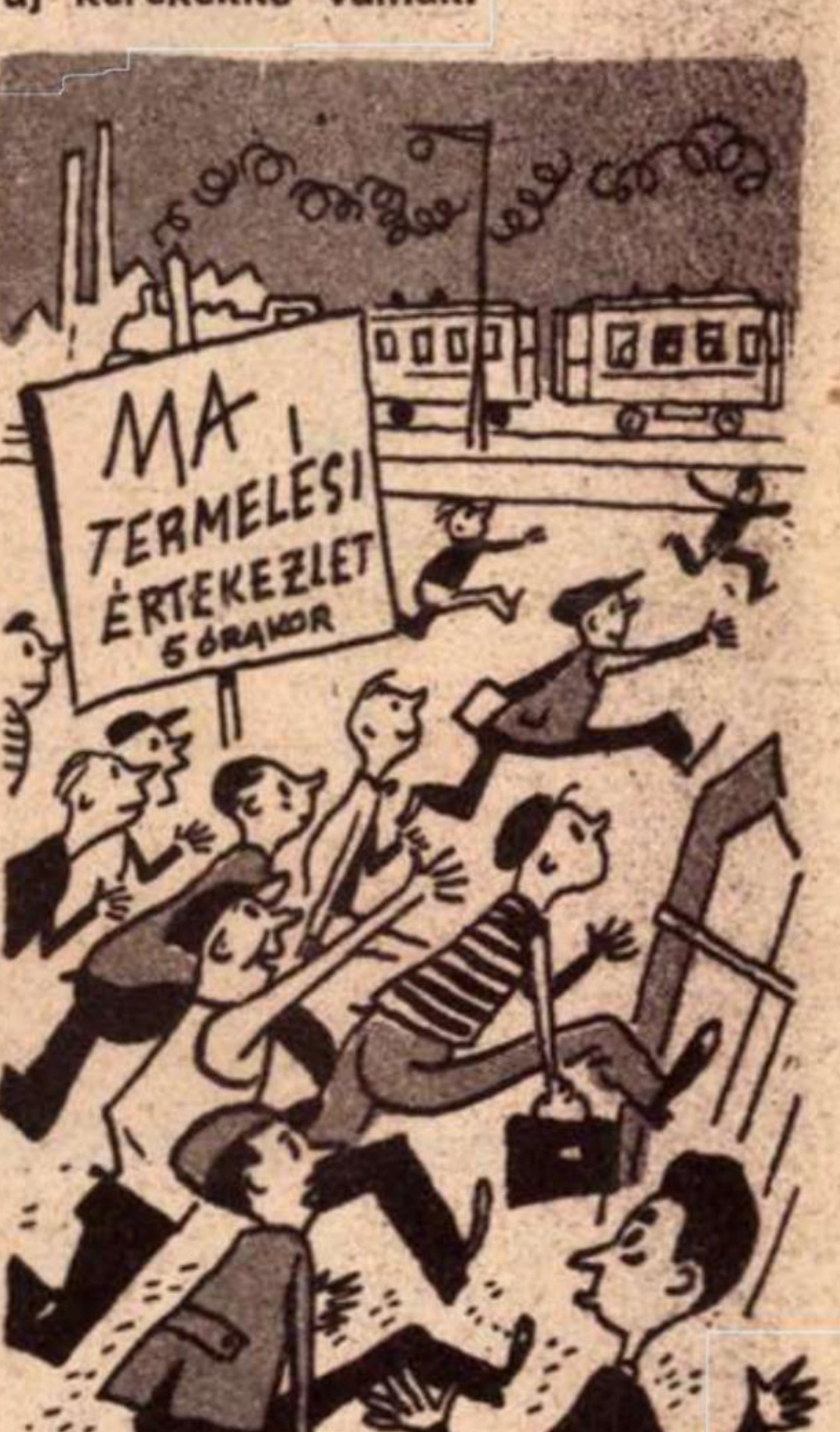

Tévedések elkerülése végett: nem a vonaton tartják az értekezletet, hanem így szaladnak el az értekezletek elől a vidékiek. Vonatos vagyok! — ez a jelszó! Még az is bemondja, a jelszót, aki a szomszéd utcában lakik, hát még az, aki Kecskeméten — izé a Kecskeméti-utcában lakik . . .

Jövő héten:

Hajón Visegrádra

A fürdő

A fürdő történetét, hajjaj de milyen messze vissza lehetne vezetni. Az ember szépen kézen fogja a fürdő történetét és visszavezeti, de mi ezt helyszűke miatt nem tudjuk megcsinálni. Csak egy-két nemfontos adalékot közlünk, amit nyugodtan el lehet felejteni. Meg kell említenünk a régi rómaiak fürdő-szeretetét, akik latinul fürödtek, továbbá ne felejtsük el, hogy a longobárdok is szerettek pancsolni, míg el nem söpörte őket a népvándorlás. A különböző bégek, Ali basák és negyven rablók ki se mozdultak a fürdőből, annyira szerették és ott szívták el a mindennapi betevő nargiléjüket.

De minek olyan messzire menni, amikor a Landler-gyár 6. sz. osztályának dolgozói is szeretnek fürödni, de nincs hol, mert nincs fürdőjük. De van fürdőjük. Illetve van is, meg nincs is.

Egyszer régen, talán igaz se volt, lehet úgy két éve, elhatározták, hogy felépítenek egy szép, modern, nyolcszázszemélyes fürdőt. Hozzá is kezdtek hamarosan. Minden a legnagyobb rendben ment. Már az oldal- és válaszfalakat építették, amikor egyszer csak abbahagyták. Jelenleg fű, gyom, kutyatej nő a falak között, a gerendákat eszi a szú, aki valószínűleg az egész rokonságot meghívta a lakomára, finom pókháló szövi be a kijáratnak hagyott réseket. Az egész olyan képet ad, mintha ez nem modern fürdő, hanem feltárt avar fürdőház lenne. Igaz, hogy van benne valami avar, de még tavaly őszről, amikor a szél befujt egy-két sárga levelet és miegymást.

Persze a dolgozók nem hagyták annyiban a dolgot, mert ők fürödni szerettek volna. Jelentették az ügyet mindenhova ahova csak lehet. Össze is ültek ebben az ügyben az illetékesek és illetéktelenek. Jelenleg éppen a tizenhetedik ülésnél tartanak. Az üzem dolgozói elhatározták, hogy a huszonötödik ülés alkalmával egy kis házi ünnepséget rendeznek, kabaréval egybekötve, mert az egész már-már kabaré.

A dolgozók kénytelenek vödrökben és egyéb alkalmatosságokban fürödni, ha azt fürdésnek lehet nevezni. Ha zuhanyozni akarnak, akkor behatóan kell tanulmányozniok a meteorológiát, mert csak égi zuhanyban lehet részük. A nődolgozók nem is tudnak mosakodni.

Volt aztán még egy-két kiszállás, ahol tudós emberek megállapították, hogy ezek a körülmények felette egészségtelenek, de minden maradt a régiben. Tovább nő a fű a fürdőházban.

Mi lehet az oka? Állítólag pénz is van rá. Nem értjük. Aki megfejti ezt a talányt, az jutalmat kap: egy pliocén-korszakbeli kőlavórt kötörülközővel.

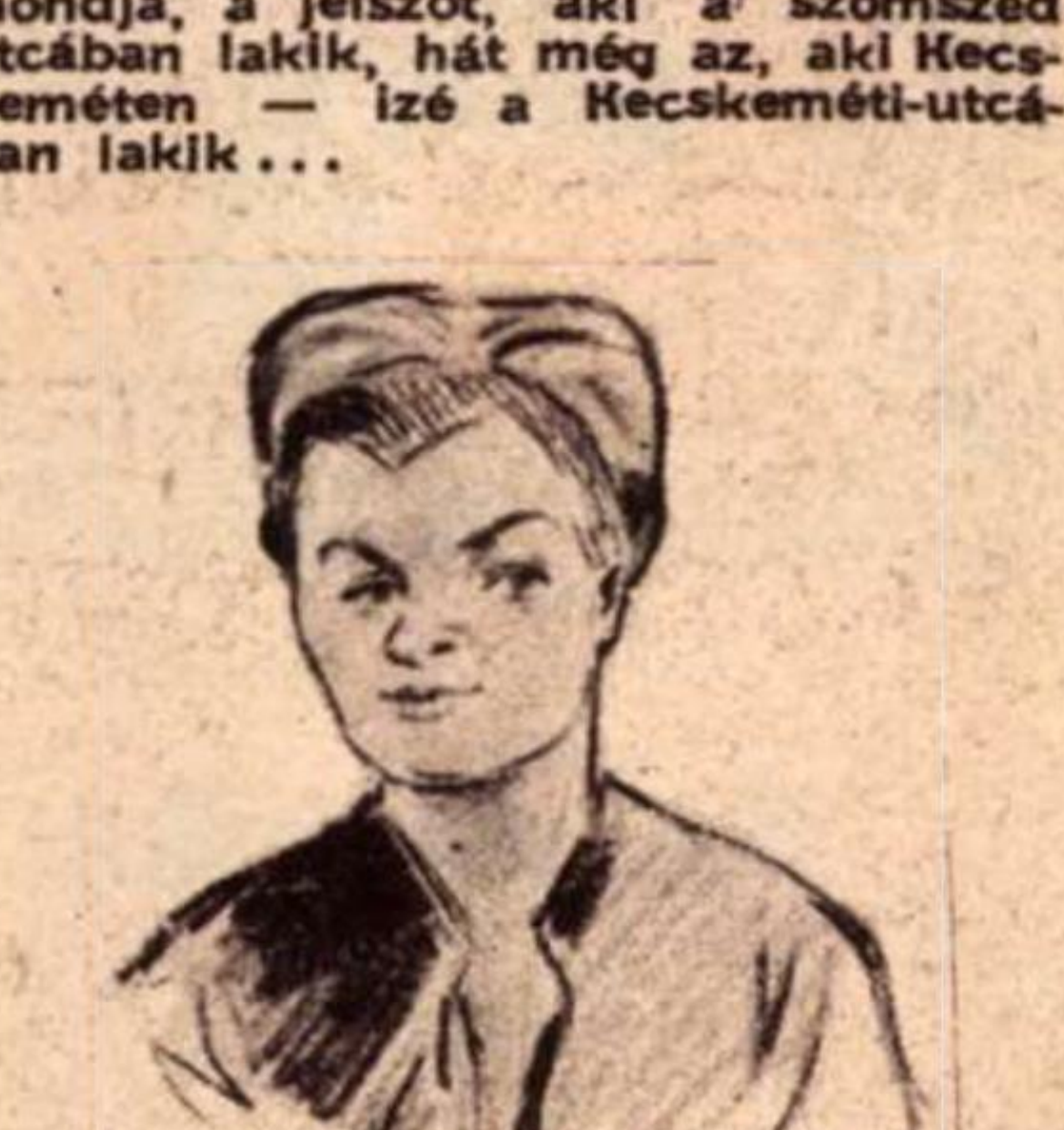

Hackstol Katalin, az üzem egyik legügyesebb magkészítőnője.

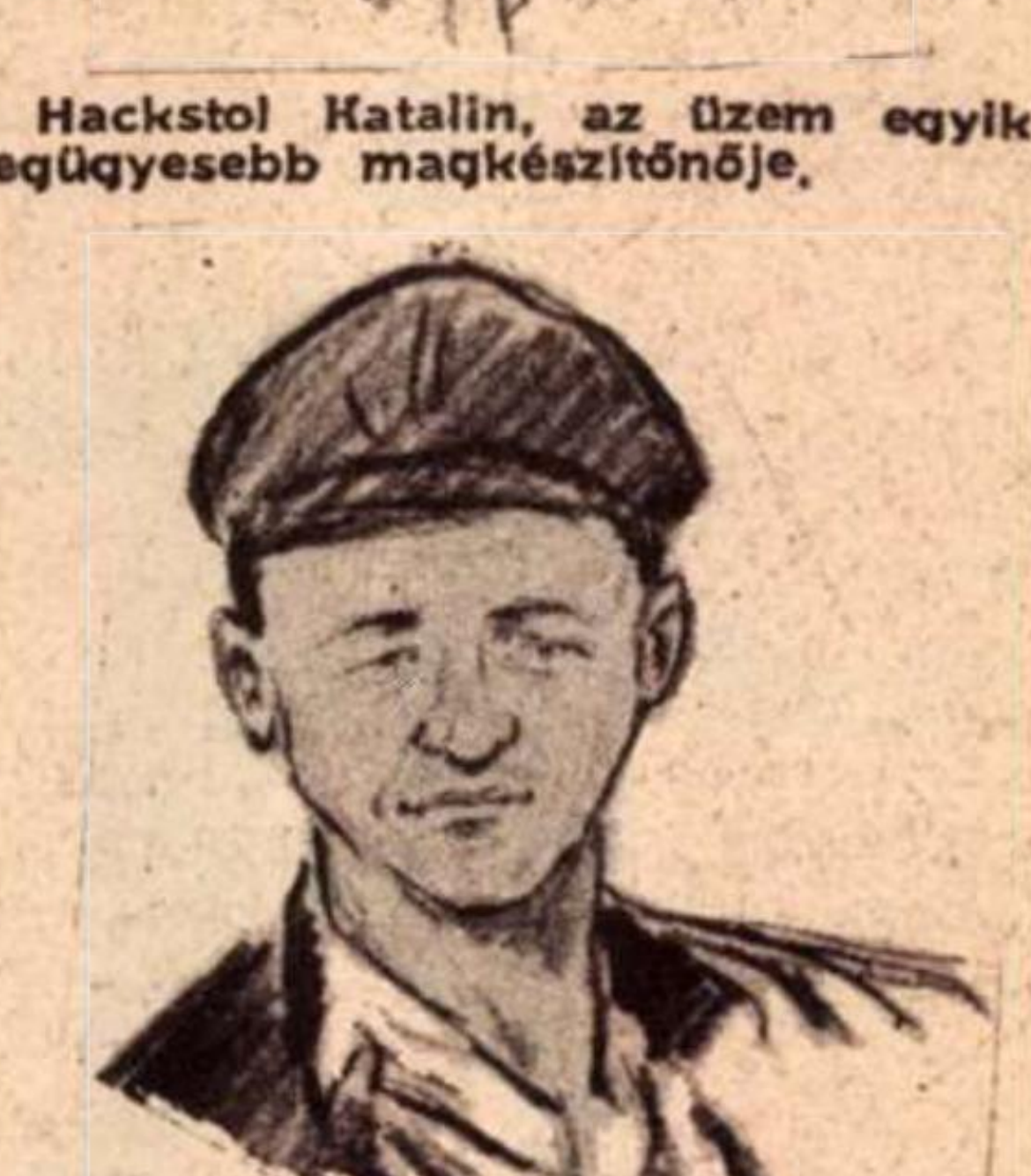

Bem Géza, sztahanovista lakatos.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Tito munka közben...

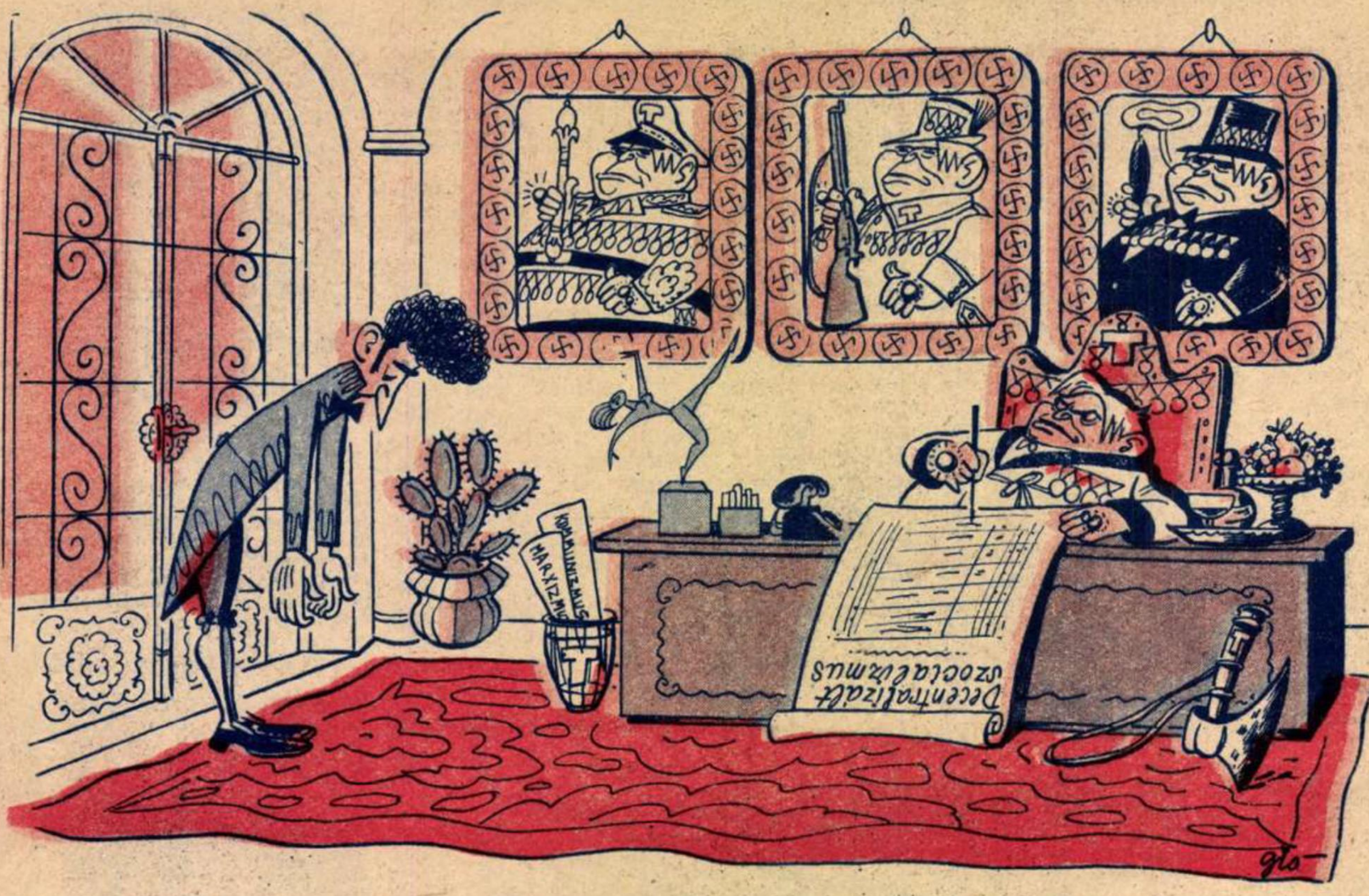

— Marsall úr, munkanélküliek küldöttsége akar bejönni...
— Menjenek a pokolba! Pont most zavarnak, amikor a szocialista terveimen dolgozom!

Túlteljesítették!

(A Német Demokratikus Köztársaság, Bulgária és Albánia második negyedévi tervüket teljesítették.)

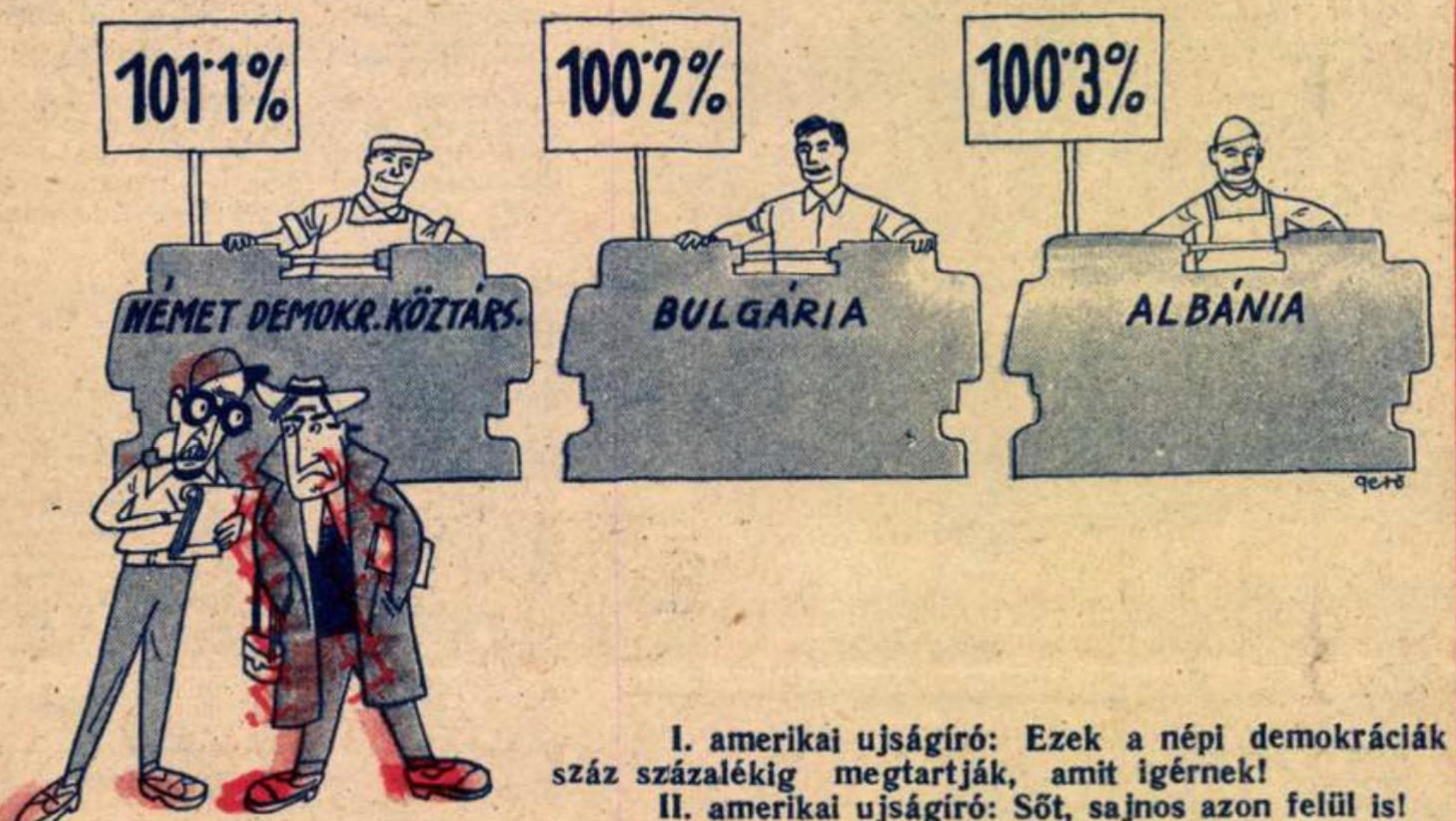

I. amerikai ujságíró: Ezek a népi demokráciák száz százalékig megtartják, amit igérnek!
II. amerikai ujságíró: Sőt, sajnos azon felül is!

Izgalom a Wall Streeten

L. M.: Mit csinálnak maguk itt?
Tőkések kara: Drukkolunk az elnökjelöltnek!
L. M.: Melyiknek?
Tőkések kara: Az mindegy!

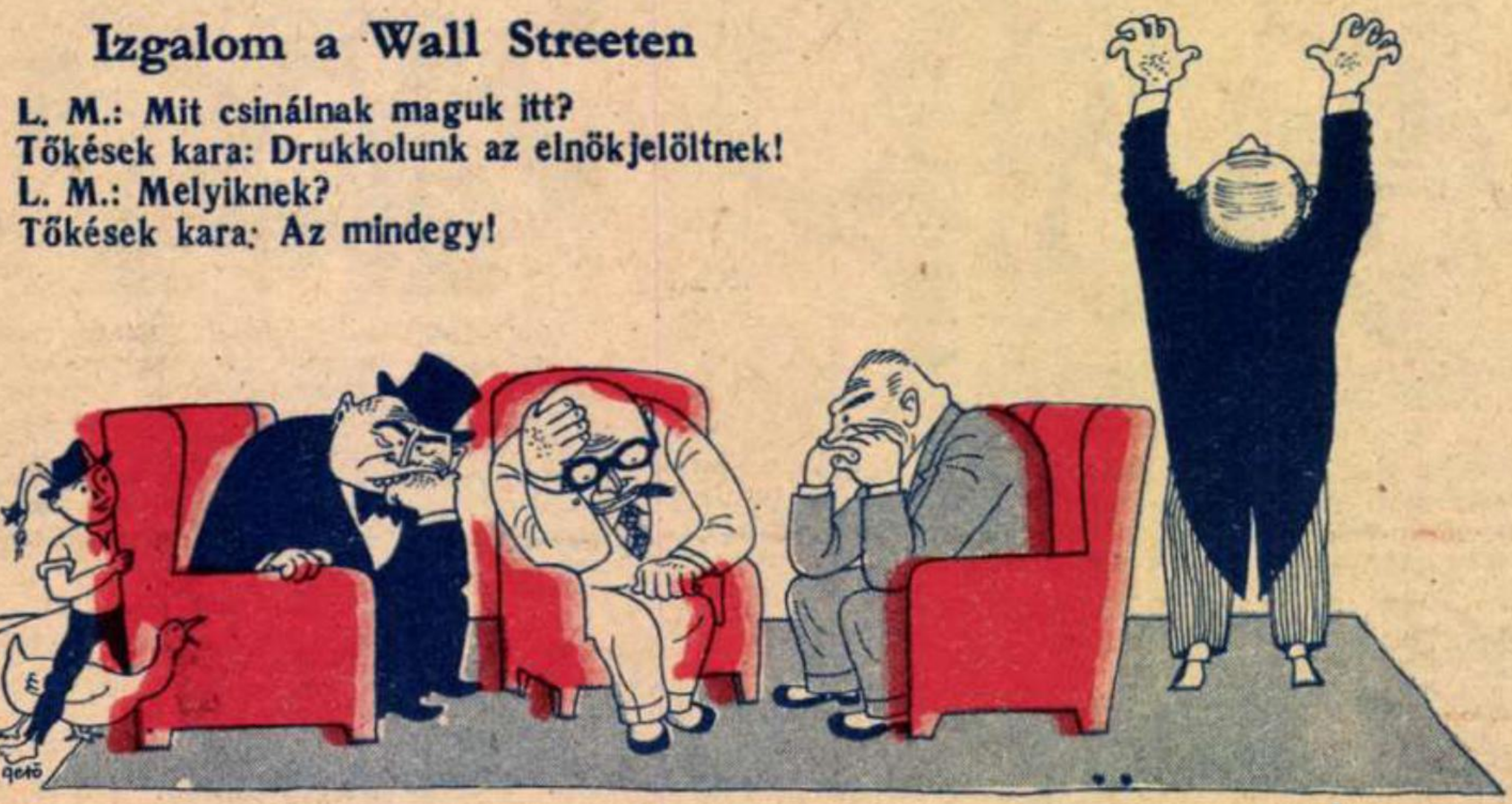

Az amerikai acélipari sztrájk után

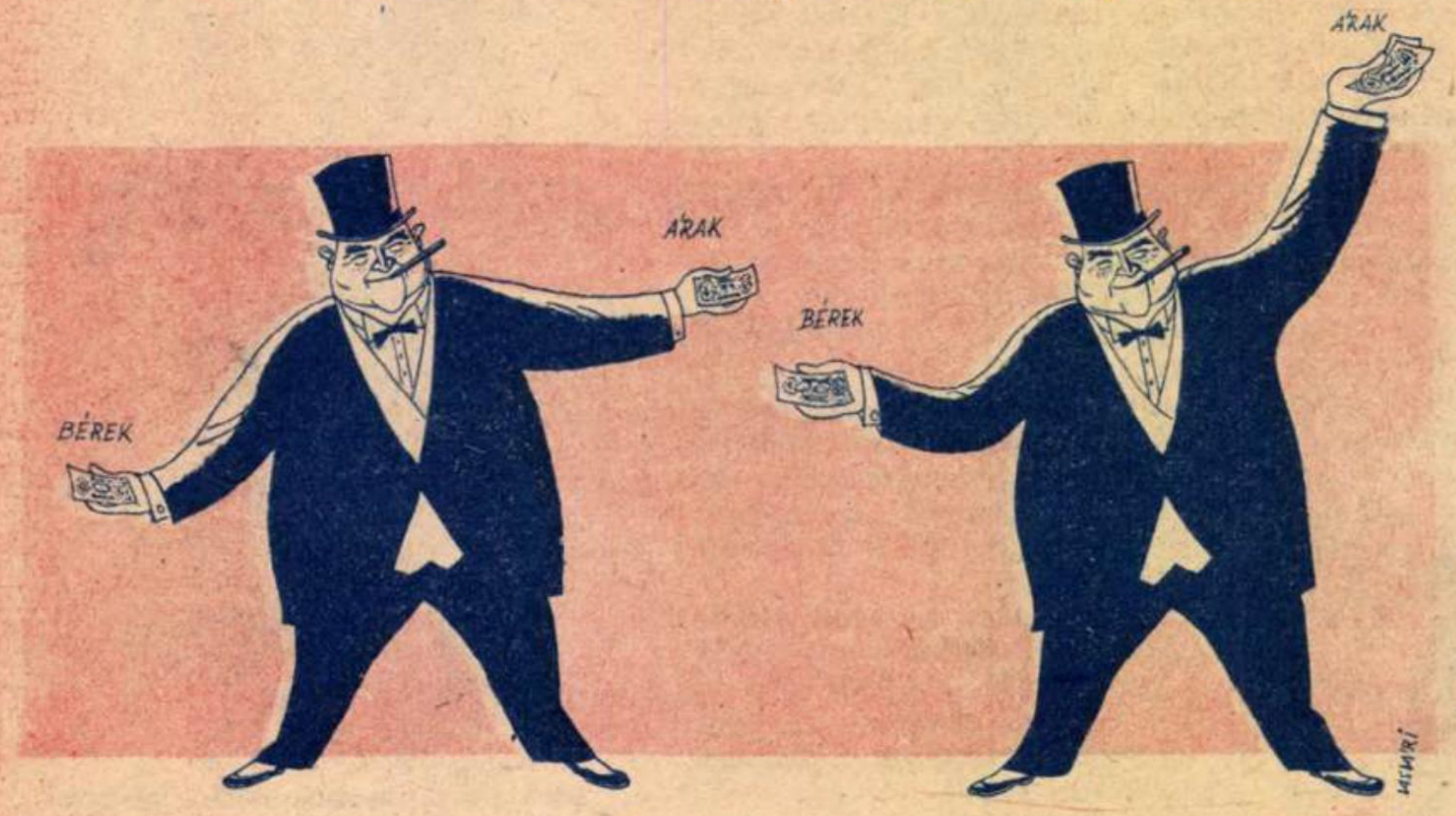

Még egy facér lakáj

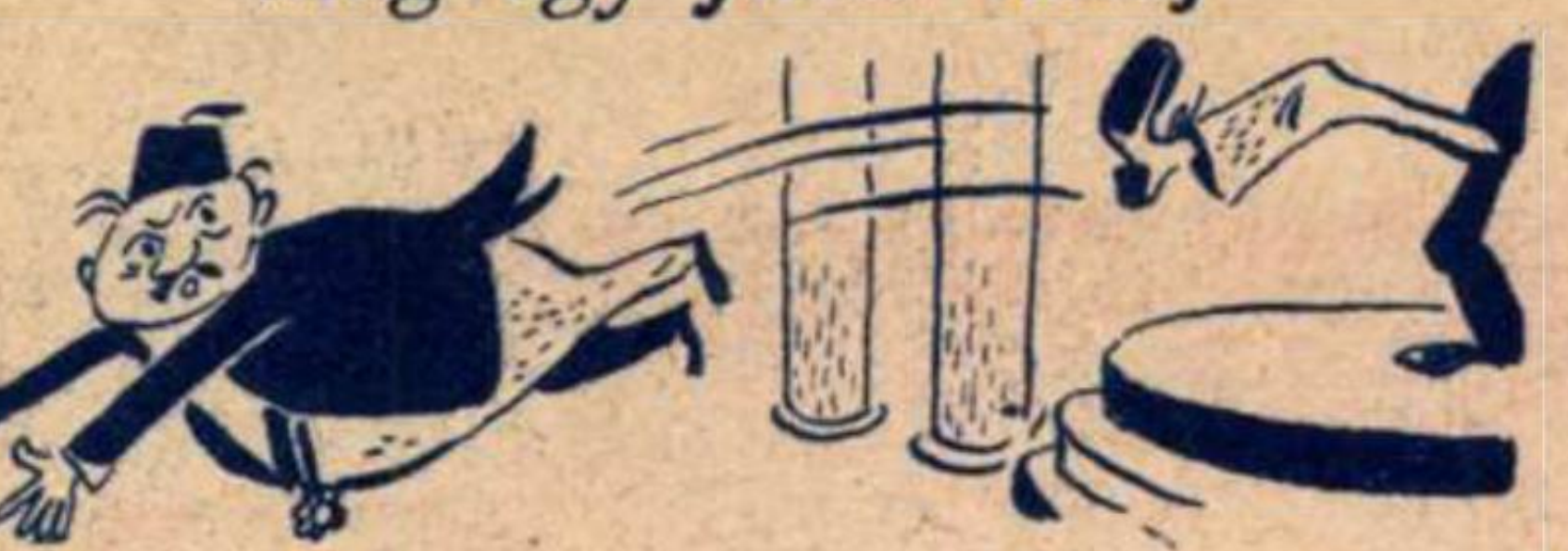

Ezerkilencszázharminchatot írt az angol „kultúrával" átitatott Egyiptomban az a néhány ember, aki tudott írni, amikor Farukot az angolok odakenték Egyiptom trónjára. Faruk akkor tizenhatéves volt és még nem tudta, hogy ha az angolok portásnak teszik meg valahol, az tartósabb állás lett volna. Addig királykodott a kis Faruk, amíg Nagib pasa, egyik hűséges alattvalója az amerikai nagykövet jóvoltából alattvalóból felettvalóvá léptette elő magát és ott rúgta meg őfelségét, ahol nem fészkel az agy; ezt a helyet nem volt nehéz őfelségén megtalálni, mert őfelségén általában seholsem fészkelt az agy. Egyiptom tehát faruktalanítva van és Faruk tróntalanítva van. Faruk ezentúl valószínűleg Amerikában issza a coca-colát és az angolkeserűt hálátlan gazdái egészségére.

Truman, Churchill és elbocsájtott cselédjük, Faruk „őfelsége" így kártyáznak azzal, ami nem az övék: Egyiptommal. Faruk, aki vallásos muzulmán, készséggel és jutányos áron belenyugszik a dologba, mondván: így akarta Allah. Holott csak Truman akarta így...

Bem apó telefonál...

Mindig nagy öröm számunkra, ha megállapíthatjuk, hogy egy rosszul dolgozó vállalat munkája megjavul és nemcsak teljesíti, hanem túlteljesíti tervét.

Így történt a soproni Hálép-pel is.

A Posta Soproni Hálózatépítő Vállalata 1951-ben a posta leggyengébb üzeme volt. Tervét is csak 80%-ban teljesítette.

Új igazgató került a Hálépho z: Vetlényi István. Munkája nyomán a Soproni Hálép túlteljesítette tervét.

Amikor a Hálép megtudta, hogy körzetében filmfelvételek készülnek, soronkívül vállalta, hogy a felvételek színhelyére új áramkört épít. A posta brigádjai megjelentek a „Feltámadott a tenger" című Illyés Gyula film felvételeinek színhelyén és a közeli városból közvetlen vonalat építettek a film főhadiszállásához.

Sakkoznak az 1848-as harcosok.

Így történhetik, hogy Bem apó (Makláry Zoltán) minden nap felhívja feleségét. Petőfi Sándor (Görbe János) is sűrűn telefonál. Legutóbb például hintalovat kért telefonon, mert szerepe szerint lovon kell jelentést tennie Bemnek és állandóan nézeteltérése van a lóval. A ló görbe szemmel nézi Görbét és nem tudja levetni azt a rossz szokását, hogy levesse magáról a Kossuth-díjas színészt.

A produkcióvezető és Nádasdy, a rendező sokat köszönhetnek a közvetlen telefonnak, mert az első napokban a legközelebbi községbe kellett bemenniök, ha telefonálni akartak.

Nem messze a film felvételi helyétől újra a posta jó munkájának lehettünk tanui. Rohammunkával, rövid úton, gyorsan, szinte távirati stílusban kapcsolták be az új áramkört Inota és Pétfürdő között. A Vukits-brigád tagjai — övék az érdem — mind nagyivániak. A falu sok lakosa távírómunkás. Vannak családok, ahol a nagyapa, apa, fiú együtt dolgozik a távíróoszlopon. Ha egy ötéves nagyiváni gyereket megkérdeznek, hogy mi lesz belőle, ha nagy lesz, büszkén feleli:

— Távírómunkás!

•

A Soproni Hálép három megye területén cseréli ki a régi, korhadt távíróoszlopokat, új áramkört építenek, bevezetik a falvakba a telefont és a vezetékes rádiót.

Egy kis anakronizmus: a 48-as huszár üdvözli a posta gépkocsivezetőjét.

Mesélik, hogy nemrégiben egy kis keszthelyi házba kapcsolták be a rádiót. Halkan ment a munka, nem zavarták meg annak a hetven év körüli családtagnak álmát, aki a díványon szundikált. Megszólalt a rádió. Először ebben a házban. Hangjáték volt műsoron. Szerepük szerint veszekedtek a színészek. Felriadt az öreg és a balta után nyúlt:

— Az udvaron gyilkolják egymást! — kiáltotta és kirohant.

Alig tudták megnyugtatni, hogy csak a rádiót hallotta.

Petőfi (Görbe) és Bem (Makláry).

•

A Béke-brigád húzza be Keszthely környékén a házakba a vezetékes rádiót. Az első műsort ők adják. Ha bekapcsolták a rádiót, felhangzik a nótájuk, amellyel elsők lettek a posta kultúrversenyén. Így hangzik:

**Új vonalnak hangja száll erre nemsokára,
Kiépíti vonalát Békei brigádja,
Egy oszlop áll előttem és a feljutás,
Azután jön majd a dróthúzás.
Szívemet elkábította a drótcsillogás,
A Hálépnél jól dolgozik a távírdamunkás.
Munkánk nyomán egy szép este ám
Egy kis faluban megszólal
a telefonunk már...**

Ebben az évben 6493 hangszórót kapcsolt be a brigád és 131 községben vezették be a falutelefont.

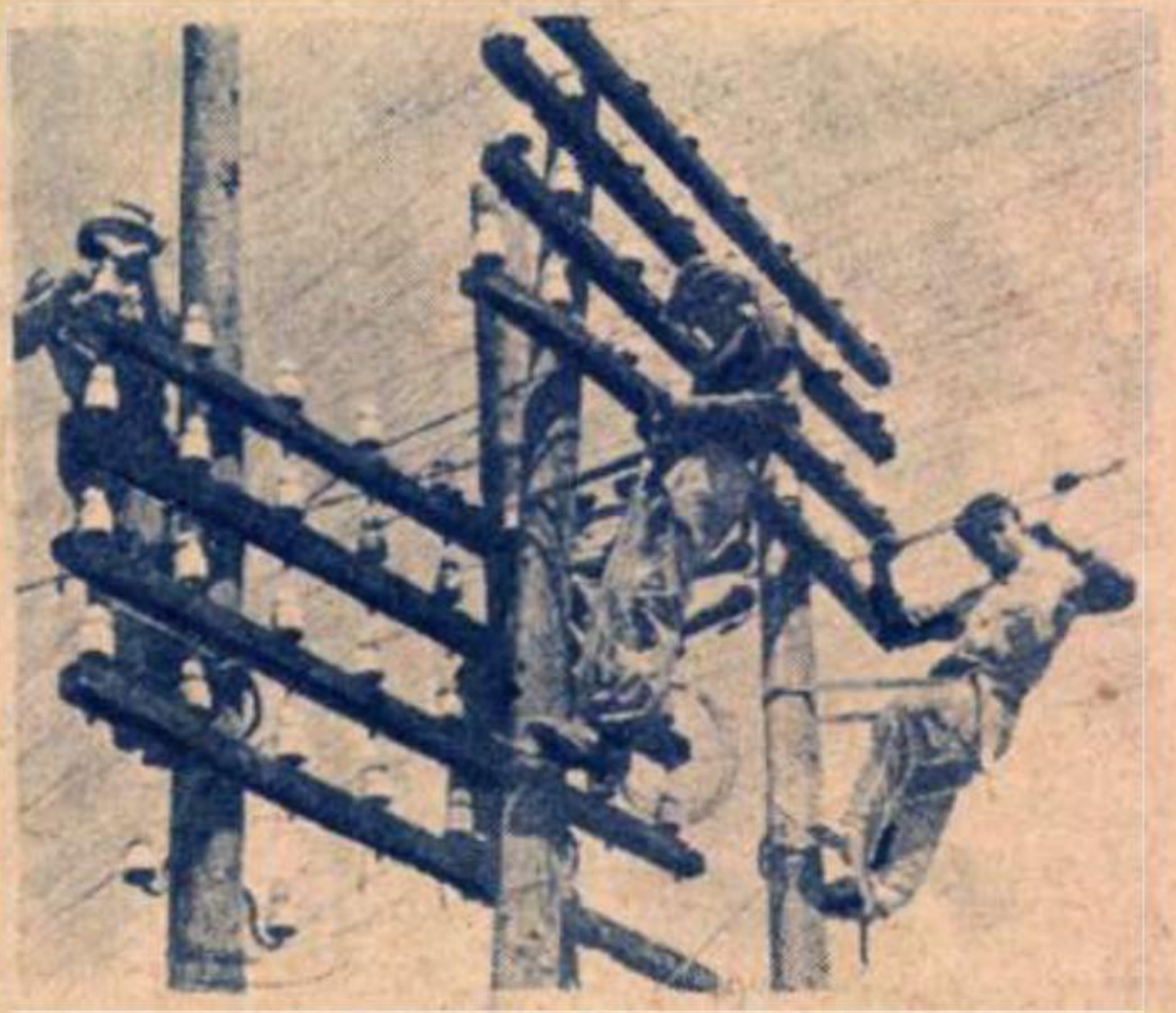

A Vukits-brigád munkában.

A Soproni Hálép jó munkája ösztönzőleg hat a többi postaigazgatóság hálózatépítő vállalatára is. A cél: az ötéves terv végén a legkisebb magyar faluban is legyen telefon!

Három megye területén épít hálózatot a soproni Hálép. A hálózattal nincs baj. Csak a hálóval... A Vukits-brigád hálóhelye ugyanis egy alacsony bódé, olyan, mint egy tyúkfarm. Ezért a Vukits-brigád az általa készített új távíróoszlopról adja le az S. O. S.-jelt: adjon a posta jobb szállást...

(palásti)